

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

อุ่มพร ขงกิดกิด. การวัดทางจิตวิทยา เบื้องต้น. กรุงเทพฯ ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524

วชิร ทรัพย์มี. การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2517

เอกสารอื่นๆ

เกศินี หงสนันทน และสิริจันทร์ สุจริตกุล. ทฤษฎีกลุ่มย่อย. กรุงเทพฯ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ อีคส์อานา, 2513

ตรงศักดิ์ จันทร์นวล, พิศมัย วิบูลย์สวัสดิ์, และมุกดา ชาติปัญชาชัย. การประเมินบุคคลิกภาพโดยวิธีแบบทดสอบ CPI เชียงใหม่ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อีคส์อานา, 2524

แผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และองค์การ NHTCFF "การฝึกกลุ่มสัมพันธ์และการรับรู้สำหรับครูจากสถาบันฝึกหัดครูระดับประถมศึกษา 2517-2521". รายงานการวิจัยของแผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. ครั้งที่ 1, 2521

สุธีรพันธ์ กรลักขณ, "Sensitivity Training" เอกสารประกอบการสัมมนา เพื่อพัฒนาองค์การแกชาราชการกรุงเทพมหานคร ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 4-8 กันยายน 2521. อีคส์อานา, 2521

"การฝึกฝนประสาทรับความรู้สึก" เอกสารประกอบการอบรมครูแนะแนวโรงเรียนกลุ่มเขตศึกษา 8 ระหว่างวันที่ 9-20 พฤษภาคม 2520 ณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อีคส์อานา, 2520

BIBLIOGRAPHY

BOOK

- Andronico, "Marathon Techniques in out Patient Clinic" in Confrontation ed. Blank. Gottsegen and Gottsegen, New York: Macmillan Publishing Co, 1975.
- Blank, Leonard; Gottsegen, Gloria B. ; and Gottsegen, Monroe. Confrontation. USA: Macmillan Publishing Co., 1975
- Bradford, Leland. "Membership and learning Process," T-Group and Laboratory Method, ed Leland Bradford and Jack Gibb, Kenneth Benne. New York: John & Son Publisher Inc, 1968
- Bossard, James and Eleanor Stoher. The Sociology of Child Development. New York: Harper and Row Publishers, 1966.
- Byne Donne. An Introduction of Personality. New Jersey: Prentice Hall, 1966.
- Gibb, R. Jack, "Explorations in Observant Participation," T-Group Theory and Laboratory Method, ed Leland p. Bradford, Jack Gibb, Kenneth d. Benne. New York: John Wiley & Son, 1973.
- Golembiewski, Robert T., Blumberg Arthur, "The Concept of T-Group & A Learning Laboratory," Sensitivity Training and the Laboratory Approach, ed Robert T. Golembiewski and Arthur Blumberg. Illinois: PE Peacock Publisher, 1976.
- Gough, EG. Manual for the California Psychological Inventory. Palo Alto California: Consulting Psychologist, 1964
- Hall S. Calvin and Lindsey Gardner. Theory of Personality 2d ed New York: John Wiley and Son, Inc, 1970

- Dore Mary D, Sister, "Changes as a Function of Sensitivity Group Experience and Selected Personality Characteristic in Graduate Students," Dissertation Abstracts International 35-a: 3 (1975): 5015-5016.
- Lubin Bernard and Eddy William. "The Laboratory Training Model: Rationale, Method, and Some Thoughts for the future," Journal of Group Psychotherapy. 20 (July, 1970): 305-309.
- Fould, Melvin L.; and Meningan, Patricia. "Effect of Gestalt Marathon Workshop on Measured Self-Actualization: A Replication and Follow-up Study." Journal of Counseling Psychology 23 (January 1976): 60-65.
- Mcintire, Walter G. "The Impact of T-Group Experience on level of Self Actualization." Small Group Behavior (November 1973): 465-469.
- Reddy W. Brendan. "The Impact of Sensitivity Training on Self Actualization. A One Year follow-up." Small Group Behavior (November 1973): 407-412.
- Spenser Klaw. "Two Weeks in a T-Group." Fortune Magazine. LXIV (August 1961) 114-117.
- Treppa, Jerry A. and Frike, Lawrence. "Effects of Marathon Group Experience," Journal of Counseling Psychology, 17 (March 1970): 247-251.
- Venino, William Kennedy. "A Comparison of Two Encounter Group Approaches in Promoting Personal Growth and Self Actualization." Dissertation Abstract International 34 (May 1974): 6989-6990A.
- Young Edward H., and Jacobson, Leonard I. "Effect of Time-Extended Marathon Group Experiences of Personality Characteristics." Journal of Counseling Psychology 17 (March 1970): 217-221.

Schloss Gilbert, Ellen Siroka, "Some Contemporary Origins of the Personal Growth Group," Sensitivity Training & Group Encounter ed. Robert W. Siroka and Schloss. New York: Universal Library Publishers, 1972.

Schien E.H. & Bennis, W.G. "Personal and organizational change through group method." the Laboratory Approach. New York Wiley Press, 1965.

Shepard Herbert, "Explorations in Observant Participation," T-Group Theory and Laboratory Method, ed Leland F. Bradford, Jack Gibb, Kenneth D. Benne. New York: John Wiley & Son, 1973.

Weschler Irring, Fred Massarik and Robert Fennenbaum. Inside a Sensitivity Training Group. Los Angeles: Institute of Industrial Relations, University of California, 1960.

Article

Bailey, James S. "The Effects of Marathon Group Counseling on Selected Self-Concept Factors of Future Teacher.

"Dissertation Abstracts International 34 (March, 1974): 5614 A.

Counseling Center Staff, Counseling Center, University of Massachusetts. "Effects of Three Types of Sensitivity Groups changes in Measures of Self Actualization." Journal of Counseling Psychology 19 (March, 1972): 253-254.

Carrell, Janeen Brown. "sensitivity Training: Effect on Percieved Self-Ideal-Self-Congruence." Dissertation Abstracts International 34 (November, 1974): 6970.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การจัดการฝึกความไวในการรับรู้

พฤษภาคม	ศุกร์	เสาร์	อาทิตย์
8.00			
9.00		การยอมรับ- ไมยอมรับของ กลุ่ม	ความประทับใจ ระหว่าง สมาชิก
10.00	การแนะนำตัว กาลไกล การป้องกันตน		
11.00	ทัศนคติ และ สำเนียง การสื่อสาร	อุปนิสัย	
12.00			
13.00			
14.00	JOHARI WINDOW	ฝึกทักษะการ สื่อสาร (VERBAL COMMUNICATION)	ประเมินผล ทางฝึก และ
15.00			กระโดด
16.00		TRUST WALK	ทำแบบทดสอบ
17.00			
20.00			
21.00	ฝึกทักษะการ สื่อสาร (NON-VERBAL COMMUNICATION)		
22.00		ROAD OF LIFE	
23.00		(ENCOUNTER GROUP)	
24.00			
1.00			
2.00			

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของ
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{SS_a + SS_b}{(n_a - 1) + (n_b - 1)} \left(\frac{1}{n_a} + \frac{1}{n_b} \right)}}$$

ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (df) = $n_1 + n_2 - 2$

เมื่อ	t	แทน	กรณีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง
$\bar{X}_1, \bar{X}_2$		แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นหลังจากการเข้ากลุ่มของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
SS_a, SS_b		แทน	ผลบวกของกำลังสองของคะแนนที่เพิ่มขึ้นหลังจากการเข้ากลุ่มลบด้วยผลบวกของคะแนนที่เพิ่มขึ้นยกกำลังสอง ซึ่งถูกหารด้วยจำนวนคนในกลุ่ม $\left[SS = \sum x^2 - \frac{(\sum x)^2}{n} \right]$ ของ
n_1, n_2		แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแบบสำรวจ ซีพีไอ

ความชอบมีอำนาจเหนือผู้อื่น

1. ข้าพเจ้าไม่มั่นใจว่าจะเป็นผู้เป็นที่รักได้
2. ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าคงพอใจในการมีอำนาจเหนือผู้อื่น

ความสามารถเกี่ยวกับสถานภาพ

1. ข้าพเจ้าอยากเป็นนักหนังสือพิมพ์
2. คนจนสบายกว่าคนรวยในหลายๆด้านที่เกี่ยวข้อง

ความชอบเข้าสังคม

1. ข้าพเจ้าดูเหมือนว่าเป็นคนที่มีความสามารถและฉลาดเท่ากับคนส่วนมากที่อยู่ใกล้ๆ
2. คนทั่วไปแสวงห่าเป็นห่วงใยคนอื่นมากกว่าที่เขารู้สึกจริงๆ

การปรากฏตัวทางสังคม

1. ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าคนอื่นจนกว่าข้าพเจ้าจะประจักษ์ในความจริง
2. ข้าพเจ้าขาดความมั่นใจตนเองมาก

ความรู้สึกมีความสุข

1. ชีวิตของข้าพเจ้ามักจะมีแต่ความโชคร้าย
2. ข้าพเจ้ามีนิสัยไม่ดีหนึ่งอย่างหรือมากกว่าที่รุนแรงจนไม่มีประโยชน์อะไรที่จะฝืนนิสัยนั้น

ความรับผิดชอบ

1. ไม่มีประโยชน์อะไรในการทำอะไรให้ผู้อื่น เพราะจะพบภายหลังว่าเป็นการเพิ่มปัญหาให้กับตัวเอง
2. ข้าพเจ้าหนีโรงเรียนบ่อยครั้งมาก เมื่อสมัยเป็นเด็กนักเรียน

การปฏิบัติตนในการเข้าสังคม

1. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่าข้าพเจ้าเลือกอาชีพผิด
2. ถ้าถูกทหาทหายแล้วข้าพเจ้ากล้าหาญ ก๊อบกู้ทุกอย่าง

การควบคุมตัวเอง

1. ข้าพเจ้ามักจะทำอะไรไปทันทีที่ทันใจโดยไม่หยุดคิดเสียก่อน
2. ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าคนอื่นจนกว่าข้าพเจ้าจะประจักษ์ในความจริง

ความอดทนและใจกว้าง

1. ข้าพเจ้ามีเรื่องที่วิตกกังวลมากเกินไปจนพ้ออยู่แล้ว
2. ข้าพเจ้ามักจะสงสัยว่ามีเหตุผลอะไรซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลังที่ทำให้บุคคลนั้นทำสิ่งที่ต่อข้าพเจ้า

ความสามารถในการสร้างความประทับใจ

1. ข้าพเจ้าอึดใจมากถ้ามีคนวิพากษ์วิจารณ์หรือดูว่าข้าพเจ้า
2. ข้าพเจ้าเกลียดการถูกขัดจังหวะ เวลาข้าพเจ้ากำลังทำงาน

การปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกัน

1. ข้าพเจ้าไม่มั่นใจว่าคนจะมีความสุขอย่างแท้จริง
2. ข้าพเจ้าถือว่าสิทธิในการแสดงออกถึงความรู้สึกของตนเองมีความสำคัญมาก

ความไม่สัมพันธ์กันโดยการปฏิบัติตามผู้อื่น

1. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวข้าพเจ้าเป็นภาระของคนอื่น
2. คนที่ทำผิดกฎหมายส่วนมากถูกจับได้และถูกลงโทษ

ความไม่สัมพันธ์กันโดยความเป็นอิสระ

1. ข้าพเจ้ากลัวต่อความคิดที่จะเกิดแผ่นดินไหว
2. ข้าพเจ้าชอบวิทยาศาสตร์

ความสนใจเรื่องราวที่เกี่ยวกับจิตใจ

1. ข้าพเจ้าแทบจะไม่เคยรู้สึกตื่นเต้นเลย
2. ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจที่จะหาเรื่องมาพูดคุยกับคนที่เพิ่งรู้จักกันใหม่ๆ

ความยึดหยุ่น

1. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้อื่นทำอะไรให้แน่นอนมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
2. ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าคนอื่นจนกว่าข้าพเจ้าจะมั่นใจในความจริงต่างๆ

ความเป็นสตรีเพศ

1. ข้าพเจ้าคิดว่าจิตใจข้าพเจ้า
2. ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะชอบงานของช่างออกแบบเสื้อผ้าสตรี

รายละเอียดของกิจกรรม

"แนะนำการฝึกความไวในการรับรู้"

72

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกได้ทราบถึงความเป็นมา ลักษณะ วัตถุประสงค์ กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการฝึกความไวในการรับรู้
2. เพื่อให้สมาชิกทราบถึงสภาพการ บรรยากาศ บทบาทของสมาชิก และผู้นำกลุ่ม รวมทั้งบรรยากาศภายในกลุ่ม
3. เพื่อให้สมาชิกมีความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกและผู้นำ รวมทั้งระหว่างสมาชิกเอง พร้อมทั้งรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

กระบวนการ

1. บรรยายประกอบการซักถามเกี่ยวกับ ความเป็นมาของการฝึกความไวในการรับรู้ ลักษณะโดยทั่วไป วัตถุประสงค์ กระบวนการ เกี่ยวกับการฝึกความไวในการรับรู้
2. อธิบายถึงบทบาทของผู้นำกลุ่ม พร้อมทั้งแนะนำผู้นำกลุ่ม ผู้ช่วยผู้นำกลุ่ม รวมทั้งบทบาทของผู้นำและสมาชิก
3. กล่าวถึงบรรยากาศแห่งความไว้วางใจกันในกลุ่ม ประกอบ

เอกสาร

"แนะนำตนเอง"

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกใคร่จักสมาชิกคนอื่น ๆ
  2. เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนได้ตระหนักเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเอง
- ขณะนั้น
3. เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจความรู้สึกของตนเองขณะที่แนะนำตัว และได้สังเกตเกี่ยวกับสมาชิกอื่น ๆ รับฟังความคิดเห็นของกันและกัน

4. เรียนรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยตนเอง ความไว้วางใจซึ่งกัน

และกัน

5. เรียนรู้เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

กระบวนการ

1. ให้สมาชิกแต่ละคนกล่าวแนะนำตนเอง และบอกถึงความรู้สึกขณะนั้น รวมทั้งความต้องการและความคาดหวังต่อการมาครั้งนี้
2. สมาชิกแนะนำตัวตามความปรารถนาของแต่ละคนจนครบทั้ง 14 คน
3. ขณะนั้นให้สำรวจความรู้สึกของตนเองขณะอยู่ในกิจกรรมนี้

"หญิง 3 ภาพ"

จุดมุ่งหมาย

1. ในการเห็นสิ่งเดียวกันแต่คนรับรู้ต่างกัน เช่น ภาพเดียวกันแต่บางคนมองเห็นเป็นหญิงแก่ บางคนเห็นเป็นหญิงสาว
2. แต่ละคนมีประสบการณ์ต่อสิ่ง ๆ หนึ่งไม่เหมือนกัน มีความแตกต่างกัน

ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. แบ่งสมาชิกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกดูภาพที่ 1 กลุ่มที่สองดูภาพหญิงภาพที่ 2 (1 นาที)
2. ให้ทั้งกลุ่มดูภาพหญิงภาพที่ 3 แล้วถามว่าเห็นภาพอะไร (2 นาที)
3. ให้ทั้งกลุ่มดูภาพที่ 3 อีกครั้ง และให้สมาชิกช่วยกันพิจารณาจนเห็นทั้ง 2 ภาพ ที่เป็นหญิงแก่และหญิงสาว
4. อภิปรายร่วมกันถึงอิทธิพลของการดูภาพครั้งแรกต่อการดูครั้งที่สอง

5. สรุปเป็นข้อคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

"คานียม"

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อแสดงให้เห็นว่าแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ในด้านความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ และคานียม
  2. เพื่อให้สมาชิกได้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ยอมรับซึ่งกันและกัน
- ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. ผู้นำกลุ่มเล่าเรื่อง "ผู้อำนวยการโรงพยาบาล" ให้สมาชิกกลุ่มฟัง
2. ให้สมาชิกจัดอันดับจากดีไปถึงคนไม่ดี คือ อันดับ 1 ดีที่สุด อันดับ 2 รองลงไป เช่นนี้จนครบทั้ง 5 คน ซึ่งเป็นตัวละครทั้งหมด
3. สรุปผลลงในตารางที่เตรียมไวบนกระดาน
4. ช่วยกันอภิปรายตกลงกันให้ได้ว่า ตัวละครใดเลวน้อยที่สุด
5. อภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความแตกต่างกันของคานียมของแต่ละคน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน ความเชื่อ ความรู้ การอบรมที่ได้รับสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน เป็นต้น
6. หลังจากที่ย่อยสมาชิกได้อภิปรายถึงลักษณะ ความแตกต่างดังกล่าวแล้ว เชื่อมโยงการนำความรู้ที่ได้อภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้

Johari Window

จุดมุ่งหมาย

1. เรียนรู้ถึงแนวคิดของ Joseph Luft และ Harry Ingham ซึ่งเรียกว่า Johari Window ซึ่งเป็นแนวความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความสัมพันธ์ของกลุ่ม
2. เพื่อให้สมาชิกได้ฝึกการสังเกต ลักษณะของตนเองและผู้อื่น

"กลไกในการป้องกันตัว" (Defense Mechanism)

จุดมุ่งหมาย

1. เปิดการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง

(Self Awareness)

2. เพิ่มพูนการยอมรับตนเองและผู้อื่น
3. เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้และกล้าที่จะเปิดเผยตนเอง
4. มีความไวในการรับรู้เกี่ยวกับกลไกต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้ในการป้องกันตัว เพื่อไม่ให้เกิดความกังวลความทุกข์

ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. แบ่งกลุ่มสมาชิกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 7 คน
2. จัดการบรรยาย ประกอบเอกสาร เรื่องกลไกในการป้องกันตัวของมนุษย์
3. อภิปรายกลุ่มย่อยถึงแนวความคิดเกี่ยวกับกลไกในการป้องกันตัวของมนุษย์ พร้อมกับยกตัวอย่างประกอบที่สมาชิกมีประสบการณ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น
4. ประสานเชื่อมโยงกับการใช้ชีวิตของแต่ละคน รวบรวมข้อคิดที่เป็นประโยชน์ให้กับตนเองและกลุ่ม
5. รวมกลุ่มเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งหมด อภิปรายถึงลักษณะของกิจกรรมการทำงานในกลุ่มย่อย สรุปรวบรวม ข้อคิด ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมและการนำไปใช้ต่อไป

3. เพื่อให้สมาชิกได้รับรู้ถึงลักษณะของตนเองจากการมองของผู้อื่น
4. เพื่อให้สมาชิกมีโอกาสเปิดเผยตนเอง พร้อมทั้งรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

คิดเห็นของผู้อื่น

ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. แจกกระดาษเปล่าให้สมาชิกคนละ 2 แผ่น
2. สมาชิกเขียนลักษณะของตนเองลงบนกระดาษแผ่นแรก 20

ลักษณะ

3. สมาชิกเขียนชื่อของตนเองลงบนกระดาษแผ่นที่ 2 แล้วเวียนไปยังสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกคนอื่นเขียนลักษณะที่แต่ละคนสังเกตเห็น 2 ลักษณะ ซึ่งในที่นี้มีสมาชิก 14 คน แต่ละคนจะได้รับข้อสังเกตในกระดาษแผ่นที่ 2 จำนวน 26 ลักษณะ

4. เมื่อสมาชิกทุกคนได้รับกระดาษแผ่นที่ 2 คืนมาแล้วจึงอ่านให้กลุ่มฟัง ถึงลักษณะของตนเอง จากทัศนะของตนเองและทัศนะของกลุ่ม

5. อภิปรายกันถึงความสอดคล้องและความแตกต่าง รวมทั้งการเรียนรู้ที่เกิดจากกิจกรรมนี้

6. ผู้นำกลุ่มแจกเอกสาร เกี่ยวกับแนวความคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความสัมพันธ์ของกลุ่ม

7. การเชื่อมโยงถึงกิจกรรมและทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

8. การพิจารณาวางแผนร่วมกันถึงการนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ขึ้นมาใช้ประโยชน์กับตนเองและกลุ่ม

"การสื่อสารทางเดียวและสองทาง"

จุดมุ่งหมาย

1. เปรียบเทียบความแตกต่างในความรู้สึก และผลงานที่เกิดจากการสื่อสารทางเดียวและสองทาง
  2. ฝึกให้สมาชิกเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับผู้ฟัง อันจะช่วยให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง
  3. เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการเป็นผู้ฟังในการทำงานร่วมกัน
- ระยะเวลา 1½ ชั่วโมง

กระบวนการ

1. ใ้ภาพ 2 ภาพแก่อาสาสมัคร (ภาพประกอบในภาคผนวก)
2. ให้อาสาสมัครอธิบายให้ผู้ร่วมกิจกรรมทำตามทีตนบอก 2 ตอน
ตอนแรก นำภาพที่ 1 มาถือแล้วออกคำสั่งให้ผู้ร่วมกิจกรรมทำตามจนงานเสร็จ โดยไม่มีการซักถามหรือสงสัยผู้พูดใด ๆ
ตอนสอง นำภาพที่ 2 มาถือแล้วออกคำสั่งให้ผู้ร่วมกิจกรรมทำตาม สามารถซักถามใจจนงานเสร็จ
3. ทั้งอาสาสมัครและสมาชิกอภิปรายถึงความรู้สึกของตน หลังจากทำกิจกรรมทั้ง 2 ตอนแล้ว
4. ทำตาราง (ต.บ.ในภาคผนวก) เพื่อเปรียบเทียบความถูกต้องของงานครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2
5. อภิปรายสรุปถึงกิจกรรมการสื่อสาร ในแง่ประโยชน์และการประยุกต์ในชีวิต และการทำงาน เช่น ประสิทธิภาพของแต่ละบุคคลอันเกิดจากการสื่อสารทางเดียว ในการทำงานและการติดต่อกับผู้อื่น

"การฝึกทักษะการฟัง"

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อฝึกทักษะการสื่อสาร การรับฟังผู้อื่น

ระยะเวลา 3 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. แบ่งสมาชิกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 3 คน
2. ในแต่ละกลุ่มจะอภิปรายในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งตามแต่สมาชิกจะตกลงกัน บุคคลที่หนึ่งเป็นผู้สังเกต อีก 2 คนเป็นผู้อภิปราย โดยคนหนึ่งเป็นผู้พูดอีกคนหนึ่งเป็นผู้ฟัง หลังจากผู้อภิปรายได้พูดแล้ว ผู้ฟังจะทอสรูปในสิ่งที่ได้รับฟังโดยใช้ถ้อยคำของตนเองโดยไม่อาศัยการบันทึก ในกรณีนี้ผู้พูดและผู้สังเกตมีสิทธิ์ที่จะซักจ้งหะหรือคลี่คลายข้อความที่ไม่เข้าใจ จากนั้นผู้พูดคนแรกจึงเปลี่ยนเป็นผู้ฟังบ้าง ในกลุ่มนั้นสมาชิกทั้ง 3 คนจะไม่มีโอกาสเป็นผู้พูด ผู้ฟังและผู้สังเกต
3. หลังจากการอภิปรายแล้ว แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันว่า แต่ละคนประสบความสำเร็จบ้างหรือไม่ ขณะฟัง เช่น ลืมเรื่องที่ตนเองจะพูดหรือไม่ ฟังไ้มากน้อยเพียงไรและเมื่อขณะที่ตนเองเป็นผู้พูดนั้น สามารถพูดไปตามที่ตั้งใจหรือไม่ อย่างไร ประสพการณ์นี้ให้แง่คิดเกี่ยวกับการฟัง และการฝึกสื่อสารอย่างไรบ้าง

"การยอมรับและไม่ยอมรับของกลุ่ม"

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อฝึกความไวเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม ด้านการยอมรับและไม่ยอมรับของกลุ่ม
2. เพื่อให้เข้าใจถึงอิทธิพลของกลุ่มที่มีต่อบุคคล
3. เพื่อการรับรู้ถึงลักษณะของสังคม กระแสกลุ่มและกระบวนการ

สังคม

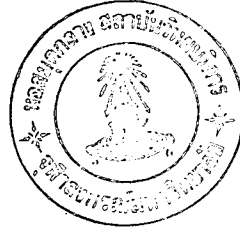

4. เพื่อให้เข้าใจความต้องการของมนุษย์ในเรื่องการยอมรับซึ่งกันและกัน

ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. เชิญสมาชิกกลุ่มซึ่งอาสาสมัคร เป็นผู้โตวาที่ออกไปจากห้อง เพื่อฝึกเตรียมหัวข้อในการโตวาที่ 2 คน
2. สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 6 คน
  - กลุ่มที่ 1 ทำหน้าที่ตั้งใจฟังผู้พูดคนแรก มีการซักถามอย่างกระตือรือร้น ยิ้มแย้ม ไม่ทำให้เขาเกอเขิน แสดงความเป็นมิตร ให้กำลังใจ แสดงความคิดเห็นชอบนิยมนิยมชอบในตัวผู้พูดเป็นต้น ซึ่งเป็น การแสดงการยอมรับผู้พูดนั่นเอง
  - กลุ่มที่ 2 ทำหน้าที่ไม่ตั้งใจฟัง เจอเมย ไม่ฟัง มองไปนอกกลุ่ม กุยกั้นเองในหมู่ผู้ฟัง เอาจานอื่นขึ้นมาทำ พูดสอดเขา แสดงความคิดเห็นไม่เห็นด้วย นิ่งหาวหรือทำท่าเบื่อหน่าย ซึ่งเป็น การแสดงออกถึงการไม่ยอมรับผู้พูด
3. หลังจากพูดแล้วคนจะประมาณ 5 นาที ต่อจากนั้นจึงให้คนที่ตั้งใจฟังผู้พูดทั้ง 2 คน แสดงการยอมรับผู้พูดทั้งสองตลอดช่วงการพูดครั้งที่ 2 (เวลาประมาณ 3 นาที)
4. อภิปรายร่วมกัน เกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม ความรู้สึกของผู้พูดและผู้ฟัง พิจารณาถึงข้อคิด สิ่งที่ได้รับจากการทำกิจกรรม การเชื่อมโยงกันความเป็นจริงในชีวิต และการประยุกต์สิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้

"รูปปั้น"

จุดมุ่งหมาย

1. ฝึกการรับรู้เกี่ยวกับความต้องการของตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อให้สมาชิก โ้กเห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจตนเองและผู้อื่นที่ขึ้นเกี่ยวกับความต้องการ

ความคาดหวัง

4. เพื่อให้สมาชิกยอมรับตนเองและผู้อื่น

ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. สมาชิกจับคู่กันเป็นคู่ ๆ
2. ให้แต่ละคู่กันเป็นปฏิมากรคนหนึ่งและอีกคนหนึ่ง เป็นศิลปะเหนียว
3. ให้ปฏิมากรพยายามปั้นดินเหนียวให้ได้เป็นรูปปั้นอย่างที่คุณเองคิด, จินตนาการ โดยไม่ใช้การพูดโดยที่ดินเหนียวจะต้องยอมตามความต้องการของปฏิมากรและ เปลี่ยนกัน
4. ให้สมาชิกได้สังเกตความรู้สึกของตนเอง ขณะที่ เป็นปฏิมากรและขณะที่ เป็นดินเหนียว
5. หลังจากทำกิจกรรมแล้ว สมาชิกกลับมารวมในกลุ่ม แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำมานี้
6. อภิปรายถึงสิ่งที่เรียนรู้ขึ้นเป็นหลักขึ้นมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของสมาชิกทุก ๆ คน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อไป

"กระจก"

จุดมุ่งหมาย

1. รู้จักตนเองอย่างลึกซึ้ง
2. เข้าใจผู้อื่นที่ขึ้นเกี่ยวกับ การแสดงออกทางอารมณ์ต่าง ๆ

3. เพิ่มการรับรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นในค่านิยมคุณลักษณะ
4. เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือกันระหว่างสมาชิก
5. เพื่อให้สมาชิก ใฝ่ดี ใฝ่เก่ง และทะนุถนอมเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละ

บุคคล

ระยะเวลา 2 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. แบ่งกลุ่มย่อยกลุ่มละ 2 คน
2. ให้เปลี่ยนกันเป็นกระจก และอีกคนเป็นคนส่องกระจก
3. คนที่ส่องกระจกแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ดังนี้ 1.พอใจ 2.อาย 3.กลัว 4.กระวนกระวาย 5.ความว้าวุ่น 6.ความโศกเศร้า 7.ความโกรธ 8.ความรัก 9.ความหวัง 10.ความสุข 11.ตื่นเต้น 12.รำเริง
4. คนที่ส่องกระจกสังเกตถึงลักษณะบุคลิกภาพของตนเอง และแสดงลักษณะนั้น
5. แสดงลักษณะที่ตรงข้ามกับลักษณะบุคลิกภาพของตนเอง
6. สมาชิกจะโกลด เปลี่ยน เป็นกระจกให้แก่กัน
7. สมาชิกแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น ข้อสังเกต ที่ได้รับในแง่ของสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมและความรู้สึกของตนเองรวมถึงความรู้สึกที่มีต่อคู่ของตน
8. อภิปรายจากกิจกรรมทั้งกล่าว เชื่อมโยงถึงประโยชน์และการประยุกต์นำไปใช้กับตนเองและกลุ่ม

Trust Walk

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้บุคคลได้เข้าใจตนเองและผู้อื่นทั้งในด้านการรับรู้ ความไว้วางใจต่อกัน

2. ฝึกทักษะการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด
3. ฝึกการรับรู้ความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น
4. พัฒนาความรู้สึกของการ เป็นสมาชิกภาพในกลุ่ม

ระยะเวลา 2.30 ชั่วโมง - 3 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. ให้สมาชิกในกลุ่มเลือกกันเป็นคู่ ๆ
2. อธิบายถึงวิธีการให้สมาชิกคนหนึ่งปิดตา และใหญ่ของศพพาเขาไปในพื้นที่ใกล้เคียง โดยการใช้การสื่อสารจากตาทาง การสัมผัส แทนการพูด คนที่ปิดตาจะไขว่คว้าประสาทสัมผัสอื่น ๆ นอกจากตา เช่น การไต่ดิน การไต่ก้อนหิน การสัมผัส

3. ให้สมาชิกไต่แลกเปลี่ยนกันเป็นทั้งคู่ที่ตาบอด และผู้ที่ทำหน้าที่นำทางประมาณคณะ 10-15 นาที

4. หลังจากนั้นให้สมาชิกมารวมกัน แลกเปลี่ยนทัศนะ ข้อสังเกตเกี่ยวกับ

- ไต่เรียนรู้อะไรบ้าง เกี่ยวกับคนที่มองไม่เห็น
- ไต่เรียนรู้อะไรบ้าง เกี่ยวกับคนที่ เป็นผู้นำทาง
- ความรู้สึกของตนเองขณะที่มองไม่เห็นและที่เป็นผู้นำทาง
- ประสบการณ์ที่ดีที่สุดที่แต่ละคนได้รับจากผู้นำทาง
- ความรู้สึกของแต่ละคนที่มีต่อคู่ของตนเอง

5. อภิปรายเชื่อมโยงการ เรียนรู้จากกิจกรรมสู่ชีวิตจริง รวมถึงการประยุกต์นำเอาไปใช้

Road of Life

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อใ้บุคคลไต่แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละคน

2. เพื่อให้โอกาสในการเปิดเผยตนเองมากขึ้น ก่อให้เกิดความ
เข้าใจตนเอง ความไว้วางใจมากขึ้นในกลุ่ม และเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด
ข้อคิด ทัศนคติต่าง ๆ

3. เพื่อให้บุคคลได้ช่วยกัน พัฒนาตนเองในกานการปรับตัว นำ
ประสบการณ์ การเรียนรู้ที่ได้รับมาก่อให้เกิดประโยชน์ในชีวิตต่อไป

ระยะเวลา ประมาณ 6 ชั่วโมง

กระบวนการ

1. แบ่งกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ๆ ละ 7 คน โดยมีผู้นำกลุ่มละ 1 คน
2. สมาชิกกลุ่มย่อยได้รับกระดาษคนละ 1 แผ่น
3. ผู้นำกลุ่มชี้แจง ให้แต่ละคนโค่นิจารณาถึงชีวิตของตนเองที่ผ่านมา
แล้ววาดเป็นรูปถนนที่ดำเนินมาตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันและอนาคต
4. แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน พร้อมอภิปรายแลกเปลี่ยน
เปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

หมายเหตุ กำหนดเวลาไว้ประมาณ 3-4 ชั่วโมง แต่เนื่องจากสมาชิกต่าง
เห็นว่กิจกรรมนี้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่มบางคนมาก
จึงต่อเนื่งเวลาออกไปตั้งแต่ 20.00-02.00 น. รวม 6 ชั่วโมง

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1 วิเคราะห์คะแนนจากแบบสำรวจ California Psychological Inventory
โดยใช้ค่า t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง บุคลิกภาพก่อน
การปรับตัวและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ในการทดสอบแต่ละครั้ง

2 วิเคราะห์แบบสอบถามปลายเปิด โดยการวิเคราะห์เนื้อหาและหาความ
ถี่ของข้อความที่ตรงกัน

SENSITIVITY TRAINING

ฝึกสร้างเสริมการรับรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น เพื่อเสริมสร้าง
ความกล้าคิดนอกกรอบ (AWARENESS) และ
เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ประหลาดแปลกประหลาด ซึ่งจะทำให้การ
ความหมายของชีวิต และ... (text is very faint and partially obscured)

- กลุ่มที่ 1 ... มีนาคม ๘.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ...
- กลุ่มที่ 2 ... มีนาคม ...

จำนวน 500 ...

สมัคร ... รับจำนวนจำกัด

ช่างโต๊ะอาหาร โทร. ...

กิจกรรม: แนะนำการฝึกความไวในการรับรู้

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้นำกลุ่ม: การฝึกในกลุ่มของเรา จะเป็นไปตามลำดับ มีความสัมพันธ์กันในแต่ละกิจกรรม มีอิสระให้เพื่อนๆฝึก ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง เกี่ยวกับสมาชิกคนอื่นๆ รวมทั้งประสบการณ์อื่นจะเกิดขึ้นขณะที่เรายู่ด้วยกัน เหมือนกับเราเป็นครอบครัวเดียวกัน กลุ่มจะเป็นเสมือนห้องทดลอง ให้เราได้เห็นตัวเราเองอย่างถ่องแท้ ได้รู้ถึงผลของการกระทำ หรือพฤติกรรมของเราที่มีต่อตัวเอง และผู้อื่น ฝึกการรับรู้ ได้ไวขึ้น การรับรู้ความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น เรียนรู้เกี่ยวกับโลก ในการปรับตัว การปรับปรุง เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ขอให้เพื่อนๆทุกคนได้ใช้กลุ่มของเราให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด เพื่อให้บรรลุถึงความตั้งใจ จุดมุ่งหมายร่วมกันที่ทำให้เราได้มาอยู่ร่วมกันในที่นี้สำหรับการพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ ้วยความหวังว่าเมื่อการฝึกผ่านไป เราจะเข้าใจกันและกันมากขึ้น มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และสามารถปรับตัว มีชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่นๆได้อย่างมีความสุขมากขึ้น

ในเวลา 4 วันต่อไป เราจะได้ใช้ชีวิต อยู่ร่วมกัน ในบรรยากาศที่อบอุ่น เป็นมิตร ไว้วางใจกัน มีความจริงใจ เปิดเผย ยอมรับ และแลกเปลี่ยนให้แก่กัน ขอให้ระลึกไว้เสมอว่า ตัวเรา ทุกคน เป็นเงื่อนไขสำคัญอันหนึ่งที่สำคัญมาก สำหรับการเรียนรู้ร่วมกัน ขอให้ได้รับความสังเกตให้มาก และก็ เวลาคุยกันในกลุ่มก็ขอให้พูดทีละคน อย่าแบ่งกันคุยเป็นกลุ่มย่อย หรือพูดเฉพาะเพื่อนที่อยู่ใกล้เรา เพื่อให้เราทุกคนได้มีโอกาสเท่าๆกัน รับฟังพร้อมกัน ก้าวไปพร้อมกัน

พี่ขอแนะนำเพื่อนของพี่ ที่สละเวลามาช่วย เราต่างเห็นประโยชน์ของกลุ่ม เราต่างในกลุ่มเหมือนกัน พี่เรียก พี่คา พี่มานิดา กิริยามล ส่วนพี่เองเป็นทำหน้าที่ เป็นผู้นำ รับผิดชอบ มีหน้าที่ที่จะเอื้อให้กลุ่มได้พัฒนาไป เพื่อให้เราได้รู้จักกันมากยิ่งขึ้น ขอให้เราได้แนะนำตัวเราเองให้เพื่อนได้รู้จัก อยากบอกอะไรกับเพื่อนเกี่ยวกับตัวเองอย่างไรก็ตามใจ แล้วก็บอกถึงความรู้สึกขณะที่เป็นอยู่ และความคาดหวังต่อการมาที่นี่

อย่างนั้นละ พี่คือ เมะวี่ เรียกพี่ว่าผิงนะ แล้วก็รู้สึกที่ผิงยืนอยู่ บ้าง ก็หวังว่าการฝึกครั้งนี้คงจะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางให้กับการทำงานต่อไป

(เงียบ)

อ้วน: ก็ ชื่ออ้วนอะ อ้วนนี่ก็ฐานะปี 4 ละ ก็รู้สึก.....ก็รู้สึกว่าอยู่ในกลุ่มนี้ ก็มอญก็ แม้ว่าจะไม่ค่อยรู้จักกัน ใบหน้าทุกคนก็มีแต่ความยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ก็เขินๆนิดหน่อย แต่ว่าตื่นเกินก็ไม่เกิน จะตื่นตื่นมากนักรัก ก็ส่วนมากธรรมดา ก็เป็นคนช่างพูดช่างคุย คุยจนลืมหลับได้

ซี : งั้นใครหลับก็เป็นลึง

อ้วน: พี่เขามองว่า ใครหลับเป็นลึงไรใหม่ แสดงว่า เขาต้องตั้งใจฟังเราพูดไรใหม่ นี่เป็นเทคนิคของเราอย่างหนึ่ง สิ่งที่เราคาดหวัง ก็อยากก็คือว่า เรียนรู้ที่จะไ้รู้จักคนอื่นๆ ทั้งความคิด และความรู้สึกต่างๆ เพราะว่าสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ หรือว่าอะไรก็ได้เกี่ยวกับคน เพราะว่าชอบ เพราะเคยเป็นศิรานิมาให้เขามาก ก็เลยอยากรู้ว่า คนจริงๆนั้นเป็นอย่างไร จะได้ช่วยแก้ไข

ตุ๊ก: ศิรานิของสาวแก

อ้วน: ไม่ ไม่ใช่ละ สาวแกแต่ไม่ใสคิไ้มัย "แอ....."

หนึ่ง: ชื่อฉัตรนิยะอะ ก็ ก็คิดว่าคงจะขึ้นปีสี่เช่นกัน ที่คาดหวังไว้ก็คือว่า บิดเหอมก็อยากหาอะไรที่แปลกๆใหม่ๆมาให้กับตัวเอง ไม่ไ้หวังอะไรมากจากกลุ่มนะอะ อีกอย่างหนึ่ง อ่างสิลามันใกล้บ้านผมด้วย ความรู้สึกตอนนี้ก็คือว่า ก็หิวข้าว ก็ไ้ยังไม่ไ้ทานข้าวเข้าเลยอะ มีใครถามอะไรมั้ยะ

อ้วน: มีชื่อเล่นหรือยัง

หนึ่ง: ชื่อเล่นหรืออะ อยาให้เรียกชื่อ "หนึ่ง" ก็อแม่อชื่อที่พ่อแม่เรียก

อ้วน: ชื่ออะไรอะ

หนึ่ง: หนึ่งอะ "หนึ่ง" ที่เป็นภาษาจีน ที่แปลว่า ไ้

หลายๆคน :

หนึ่ง หนึ่ง

ซี : แล้วอยู่ไกลๆอ่างศิลาหรืออะ

หนึ่ง : บ้านอยู่ชลบุรี

อ้วน : อยู่ที่ตัวเมือง ?

หนึ่ง : อยู่ที่ตัวเมืองอะ

ปุ้ม : ชายครกหรือเปล่าอะ ที่อ่างศิลาที่มีชื่อ

(เสียงหัวเราะ)

อ้วน : จบแล้วจะออกกะนบใหม่อะ

หนึ่ง : ชลบุรีนี่ จนบทนะครั๊

อ้วน : ก็เจริ๊

หนึ่ง : หรืออะ แล้วงั้นก็ แล้วก็ถูกกับชลบุรี อ่าเกอะอะไรอีกทีหนึ่งเพราะ
อยากอยู่ใกล้บ้าน

อ้วน : เออ หมายความว่า มีสิทธิ์จะเลือกลงไซ้มี๊อะ

หนึ่ง : สิทธิ์มี๊อะ แต่อาจจะไม่ได้ ก็เกิดดวงท่านจะส่งไปโขงเจียม ก็ต้องไปอะ

อ้วน : เขาจับฉลากกันไซ้ใหม่อะ

หนึ่ง : ถ้าตกลงกันได้ก็ไม่ต้อง แต่ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็ต้องลุ้นกันหน่อยอะไรกันอย่างนี้อะ

ซี : อ้อเวลาจะคิด เขาเป็นคนบอกเราไซ้ใหม่ที่เราจะไปอยู่ที่ไหน

หนึ่ง : มีอะ ถ้าจบแล้วเขาจะให้ไปกรมว่าเราจะไปอยู่ไหนบ้าง เถ็น
ไปเป็นหมอทหาร มีก็อัตรา ไปอยู่กระทรวงมหาดไทย มีก็อัตรา กระทรวง
มหาดไทย ไปคุมคุกมี 2 อัตรา แล้วก็ให้... แล้วก็ให้พวกเรามาเลือกกันเอง
ตกลงกันได้ก็ไม่ต้องจับฉลากแต่ถ้าตกลงกันไม่ได้จะแย่งกันก็ต้องมาจับฉลาก

อ้วน : ก็กว่าปีหนึ่งมีเยอะใหม่อะ รุ่นหนึ่ง

หนึ่ง : มีผมโหลก็อะ มี 240 แต่ว่ารุ่นพี่ประมาณ 100 ปีรุ่นน้องผมก็ประมาณ 100
เพราะเป็นปีที่ไม่ทันเปลี่ยนหลักสูตร คือตอนแรกหลักสูตรรวมรวมอินเทอร์น
ก็ 7 ปี รุ่นน้องนี่ก็อินเทอร์นมาเป็นปี 6 เพราะฉะนั้นก็เป็น 6 ปี รุ่นนี้ก็จะมาจะเอ้

รวมกันเป็น 240

(เสียงแทรก ไม่รัก)

ห่าว : ขอแนะนำนะ รู้สึกว่าจะมาด้วยกัน นะ ผมอยู่ปี 2 นะ เขาอยู่ปี 3 นะ
และปีนี้ผมก็ขึ้นปี 3 ก็ล่องกันไปเรื่อยๆอะ ก็รุ่นที่เขามอก ที่ 240 ก็ผมเรียนกับเขา ชื่อ
ไพบูลย์อะ ความรู้สึกก็ตื่นเต้นอะ มาที่แปลกๆ ผมไม่เคยมาฝั่งนี้เท่าไรหรอก มาที่
เหน็บสออย่างมาก ส่วนมากเกินผ่านอะ มองแค่ทางตาแล้วก็เข้าสนามไป

ตุก : ท่าไมมองแค่ทางตา มองเต็มตาไม่ได้หรืออะ

อ้วน : กตัวอะไรกัน คนไม่ดู

ห่าว : บังเอิญผมไม่ได้ตีควักขึ้น

ซี : จะให้เราเรียกเต็มว่า ไพบูลย์ไหมอะ

ห่าว : ชื่อเล่น ชื่อ ห่าว อะ

ตุก : อ่าว อ่าวไทย

ห่าว : เอะ โอ คับเปลี่ยอะ ภาษาอังกฤษ

อ้วน : โอ

ห่าว : มีอะไรมั๊ยอะ

อ้วน : ยังไม่ได้บอกจุดมุ่งหมาย อะไร

ห่าว : อ้อ อยากได้ความรู้สึกบางอย่างจากที่นี่ไป

ตุก : อะไรอะ

ห่าว : ก็เมื่อจบ จึงจะรู้ว่าความรู้สึกนั้นว่าคืออะไร มีแค่นี้

(เงียบ)

มัท : ผม ฐานะปี 5 ถ้าไม่จบอยู่ปีหน้า ชื่อ มัท ที่มานี้ ส่วนใหญ่ก็เห็นโฆษณา
แล้วรู้สึกว่าเป็นโปสเตอร์ที่ดี แล้วก็เขียนไว้ได้ดี

อ้วน : คิดใจคนเขินส์

มัท : ไม่ไรหรอกอะ รู้สึกว่า ถ้าเป็นไปอย่างที่เราเขียนไว้ก็ดีทั้งนั้นแหละ และ

- หนวค: นอกจากไปสร้างโรงเรียนแล้วทำอะไรอีก
- ใส: ไป ก็แบ่งเป็นโครงการนี้ โครงการก็มีแผนกอาหาร แผนกโครงการใหม่อะ แผนกประชาสัมพันธ์ และก็มีแผนกอนามัย ซึ่งใครอยู่แผนกอนามัยก็เดินไปตามบ้าน แบ่งส่วนหนึ่งอยู่ที่ค่าย และส่วนหนึ่งก็จะเดินไปตามบ้านแบบว่าไปแจกยา หรือ อะไรพวกนั้น แล้วก็มีโครงการ การศึกษา เราต้องสร้างอุปกรณ์การเรียนให้เขาก็ต้องมีอุปกรณ์ด้วยอะ .....ไม่ซัก)
- พล: ครั้งหนึ่งมีคนไปกี่คนอะ
- ใส: ครั้งนั้น ตอนนั้นไปเกือบ 50 คนได้ .....ที่นั่นก็เป็นภูเขา อยู่แล้ว ก็มีที่ราบ ก็ตั้งตัวหมู่บ้านอยู่บนเนินที่ราบ ตอนอยู่ที่นั่น เหมือนเมืองสวรรค์ ตอนเช้ามีหมอกเต็มไปหมดเลย
- ชี: นิมพลี
- ใส: นิมพลีอะ สวยมากเลย บรรยากาศเหมือนอยู่คนละโลกเลย ยอมรับเลย ตอนไปใหม่ๆ ยังไม่ชินกับสภาพ ปรับตัวไม่ได้ ก็บ่นกันอูบๆอิมๆ จะชอกช้ำกัน แต่เขาไม่ให้กลับ ก็อ้อนวอนกันให้อยู่ พออยู่ไปนานๆชินแล้วก็ปรับสภาพอยู่ได้ (เงียบ) ไม่มีอะไรอีกแล้วอะไรใหม่ ก็ผ่านไปเลย
- พล: ก็สวัสดิ์อะ ผมก็ชื่อสุรพล เรียกว่าง่ายๆว่าพล อยู่มีสี่ คณะวิทยากรรับ ก็ที่มา ร่วมคราวนี้ ก็คิดว่าการจัดกลุ่มอะไรนี่ คงมีอะไรแปลกดี รู้สึกว่าน่าสนใจ ก็เลยมารวมกลุ่ม แต่ก็ยังไม่คาดหวังว่าจะมีอะไรมากนักว่าจะได้อะไร รู้สึกว่าต้องลองๆดู ว่ามันจะมีอะไรน่าสนใจหรือเปล่า แต่ว่า ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนที่มา ร่วมกลุ่ม มีอะไรอยากจะถามก็ถาม
- ชี: อยู่แผนกอะไรอะ
- พล: ผมเรียนอยู่ เขรามิค พู่ง่ายๆ กระเบื้องจานชาม อะไรพวกนี้
- อ้วน: อย่างนี้ จะไปให้ทำอะไรใหม่อะ
- พล: ออคงต้องมีโรงงานชะหน่อย ตอนนี้เพียงแต่รู้วิธีการแต่ทุนยังไม่มี
- ถูก: คณะวิทยาศาสตร์ ผมสงสัยเวลาจบไป เขาทำงานที่ไหน

อย่างน้อย เราก็ได้ออกไปอยู่ในสังคมอย่างแท้จริง ที่คิดกันว่า ไม่จำเป็นต้องเป็นคน
 หนึ่งหรือหลายคน เราเรียนจิตวิทยาให้รู้จักตัวเองแล้วก็หวังไว้ว่าถ้าไม่ได้เราก็
 ไม่เสียใจ .....ผมอยากรู้หลายอย่าง ..แต่ยังไม่รู้จักตัวเองก็พอ แต่มีบาง
 อย่างที่คลุมเครือในตัวเองนึกน้อยและคิดว่า อยากจะมีวิธีการที่จะศึกษาคน หรือว่า
 ท้าความเข้าใจคนอื่น ให้ดีขึ้น ก็.. ก็คิดว่า มาที่นี่จะรับรู้วิธีการบางอย่าง ก็คือ
 ที่สามารถจะไปไม่ได้ (เจริญ)

ผู้นำ : เจริญนะคะ

โส : ชื่อโส นะคะ ไม่นาน สอเสือนะอะไม่ใช่สาย ฟังดีนะอะมีคนเรียกนิคบ่อยอะนะ

ท้าว : โส โสไปข้างหน้า

โส : ไม่ใช่ นะ บอกว่าโส โสน้ำแข็ง โสไปข้างหน้าเรียกว่าโสไม้

ท้าว : ไม่เอาหรือคนละชื่อ (หัวเราะ) จุดมุ่งหมายที่มานะคะ คือเคยไปค่ายชาวเขา
 ได้อะไรหลายอย่างมานะอะ เสียค่ายว่าเทอมนี้ไม่ได้ไปเพราะ ธุระมาก คิดโน่นคิดนี่
 ก็พอจะมาเห็นป้ายประกาศก็น่าสนใจ อะไร ก็อยากจะมา มาร่วมด้วย คิดว่าจะได้
 หลายอย่างกลับไป ที่คิดหวัง ไม่นาน อาจจะได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้น เพราะว่าในที่นี้บาง
 คนก็เห็นหน้าแล้วซำๆกัน แล้วก็ เห็นใหม่ๆ หลายคน ก็ อยากกลับไปแล้วได้มีรูปภาพ
 กลับไป ได้รู้จักเพื่อนๆเพิ่มขึ้นอีกนะอะ เจอกันได้หักท่ายกันนะอะ

ท้าว : อยู่ปีอะไร

โส : ปีสี่อะ

ท้าว : ค่ายชาวเขาเป็นอย่างไรอะ

โส : ทุกคนต้องรู้จักนะ ชาวเขาต้องอยู่บนเขาแล้วสามลูกนะที่คุณต้องเดินขึ้นไปเอง
 ตอนแรกตกลงจากเชียงใหม่ คือไปมีรถทุกจังหวัดไปเชียงใหม่ พอถึง เชียงรายแล้วต้อง
 ขึ้นรถไปเหนือเอง เดินขึ้นเขาไปสามลูก คุณต้องคิดถึงเวลาช่วงที่ขึ้นไป น้ำหนักแค่ไหน
 ที่เราต้องแบกขึ้นไปเอง แล้วพี่เขาเบ้ไปแบกเองนะอะ ขึ้นไปแล้ว ไห..เป็นลมเป็นแถวๆ

ผู้นำ : แนะนำให้เราขึ้นรถ ที่จริงแล้วเราจะขึ้นก็ได้?

โส : ไม่ได้อะไม่มีทางรถขึ้น เราจะต้องเดินขึ้นไปเอง

พล: คือ แล้วแต่แผนกะอะ อะ คณะวิทยาศาสตร์มันจะแยกออกเป็นวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์
กับ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์นี้จะเรียนการวิจัยส่วนใหญ่ แต่
ถ้าประยุกต์นี้ พยายามแยกสลายให้เข้ากับโรงงาน จะแยก2อันแล้วแต่เราจะเลือก
เรียนอะไร ถ้าประยุกต์บางที่มันจะเห็นชัดว่าเราเรียนอะไรอยู่แล้ว จะทำอะไรได้
และถ้าเราเกิดเรียนบริสุทธิ์เราจะมองได้ยากกว่า เราจะเฝ้าสิ่งที่บริสุทธิ์ไปทำ
อะไรได้ เพราะมันเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์โดยตรงเลยจะไม่แยกออกไป
มันยากมาก แล้วคนที่รับเราก็คงไม่ค่อยจะต้องการในด้านนี้เท่าไร

ป๋ม: อ้อ คุณมีคณจองตัวแล้วหรือยังนะ อะ

พล: เอ่อ...ถามอย่างนี้กับบอกว่ามีอะ

อ้วน: คนที่จองตัว หมายถึงใครเป็นคนจอง...(ไม่รัก).....(เสียงหัวเราะ)

พล: ไม่มีอะไร...ขอบคุณครับ

อู๊ด: สวัสดีครับ คือผมชื่ออู๊ดอะ อยู่ปี2 เหมมที่แล้วพอที่คุณพ่อเสีย ก็ไปบวชให้พ่อ
เหมมหนึ่งแล้วก็ศึกษาเรื่องศาสนามาเยอะ เพราะฉะนั้นก็คิดว่าจิตวิทยากับศาสนา
อันไหนจะใหญ่กว่ากัน อยากจะมาหาเหตุผลกันก็เลยมาเข้ากลุ่มคือผมว่าศาสนา
มันใหญ่มากเปรียบเหมือนตัวร่าง นักจิตวิทยาเหมือนหางร่าง อะไรอย่างนี้
อยากจะทดลองดูมีอะไรที่ๆ..... ตัวผมเอกอังกฤษเลยพูดภาษา เขาบอกว่า
ทำให้ดูอะไรภูมิฐาน ก็เท่านี้ .....

ผู้นำกลุ่ม: อู๊ดบอกว่า สนใจทางศาสนา สนใจจิตวิทยาแล้วก็อยากพิจารณาคุณค่าเหตุผล

อู๊ด: คือบวชอยู่ต่างจังหวัดอะ คือผมเป็นพระพี่นางๆว่าบาทังนั้น เพราะแห้วเอดเลอร์
แห้วเอดลิ่ง มันอะ คือผมจะไปหลายวัด ภาคใต้ผมไปมาแล้ว ที่.....

.....
..... (ไม่รัก) คือมันเหลวแหลกเต็มที ผมไม่อยากจะระนามอะไร

แต่เห็นว่ามันเหมือนระบบอะไรอะ ระบบฆราวาสเอด์ วัดนี้รับเฉพาะคนที่มาจาก
ภาคเดียวกัน...คือพูดไปแล้วบาบปล่าวๆ เพราะมันเป็น แท้ที่ไม้อยากบิเคเหมือน

พี่สาวเขาหาแบงค์ เขาบอกว่าเจ้าคุณเขามีเงิน ในยอครณาการแข่งขันกันเป็น
 แสนๆ นี่ผมพิสูจน์มาแล้ว จะมา เออ มาหาข้อมูลทางจิตวิทยา ...ทำไมคนเรา
 จึงทำตกลงขบขันแล้วคนชอบ แล้วมันขัดแย้งกับศาสนาพุทธมัยที่ว่า ถ้าเราเรียนรู้สิ่ง
 ที่เห็นรู้สึกตกลง คือให้รู้จักกาลเวลา .....
 .....
 ..... (ไม่ชัด)

ผู้นำกลุ่ม:

กะ ..เรื่องที่ถูกคุยอยู่นั้น เป็นเรื่องราว ความคิดเห็นที่เรามี ต่อสิ่งต่างๆ ที่
 แวดล้อมตัวเราอยู่ ก็ขอให้กลับมาอยู่ในส่วนที่เกี่ยวกับตัวเราให้มากขึ้นสักหน่อย

ผู้ :
 กูก :

เออ ..ผมก็อยากเอาไว้นั่นก่อน เพราะแบบว่า มีความคิดรุนแรงแล้วก็แบบเหมือน
 กับนักศึกษาล่าตอน14 ตุลาคมก็เข้าๆไปแล้ว แต่พอมาศึกษาศาสนา แล้วก็คิดว่า เอ
 ไอนม...ตอนจะเข้าบ้านี้บ้าแท้ๆ แต่มันไม่ใช่ผมหรอก ไอนั้นมันแบบคนคลั่งทฤษฎี
 เพราะ ศาสนาเขาให้ปฏิบัติ เพราะสังคมเรายังอะไร..เมื่อใครยาวสาวได้สาวเอา
 หาเข้ากินเย็น หาเย็นกินกลางคืน รถเมล์ยังเต็มอยู่ มันยังอะไร ยังเป็นไปไม่ได้
 คือศึกษามาแล้วก็เอาไปใช้ คือเมื่อสองสามวันนี้ เพื่อนผมก็ทำงาน ขนาดจะเป็นเด็ก
 เสรีหรือเป็นอะไร ไม่มีงานทำ ก็มาศึกษาคุณนั้นก็แยกคือผมก็จะอะไรอะ ประเภทคนพูด
 และวิจารณ์ เรื่องปฏิบัติไว้ทีหลัง คือถ้า ใครชอบวิจารณ์อะไรจากสังคมไทยแล้ว
 ก็พูดกันไต่ทั้งวัน ศึกษา ส่วนเรื่องปฏิบัติยังสูงอยู่.....
 .....
 ..... (ไม่ชัด) .....

ผู้นำกลุ่ม:

กะ พี่ขอพูดถึงกลุ่มของเราอีกนิด ว่าการแลกเปลี่ยน พูดคุยกันในกลุ่ม อย่างเช่น
 การอภิปราย เป็นเรื่องของความคิด เหตุผล ความเข้าใจของแต่ละบุคคล ขอให้เราพูดในเรื่อง
 ที่เกี่ยวข้องกับตัวเราโดยตรง เพื่อสาระประโยชน์ให้เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวเราเองและเพื่อนๆ
 ขอให้เราใช้เวลาที่อยู่ร่วมกันต่อไปเป็นประโยชน์ให้มากที่สุด .....
 ..... (เงิบ)

ผู้นำกลุ่ม: เราก็ได้แนะนำตัวกันครบทุกคนแล้วนะ...
 ก็อาจจะพูดไปถึงอดีตหรืออนาคตอยู่บ้าง ก็ในแง่ของการพูดเพื่อเชื่อมโยงกับเรื่องของเราใน
 ปัจจุบัน เราจะใช้ที่นี่เป็นเหมือนสนามทดลอง เป็นสังคมเล็กๆที่เรามาอยู่ร่วมกัน เรียนรู้เกี่ยวกับ
 กับตัวเราเองและผู้อื่น ฝึกฝนการตระหนักรู้ รับรู้เกี่ยวกับตัวเราและคนอื่น การรับรู้เราแบ่งออก
 ได้เป็น 2 ด้าน ด้านแรกเป็นการรับรู้ภายใน เป็นอินเทรนอล ได้แก่ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ
 และอีกด้านหนึ่งเป็นการรับรู้สิ่งต่างที่อยู่รอบตัวเรา เช่น เราได้ยินเสียงของเครื่องปรับอากาศ
 และมีหลายๆคนกำลังมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเรา หรือบางเราอาจจะได้กลิ่นของอาหารเวลา
 ผ่านไปทางห้องอาหาร เราต่างก็รับรู้สิ่งต่างๆภายนอกจากประสาทสัมผัส ลองนึกถึงการที่
 เราสามารถร่วมกันอยู่ในที่นี่ เริ่มต้นจากการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับการฝึกนี้ ในหลายๆแบบบางคนอาจ
 จะรับรู้โดยตรงจากแผ่นแปะเตอร์ อย่างมัก หรือบางคนอาจจะฟังจากเพื่อน มีเพื่อนไปชักชวน
 เราไปใช้ประสาทสัมผัสต่างๆกัน ทางตามั่ง หูมั่งก็ แล้วแต่....ที่นี้เมื่อเราได้รู้แล้วเราก็ไม่ควร
 เอาข้อมูล การรับรู้ที่นำมาพิจารณา คิดกันไปต่างๆ บางคนอาจจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจ บาง
 คนก็คิดว่าเกิดอะไรขึ้น จะมีที่บางคนไม่สนใจ สำหรับเรา คนที่มาอยู่ที่นี่ก็เป็นคนที่ก้าวมาแล้ว
 ที่จะเรียนรู้ให้มากที่สุดเกี่ยวกับตัวของเรา เพื่อนของเรา ฝึกฝนทักษะในการรับรู้...
 ก็ขอให้สังเกต ใช้ความสังเกตให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด

(เทพทมค)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้นำกลุ่ม: เอาละนะ ก็ตามสบาย ห้องนี้ว่างพอสำหรับเราทุกคน ก็ขยับกันออกไปสักนิดพอให้
มีระยะระหว่างแต่ละคู่กัน ..... ก็คงจะเรียบร้อยแล้วนะคะ... (มีเสียง
พูดคุยกันเบาๆ) ทีนี้เราก็จะเริ่มเลยนะคะ ขออย่าเพิ่งคุยกันนะคะ ลองใช้ความสังเกตของตัวเรา
ให้เป็นประโยชน์มากๆกับคู่ของเรา ลองพิจารณาคู่ของเราละคะ ... สังเกตจากภายนอกที่เราเห็น
เราเห็นอะไรบ้าง เรารับรู้เขาอย่างไร ลองดูซิว่าได้มีบางสิ่งบางอย่างที่เราอาจจะไม่เคยสังเกต
เห็นมาก่อน รายละเอียดของผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเราเวลานี้ ก็ลองใช้แค่ประสาทตา เอาเฉพาะ
ทางตาเท่านั้นนะคะ เราจะยังไม่พูดคุยกัน สังเกตดูว่าท่าทางของเขาบอกอะไรแก่เรา ทำให้เรา
ได้ทราบอะไรเพิ่มขึ้นบ้าง เราเห็น รับรู้ความรู้สึกของเขาไหม ท่าทางเขาเป็นอย่างไร เขายิ้มๆ
กับเรา หรือว่าเขารู้สึกเกือเขิน อึดอัด ท่าทางไม่ค่อยสบาย..... พร้อมทั้งนั้นก็ขอให้แต่ละคนได้
สังเกตพิจารณาตัวของเราเองด้วยว่าเรารู้สึกอย่างไรบ้าง สังเกตว่าเราคิดยังไง รู้สึกยังไง
.....(เงียบ).....เอาละ ก็คงจะพอสมควรแล้วนะคะ ทีนี้เรา
เราก็กลับมากูยกัน ใช้ภาษาที่เราเรียนรู้มานับสิบปีสื่อสารกัน(เสียงจ้อกแจ้ก) ใจคะคล่องตัวขึ้น
บ้างไหมคะ เอาละ...ก็ลองคุยกันเอง แลกเปลี่ยนกันระหว่างคู่ของเราถึงสิ่งที่เราเห็นในคู่ของ
เรา ในตัวเรา ความรู้สึกต่างๆ (เสียงพูดคุยกันในกลุ่ม หนึ่งไม่ชัด) .....
.....
.....คะคงจะพอทำให้เราได้รู้จักซึ่งกันและกันมากขึ้น เรียนรู้จากกันและกันมากขึ้นแล้ว ทีนี้
เราก็จะกระชับความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันให้มากขึ้นอีกหน่อย ตามปกติเราทุกคนก็คงจะเคย
ขอ เคยร้องขออะไรกันมาแล้ว ทีนี้หลังจากที่เราได้พูดคุยกันมานานพอสมควร เราก็คงจะสังเกต
ถึงบางสิ่งบางอย่างในตัวเพื่อนของเรา เป็นสิ่งที่เราเห็นว่าดีแล้วเราอยากจะไ้จากเขา โดย
ที่คนใดคนหนึ่งเริ่มต้นก่อน ก็พยายามขอให้ใครนะคะ ส่วนคนที่ถูกขอก็ขอให้พยายามที่จะไม่ให้ จะ
ปฏิเสธโดยวิธีใดๆก็ได้ ขอให้ใช้ความสังเกตให้มากๆนะคะ .....
.....
.....เอาละคะ ก็เปลี่ยนกันบ้างถึงจะยังไม่ไ้ก็ไ้ไม่เป็นไร เปลี่ยน
เลยนะคะ.....

ผู้นำกลุ่ม: ก็คงมีคนประสบความสำเร็จอยู่ไม่น้อยนะคะ สำหรับคุณไหนที่ยังไม่ได้จะเอาไว้ไปต่อกัน ที่หลังก็ได้แหละคะ ตอนนั้นก็ขอให้เรากลับมารวมกัน ลองแลกเปลี่ยนกันดูว่า แต่ละคน ใช้วิธีอะไร ประสบความสำเร็จหรือไม่ อย่างไร บอกกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม สังเกตพบอะไรบ้าง การขอร้องนั้น เราขออะไรจากเขา เราใช้วิธีไหนบ้าง สำหรับบางคนอาจจะใช้วิธีออกอ้อนเหมือนเด็กๆ ขอนะคะ ขอเถอะ อะไรอย่างนี้หรือบางคนอาจจะขอในแบบมีเงื่อนไข แลกเปลี่ยนว่าถ้าให้ อย่างนี้แล้วจะแลกเปลี่ยนให้อย่างนั้น จะให้สิ่งตอบแทน หรือบางคนอาจจะใช้วิธี ค้าง ค้างให้ นะ เช่นพ่อแม่ผู้ปกครอง อย่างนี้หรือเปล่า เราได้สังเกตตัวเราด้วยว่า เราใช้วิธีนี้เสมอๆ หรือเปล่า แลกเปลี่ยนกันในกลุ่ม จะเริ่มที่ใครก่อนก็ได้

ปุม: ปุมขอสิ่งที่ไม่ได้ทางได้ เขาก็ไม่ให้ ชะงุ้มอกเขา ชะงุ้มของใสเขาไม่ให้ รู้ว่าเขาไม่ให้ก็อยาก ลอง อยากใช้เหตุผล พยายามหาเหตุผล เขาก็หลบๆไปแล้วก็ไม่ให้ เขาก็มีเหตุผลสู้กันไป สู้กัน มาเราก็ยอมแพ้เขา

ใส: ขอแหวน บอกว่าอยากได้ ก็บอกว่าอยากให้เป็นของขวัญใหม่ ก็จะขออะไรซักอย่างได้ไหม บอกเขาว่า เขาต้องให้ได้แน่ๆ เลยที่มีมือตั้งสองวง เขาก็บอกว่ารู้ว่า จะขอแหวน พูตไปพูตมา เขาก็ให้

ปุม: สรุปกี่เลยแพ้เขา (หัวเราะ)

ห้วน: ขอผ้าเช็ดหน้าเขา ก็ขอเขามาดู เขาก็นึกว่าหยิบมาแล้วจะไม่คืนเขา อย่างนี้ไม่มีในความคิดเลย รู้สึกว่าเขาระวังไปหมดเลย (หัวเราะ) เราคิดอะไรตรงก็เลย ทำให้บางทีเขารู้สึกว่าเป็นคนเจ้าเล่ห์ไป (หัวเราะ)

หนวด: จริงๆแล้วนะ รู้สึกว่า...ยอมรับว่าแกล้ง ผมรู้สึกว่าได้รู้จักห้วนมากขึ้น เท่าที่ผมสังเกตดู คนขอมีความอึดอัดใจมากที่จะขอ ช่างเกรงใจ แต่ก็พยายามไม่ให้ (หัวเราะ) ตอนแรก ก็ยังหาอะไรไม่ได้ พอที่เขาขอเพราะคิดว่าน่าจะให้ได้แต่ผมก็พยายามหลีกเลี่ยง จริงๆแล้วไม่ตั้งใจจะไม่ให้แต่ว่าอยากดูความพยายามด้วย ปรากฏว่าไปๆมาๆเขาเลิกความพยายาม แล้วผมก็ขอ ผมคิดว่าผมขอสิ่งที่มากนะ ผมขอมิตรภาพ พูตกันนาน ผมรู้สึกว่าพูตจะสำเร็จแล้ว แบบอะไร เขาคิดว่าไม่เห็นเป็นไร ไม่น่าจะมีอะไร (หัวเราะ) คือห้วนเขาบอกว่าให้แล้วนะ ผมก็บอกว่าให้อะไรรู้หรือเปล่า เขาชะงักกันคนหนึ่ง (หัวเราะ) แล้วคิดว่าผมจะมาไม่ไหนกับเขาแล้ว เขาก็ไม่ได้โกรธอะไรมาก ก็คิดว่า.....ก็มีแค่นี้ละ

ผู้นำกลุ่ม: ละ เราก็คิดถึงกันไปแตกต่างกัน ตามประสบการณ์เดิมของเราแต่ละคน ก็ขอแสดงความยินดีกับหนวดคิ้วที่ได้มิตรภาพ ได้ความเป็นเพื่อน

อิว: อิวขอความร่ำเรียง บอกว่ามีประโยชน์อะไรบ้าง เราได้มาก็จะทำให้มีประโยชน์ คิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยากเกินไป รู้สึกว่าถ้ามีคนมาขออะไรจะให้ทันที เพราะเขาเห็นคุณค่าในสิ่งที่เขาต้องการ เขาจึงมาขอ แต่ที่บอกว่าต้องพยายามที่สุด ต้องตั้งใจ เราต้องไม่ให้ เราก็กต้องปฏิเสธแต่ใจอยากให้ ความจริงก็ให้อยู่แล้ว .... (หัวเราะ) .....(ไม่ชัด)

หนึ่ง: ผมมองหน้ากันก็เขิน ยิ้มกันไปยิ้มกันมา ก็รู้สึกว่าพี่พลยิ้ม มันรู้สึกว่ามัน...ก็เลยขอความสวัสดีจากพี่พล พี่พลก็บอกว่าหนึ่งมีแล้ว(หัวเราะ) ก็อ้อนวอน รู้สึกว่ามีเหมือนกัน แต่ประทับใจในความร่ำเรียงของพล ก็อยากจะได้สิ่งนั้น แต่ว่าถ้ามีก็จะทำให้มีเพื่อนมาก เพื่อนก็ๆมาก พลเขาก็เลยให้

พล: ที่นี้ผม ก็ขอบุคลิกภาพที่ดีของเขา น่าคบ บอกเขาว่า บางคนที่เราเห็นนี่สองคน เราอาจจะเลือกคนหนึ่งที่เราอยากจะช่วยมากกว่าอีกคนหนึ่ง มันเป็นคนบุคลิกที่บอกไม่ถูกอะ มันอยู่ในตัวของเขาเอง ก็ขอเขา มันผสมปนเปกันกลายเป็น...เออ เอออย่างนี้ก็แล้วกัน คือเขาเป็นหมอ แล้วผมเป็นคนไข้ ผมไม่มีเงิน ผมต้องเอาไปให้ครอบครัว ซึ่งเขารู้สึก เขาคิดทันทีเลยว่า ถ้าสมมุติว่าผมไม่ใช่พลเพราะถ้าเรารู้จักกันอย่างนี้จะให้ได้ง่าย เอ้อ...ไหนๆก็รู้จักกัน เขาก็ใช้ความคิดมากกว่าจะให้หรือไม่ให้ ผมก็พูดไปเรื่อยๆ แต่เขาเป็นหมอที่ใจดี(หัวเราะ) เขาก็ให้

(เงียบ)

ผู้นำกลุ่ม: เชิญค่ะ

ลูก: ผม..ตอนแรกผมขอนาฬิกา แต่ผมก็ขอสิ่งที่เขาหวงที่สุด ไม่ทราบว่าเขาได้เป็นของขวัญจากใคร (หัวเราะ) ผมก็บอกว่าขอเขาได้ไหม(หัวเราะ) วันละสิบบาทสองวัน(หัวเราะ) ถือเท่าไรเขาก็ไม่ยอม พี่ไม่ยอม ก็ ผม.....(ไม่ชัด รู้สึกว่าจะไม่ได้อะไรเลย(หัวเราะ)

ซี: รู้สึกว่าหมดเวลา(หัวเราะ) ผมสมมุติว่าเขา เขาเป็นทหารมียศมาก มีอำนาจสั่งอะไรได้ทุกอย่าง มีความสามารถเยอะ ขอบินไว้ป้องกันตัวเอง เขาก็บอกว่าป็นนี้อันตรายทั้งต่อตนเองและคนอื่น แล้วใช้เป็นที่ไม่มีอันตรายแต่เขาบอกว่ามันไม่จำเป็นถึงขนาดนั้น มันไม่จำเป็นอย่างไรถ้ามีขโมยขึ้นมา ประการแรกเรามีสิทธิป้องกันทรัพย์สินและตัวเรา ประการที่สอง ขโมยเข้าบ้านแล้วเผชิญหน้ากับเราตัวต่อตัว... ..(ไม่ชัด).....แล้วเขาก็ไม่ให้ เขาบอกว่าอันตราย ไปๆมาๆ(หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: ก็จะเห็นว่าเราใช้วิธีการหลายอย่างต่างกัน อย่างซึ่กับคู่มือก็มีการแลกเปลี่ยนเหตุผลกัน การสมมุติก็เป็นวิธีหนึ่งที่เราจะนำมาใช้รู้จักความคิดความรู้สึกซึ่งกันและกัน สังเกตด้วยว่าเราได้สมมุติในสิ่งที่ใกล้ตัวหรือไกลตัวเราเพียงใด เรื่องใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา ก็ย่อมจะเป็นสาระประโยชน์ให้เรา ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวเรามากขึ้นด้วย

อิน: ของอินนะอะ ก็ขอวิธีที่หายังไงถึงจะเป็นผู้ใหญ่แบบพี่คำที่เรียบร้อย ตอนแรกนะอะ....รู้สึกตื่นๆ แต่พอมองหน้าพี่คำความตื่นเต้นหาย มันลดลงไป แล้วขอใช้วิธีออกอ่อนบ้าง แล้วก็หลอกล่อ แต่พี่คำบอกว่าที่ขอไปมันไม่ตรงกับที่เขามีอยู่ พี่เขาไม่ค่อยยอมรับในสิ่งที่ขอ เขาเลยไม่ให้(หัวเราะ)

ผู้ช่วยผู้นำกลุ่ม: พี่ของอิน ก็ขอที่ผมสวยของอิน(หัวเราะ) พี่ก็ใช้วิธีขมบ้างแล้วก็แลกเปลี่ยนบ้าง แต่ก็ใจแข็งไม่ให้

อิน: ก็มันไม่สวยนี่(หัวเราะ)

คูค: เคียวนะอะ คือผมอยากจะถามอะไร คือจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้เป็นคนเปิดเผยและเป็นคน เซนซิทีฟด้วย ผมยังไม่ทราบเลยว่ากิจกรรมนี้ต้องการอะไร ผม..คือให้รู้จักขอหรือรู้จักฉลาด ผมยังไม่ทราบ คือ แบบผมเป็นคนไม่ค่อยชอบขออะไรจากใคร แล้วอยากจะทราบว่ากิจกรรมนี้ต้องการ ถ้าถามว่า ....ให้ทานคืออะไร

ผู้ช่วยผู้นำกลุ่ม: กิจกรรมนี้ต้องการให้เราทราบว่าเรามีวิธีอย่างไรในการติดต่อ เช่นการขอนี้เราใช้วิธีสื่อสารยังไง.....(ไม่ซัก)

คูค: อ้อ สื่อสาร รู้จักวิธีพูดใช้ไหม วิธีพูดหลอกล่อ(หัวเราะ)

ซี : หลอกล่อ....ผมหลอกล่อไม่เก่ง

ผู้นำกลุ่ม: อะสำหรับเป้าหมายของกิจกรรม โดยกว้างๆแล้วก็ขึ้นไปเช่นที่พี่คำบอก นอกจากนี้แล้ว มีเพื่อนๆของเราคนไหนอยากจะเพิ่มเติม หรือมีความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมนี้

หนวค: ที่จริงนะอะ ผมคิดว่าน่าจะไ้และอรับ ถ้าเขาขอในทางที่ควร ผม..เชื่อในเหตุผลที่ว่าถ้าเขาขอในลักษณะที่ตึงเงื่อนไซแสดงว่าเขาไม่ชอบขอความเห็นใจจากใคร ถ้าขอโดยการออกอ่อนแสดงว่าเขาเป็นคนซื่อๆแบบ อะไรท่านองนี้

หนิง: ในชีวิตประจำวันของเรา เราต้องขอร้องใครนั่นๆ มีคนในพวกเราหลายๆคน รวมทั้งผมด้วย ก็เป็นคนค่อนข้างจะถือดี ถือว่าตัวเองดี ไม่อยากจะขออะไรจากใคร ก็รู้สึกว่ ที่จริงการขอของเพื่อนๆ

ก็เป็นสิ่งที่ดีนะ ทำให้เราได้มิตรภาพขึ้นมาสิ่งหนึ่ง ขอแล้วได้สองอย่าง แบบนี้ถ้าไร (หัวเราะ)
แล้วได้วิธีการที่ดี ทำให้เราขอสิ่งของต่างๆได้ ถ้าเจอแบบหนวด ก็ต้องยกเหตุผลมาอ้าง (หัวเราะ)
ถ้ามาเจออย่างวันนี้ เห็นจะต้องออกอ้อนกระมัง (เสียงหัวเราะพร้อมๆกันและเสียงปรบมือ)

หนวด: นาลอง...(หัวเราะ)

พล: เคยได้ยิน มีคนพูดว่า ที่จริงแล้วการให้ของแก่คนอื่นนะ จะไม่สามารถผูกไมตรีเขาได้เลย
ทราบใดที่เรายังไม่มีการขอจากเขา เพราะการให้นั้น บางครั้งเรารู้สึกว่าเราน่าจะเป็นเพื่อนสนิทกับ
เขาได้ แต่หารู้ไม่ว่าการให้อย่างเดียว คนที่ได้รับอาจเกิดความรู้สึกว่า เขาเป็นคนได้รับมาตลอด
ศักดิ์ศรีของการให้กับการรับมันจะต่างกัน คนให้จะมีศักดิ์ศรีสูงกว่า แต่คนที่ได้รับจะมีศักดิ์ศรีต่ำกว่า ดังนั้น
การให้อย่างเดียว จึงไม่อาจผูกมิตรภาพได้ตลอดรอดฝั่ง เพราะมันจะไม่เท่ากัน มันจะไม่สมดุลกัน คง
จะมีการขอบ้างเพื่อเป็นการลดค่าของตัวเองลงไป เพื่อทำให้มันสมดุลกันระหว่างการขอและการให้
เพราะมันเป็นสมดุล มิตรภาพก็จะดำเนินไปด้วยดี

ตุ๊ก: ขอให้เรารู้สึกว่าเขามีคุณค่าเราเหมือนกันเพราะเขามีอะไรให้เราเหมือนกันไม่ใช่เอาจากเขา
ฝ่ายเดียว

พล: การขอนี้มันต้องแล้วแต่ มันมีเทคนิคด้วยว่าเราจะขอในลักษณะอย่างไร แต่จริงๆแล้วเราอย่า
เป็นคนให้คนเดียว

ฉิว: แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรคะ สมมุติอย่างเราให้ของใครแล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาต้องให้เรา
เพราะเราคิดว่าให้เขาฝ่ายเดียวไม่ได้ อะไรอย่างนี้

พล: คือ...ยังไม่เข้าใจคำถาม

ฉิว: คือ มะกี้ใช้ไหม บอกว่า ต้องให้แล้วก็ต้องรับด้วยคือ เราให้แล้วเราต้องรับด้วย แล้วก็
เลยถามว่า ถ้าสมมุติว่าเราจะรับนี้เราคิดว่า จะให้หรือรับนี้จะเป็นการคิดว่าจะต้องการสิ่งตอบแทนหรือเปล่า

หนวด: มันขึ้นอยู่กับคุณ

ใส: มะกี้ยังพูดกับหนึ่งเลยว่า อยากพูด เรื่องการให้ว่า ถ้าเราจะให้จงให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เขา ที่จริง
เราต้องการสิ่งที่ดีที่สุดใช่ไหม เราพยายามทำ หาสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อจะได้สิ่งนั้นมาใช้ไหม ต้องการได้อะไรก็
เมื่อเวลาเราจะให้ ควรให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เขา.....(ไม่ชัด).....จะตั้งเกมส์ขึ้นมาอย่างเช่น
อะไร เอยส์ตีเนดินมาแล้วตอบว่าอะไรโดยแบ่งเป็นสองกลุ่ม ถ้ากลุ่มหนึ่งถาม กลุ่มสองจะเป็นฝ่ายตอบแล้ว
ก่อนหน้านั้นแจกรูปปลา ชื่อปลาต่างๆ ปลานิล ปลาน้ำจืด ปลาน้ำจืด...ปลาน้ำจืด... (ไม่ชัด)... คือถ้าตอบไม่ได้

กิจกรรม: การเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น (รูปปั้น)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มสองก็ต้องเสียปลาให้กลุ่มหนึ่ง 1 ตัว เกิดครบได้ กลุ่มหนึ่งต้องเสียปลาให้กลุ่มสอง 1 ตัว... (ไม่ชัด)
ปรากฏว่า ปลาที่ให้เป็นปลาที่ไม่ดี เช่น ปลาปักเป้า ปลาจวก ปลากระเบนอะไรอย่างนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดี
ในใจก็สรุปว่าตัวเรานี้ละ คนเรานี้พยายามจะให้แต่สิ่งที่ไม่ดีแก่คนอื่น แต่สิ่งที่ดีเก็บเอาไว้เอง ปลาอะไร
ที่ไม่ดีจะให้คนอื่นไปซึ่งมันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ เราที่พยายามที่จะเอาแต่สิ่งที่ดีๆ เก็บเอาไว้ แต่ให้สิ่ง
ที่ไม่ดีแก่เขา แล้วลองมาทวนกลับซิ ให้เราให้สิ่งที่ดีแก่เขา

พล: คือผมคิดว่า ที่ผมหยิบจุดนี้มาคือ สิ่งสำคัญคือมิตรภาพ เป็นสิ่งสำคัญมากกว่าที่จะเอาของ อย่างสมมุติ
ว่าผมเป็นคนที่ยืนได้ดี ไม่ใช่รู้ว่าผมจะเป็นคนดีให้คนอื่นโน้นคนนี้ ผมจะต้องไปขอยืม เล็ด เชอร์คนอื่นบ้าง
แม้กับคนไม่เก่งบ้าง เพื่อให้คนอื่นรู้ว่าไม่ใช่ผมจะเป็นอะไรไปหมดเลย ผมก็ต้องใช้ เล็ด เชอร์ของคนอื่น
เหมือนกันในขณะที่ผมควให้เขา ซึ่งทำให้เขารู้สึกว่าเขาระคายเคืองกับผม เขามีสิทธิต่างๆ... (ไม่ชัด)
คือผมเน้นที่จุดมิตรภาพมากกว่า ... เป็นสิ่งที่เราจะได้

หวัน: นี่นะคะ อย่างที่เคยประสมมานะคะ การให้บางที่ไม่ต้องขอเขาก็ให้เรา ไม่ใช่บางที่เขาให้เรา
ให้เราไปก่อน บางที่เราได้รับโดยไม่ต้องเว่ยปากขอ บางที อย่างเช่นให้เขายืม เล็ด เชอร์นี้ แล้ว
เขาเลี้ยงหนึ่งเราตอบแทน

กลุ่ม: อ้ออ้อ.. (หัวเราะ)

หนวค: ผมก็ยินดีเลี้ยงหนึ่ง (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: หวันเห็นว่าเวลาที่เรา อ้อ เพื่อคนอื่นแล้วคนอื่นก็รู้จักตอบแทนคล้ายกับที่พลกับอิวพูดถึงการ
ที่มีการให้ซึ่งกันและกัน

หวัน: ละ เพื่อนเรารู้จักให้เราเองโดยที่เราไม่ต้องขอ

ผู้นำกลุ่ม: การติดต่อกันในลักษณะที่มีมิตรภาพกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ก็เป็นอย่างที่เราพูด ในชีวิตของ
เราย่อมมีทั้งการรับและการให้ ถ้าเราเลือกจะเป็นแต่ผู้ให้แต่ฝ่ายเดียว เราก็จะอยู่ห่างจากเขา หรือ
หากว่าเราจะเป็นฝ่ายรับฝ่ายเดียว ลองคิดดูซิว่าชีวิตของเราจะเป็นอย่างไร การที่เราให้และรับจาก
ใครก็จะทำให้เราได้เข้าไปใกล้เขา มีความสัมพันธ์กับเขา สิทธิในการให้และรับเป็นของเราอยู่แล้ว จาก
กิจกรรมจะเห็นว่าแต่ละคนก็ขอในสิ่งที่ไม่เหมือนกัน วิธีการก็ไม่เหมือนกัน วันนี้เราขอวิธีนี้ ใ้วิธีนี้ ใน
ชีวิตเราใช้วิธีนี้นาน้อยเพียงไร ก็คงจะพอสมควรกับเวลา เราพักกันเดี๋ยวนะ

เสียงหลายๆคน: คี

ผู้นำกลุ่ม: ก็ขอให้ทุกคนนั่งลงเลยนะคะ..... (เสียงจ๊อกแจ๊ด)... ก็ลองสังเกตการนั่งของเราว่าเป็นไบบ้าง ตอนนี้เรานั่งใกล้ใครบ้าง เป็นคนเดียวกับที่เราเคยนั่งใกล้มาตั้งแต่วันแรกหรือเปล่า เราผูกขาดความสัมพันธ์เฉพาะกับเพื่อนคนใดคนหนึ่งหรือได้ขยายความสัมพันธ์ เปิดโอกาสเรียนรู้กันและกันในกลุ่มมาน้อยเพียงใด ขอให้เราสังเกตตัวเราค้วย และก็..ลองสังเกตกลุ่มของเราด้วย การนั่งของเราวันนี้กับวันแรก ระยะห่างระหว่างตัวเรากับเพื่อน วงกลมของที่นั่งกว้างเท่ากันหรือใกล้กัน วงแคมเข้ามา สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นเกี่ยวกับกลุ่มของเรา พัฒนาการ ความรู้สึกระหว่างเราทั้งหมด เทียบเราจะไต่หากิจกรรมกันต่อไป ตอนนี้ขอให้เราลองเลือกเพื่อนของเรา จับคู่กัน จะเป็นใครก็ตามแต่ใจ .....เอาละนะคะ ทีนี้ก็ขอให้ทุกคนลองหลับตาแล้ว... สมมุติว่าถ้าเราเป็นช่างปั้น เป็นปฏิมากร ..ขอให้นึกภาพรูปปั้นขึ้นมาสักรูปหนึ่ง จินตนาการว่ารูปปั้นของเราเป็นอย่างไรบ้าง.....คะ..เอาละตอนนี้คู่ของเรา ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเรา เจาะคนเดียวนะคะ เป็นดินเหนียวแล้วมีคนหนึ่งเป็นช่างปั้น ตกลงกันเองว่าใครจะยอมเป็นดินเหนียว ตกลงกันเอง สังเกตด้วยนะคะว่าเรารู้สึกอย่างไร พอใจที่จะเป็นหรือว่าจำใจก็ตอนนี้เราเป็นดินเหนียวแล้ว ช่างปั้นก็คงจะพุกกับดินเหนียวไต่ล้าบากแล้ว เพราะยังงิ ดินเหนียวก็คงสื่อสาร..พูด..แล้วก็บอกอะไรเราไม่ได้อีกแล้ว ตามประสาดินเหนียว ก็ขอให้ช่างปั้นใช้ฝีมือให้เต็มที่เลยนะคะ ..... (มีเสียงหัวเราะเบาๆ).....
 .....ขอให้ใส่ใจความสังเกตมากๆนะคะ.....
 .....ก็คนที่เป็ดินเหนียวลองสังเกตความรู้สึก...เป็นอย่างไร...ท่าทาง...ที่ถูกปั้นสัมผัส...ความรู้สึกของตัวเราเองขณะที่เป็นอยู่...ความรู้สึกที่ช่างปั้นถ่ายทอดมาถึงเราเอาละ...พอใจหรือยังคะช่างปั้นหลังจากเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เชิญนั่งลงพินิจว่าเป็นอย่างไรบ้าง รูปปั้นของเรา...เป็นไปอย่างจินตนาการไหม ตัวเราพอใจไหม.....
 ..... (เงียบ).....
 ..... (เสียงหัวเราะ).....
 .....ก็เสร็จเรียบร้อยแล้วนะคะ (เสียงหัวเราะ)..... ทีนี้ก็เปลี่ยนกับบ้าง

..... ที่นี้ทุกคนก็มีประสบการณ์เป็นดินเหนียวและก็เป็นช่างปั้นกันมาแล้ว เป็นใจจะ
ใครพอจะเล่าให้กลุ่มฟังได้ว่าเมื่อสักไรทำอะไรบ้าง รู้สึกยังไงบ้าง ได้เรียนรู้อะไรบ้าง
เล่าให้กับกลุ่มฟัง เล่าในส่วนที่เกี่ยวกับตัวเราเองแล้วก็คู่ของเรา

มัด: ตอนแรกผมโดนปั้นท่าหมาดี (เสียงหัวเราะ) แล้วดีไม่สุดด้วย (ฮา...หัวเราะ) พอตอน
คิดจะปั้นทำนั่งเก้าอี้ เคยเห็นในหนังจีน ขนาดนั่งกินข้าวต้มอยู่แล้วจิกโกเตะ เก้าอี้ออกไปแล้วนั่งอยู่ได้โดย
ไม่มีเก้าอี้แล้วนั่งไขว่ห้างด้วย ที่คิดว่าจะปั้นรูปนั้นเพราะจะแก้แค้นคืน เจ็บใจให้... ตั้งนานเลยจะปั้นรูป
นั้น แล้วไม่พอใจให้ทำหน้าที่เป็นจิกโก่บูบู่หรี แต่ก็สงสารเหมือนกัน ก็ไม่พอใจเท่าไร เพราะไม่เหมือน
หนังจีน (พูดแล้วหัวเราะ) แต่ตั้งใจก็แก้แค้นคน (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: สะใจดีแต่ก็สงสารนะแล้วตอนมัดเป็นดินเหนียวละ รู้สึกยังไงบ้าง

มัด: ก็รู้สึกอึดอัด ก็..ไม่ทำก็ได้ มันเป็นกฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นมา ก็ฝากไว้ก่อน (หัวเราะ)
แล้วต้องไต่ปั้นแน่นอน (หัวเราะ)

อิน: ก็คิดเหมือนกันอะว่าพี่เขาต้องแก้แค้น (หัวเราะ) เขาให้ทำอะไรก็พยายามทำเพื่อ
ลบล้างความผิด (ฮือ... เสียงหลายคนหัวเราะ)

มัด: หายกันนะ (เสียงหัวเราะพร้อมๆกัน)

ผู้นำกลุ่ม: แล้วตอนอินเป็นรูปปั้น

อิน: ก็นึกขึ้นมาได้ว่า เราต้องนึกถึงใจเขาใจเรา เราแกล้งเขาอย่างนี้เขาก็แกล้งเราคืน
อย่างนี้..... (งีบ)

ชี: ตอนที่ผมเป็นดินนะ คือตอนที่บอกให้คนหนึ่งเป็นดินอีกคนเป็นช่างปั้น ก็รู้แล้วว่าเกี่ยวข้อง
เจอของแข็งแน่ (หัวเราะ) ก็บอกเพื่อนเอาไว้ก่อนแบบเขาจับคู่อยู่ข้างๆกัน ก็บอกถ้ามันเจ็บๆเคี้ยวโดน
กลับแน่ๆ ไม่ทราบว่าเขาได้ยืนที่ผมพูดหรือไปหรือเปล่า ผมก็รู้สึกว่าเขานั่งไถ่เรียบร้อยดี (หัวเราะ)
ตอนที่ผมปั้นเขา ใจที่อยากจะทำ คิดว่าจะปั้นให้อยู่ในท่าที่ทรมาณที่สุดในโลก (หัวเราะ) แต่เขา
ก็ไม่ได้ทำอะไรผมมากนัก ให้นั่งเอามือไขว่หลังธรรมดาเรียกว่าง่ายที่สุดแล้ว ผมจึงไม่อยากทำมาก
ก็แค่ให้นั่งซักสมาธิ แล้วทำมือเหมือนกับอุ้งปวย เอียงนั่งไถ่น้ำตก (หัวเราะ)

พล: ก็คิดอยู่แล้วในลักษณะที่ทุกคนจะต้องมีส่วนร่วม ตอนนั้นก็คิดอยู่ว่าจะปั้นอะไรดี ก็ให้เขาทำตัวให้ตรงที่สุด ภูมิจึงมีความมั่นคง ยิ่งใจแล้วมองดูว่า เออ หันเข้ามา แล้วทำตรงแต่ไม่คิดว่าจะมีอะไรเพราะคิดว่าจะให้ปั้น ก็คิดว่าจะปั้นอะไรดี คิดไม่ออก แต่ตอนที่เขาปั้นผม รู้สึกว่า เอ็มเขาคงสนุกสนาน(หัวเราะ) คือมันแบบกำลังภายใน ใสใหม่ซึ่งเขาคงชอบมากทางค่านนี้

ผู้นำกลุ่ม: แล้วตัวพลเองล่ะ ชอบใจ พอใจ ตอนเป็นคินเห็นยารู้สึกใจ

พล: ถ้าเกิดผมรู้สึกมันซัด เพราะลักษณะนี้ ผมคงไม่ชอบ คล้ายๆกับว่ามันต้องมีพลังอะไรที่ผมไม่ได้ดู ไม่ได้สนใจมากนัก ก็ทำไปเพราะนี่ว่าเป็นจินตนาการของเขา ซึ่งแล้วแต่ว่าจะมองอะไรเป็นสิ่งสนุกสนานหรืออะไร รู้สึกว่าเขามีอาการมันซัดในตัว มีความคิดชอบกำลังภายในอยู่นะ

ผู้นำกลุ่ม: พลก็ยอมทำตามรู้สึกว่ามันคือจินตนาการของซี สำหรับตัวพลเองพลคิดว่ามันไม่ใช่ลักษณะของตัวพล ก็มีหน้าที่ทำให้พลได้เห็นอารมณ์สนุกสนานของซีด้วย

ซี: คือผมคิดว่าเป็นท่าที่ แบบดูตลกดีและสนุกดี แต่ไม่คิดว่าเป็นท่าที่ทรงมานที่สุด(หัวเราะ)

(เงียบ)

ผู้นำกลุ่ม: ตุ๊กอยากจะพูดอะไร

ตุ๊ก: คืออยากจะพูดว่า ภูมิใจรูปที่มันมากเลยเพราะปั้นได้สวยงามใจ คือให้เขาทำท่าหุ่นเซนต์ทริค หุ่นเขาให้...แล้วสวมเสื้อสปอร์ต แบบนั้น คือไม่คิดว่าเขาทำได้

ผู้นำกลุ่ม: ไทเนเอาหุ่นมายืนตรงกลาง (หัวเราะ)

หนึ่ง: เหมือนอย่างเกา(หัวเราะแล้วทำท่าทางให้เพื่อนในกลุ่มดู)

ตุ๊ก: แต่ตอนที่เขาปั้นนะอะ รู้สึกอึดอัดมากอยากจะทุบคนปั้น....(ไม่รัก)ก็ลู่อายจะปั้นเองมากกว่า(หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: ก็รู้สึกอึดอัด อยากจะเป็นคนปั้นเอง

หนึ่ง: ผมรู้สึก เป็นคินเห็นยวที่ภูมิใจมาก เพราะคนปั้นตั้งใจปั้นจริงๆ แล้วเวลานั้นก็นิ่งมวลก็ดี....มีความหวัง รู้สึกเป็นคินเห็นยวที่ภูมิใจ รู้สึกว่าเวลาไปปั้นให้เขา ปั้นได้ก็ไม่เท่าที่เขาปั้นให้ก็เลยไม่อยากรับ ปั้นไปแล้ว รู้สึกว่า ถูกคินเห็นยวดูว่าไม่คี่(หัวเราะ)ต้องเปลี่ยนท่าให้

ตุ๊ก: ส่วนมาทำตามที่คินเห็นยวบอก

ผู้นำกลุ่ม: ก็เรียกว่าช่วยกันมันทั้งคืนเหนียวกับข้าง คินเหนียวเปลี่ยนทำให้ข้าง

หนึ่ง: เปลี่ยนให้ คิดว่า ก็พยายามมันทำว่าเพราะเขาชอบรำละคร ก็รู้สึกถ้า ถ้าเป็นนายข้างก็เป็นนายช่างที่ตั้งใจทำงานก็ ถ้าเป็นคินเหนียวก็เป็นคินเหนียวที่ดี มีราคา แต่ผมไม่กล้ามันเพราะกลัวทำให้คุณค่าของมันลดลง

ผู้นำกลุ่ม: หนึ่งกลัวว่าคุณค่าของมันจะลดลง แล้วหนึ่งพอใจกับหุ่นที่มันแล้วหรือเปล่า

หนึ่ง: ก็รู้สึกไม่พอใจ เพราะ รู้ว่าเจ้าตัวไม่พอใจ(หัวเราะ)

อ้วน: พอคือบอกว่าให้คนหนึ่งเป็นช่างปั้น ก็เลยนึกทันทีว่าเกี่ยวข้องมีการสนุกแน่ๆ(เสียงหัวเราะ)

ก็...มีความรู้สึกที่อิม...เออ ไอ้คนปั้นนะ เราจะต้องแต่คินแน่ๆ พอเขาให้ทำอะไรก็ทำเพราะรู้ว่าเขาแกล้ง เขาตั้งใจแกล้ง ให้ยกขา รู้สึกว่ามันทรมาณนะ ก็เลย เกี่ยวถึงที่ขาจะเอาให้หน้าดูเลย อ้วนมันกับใส พอถึงที่จริง จะมันก็สงสาร แล้วคินเหนียวก็อย่างหนึ่งนะอะ คนมันยังไม่ได้ทำอะไรเลยเขาก็ทำ(หัวเราะ) ก็ให้เขารู้ว่าคินน้ำมันที่ถูกเขานั่นแกล้งมานี้ .....ว่าเขาแกล้งมาแล้ว จะให้คนอื่นแกล้งบ้าง รู้สึกเขายินดีที่ถูกแกล้ง.....(ไม่รัก) ...รู้สึกสนใจดี

ใส: แต่สำหรับใส ใส...เออว่า เป็นนักปฏิมากรรมที่ไม่ได้เรื่องเลยเพราะอยากจะให้เจ็บๆแสบๆมากกว่านี้(หัวเราะ) รู้สึก มันออกมาแล้วไม่พอใจ ไม่ถูกใจเลย แกรม..คินน้ำมันก้อนนี้ มันไม่ค่อยมันคง มันล้นมันเลย

อ้วน: แหม.....ให้ยื่นขาเคียว

ชี: รู้สึกว่ามันมากเลย (หัวเราะ)

ใส: ก็.. พอถึงตัวเองเป็นก็เลยรู้ เขาคงจะแกล้ง คงจะมีกลเม็ดแก้ศพราย ซึ่งคงสนุกๆ มันแล้วก็..เออ ยังไม่สนใจจริงๆ ก็คืออยากเป็นคนปั้นและหุ่นแล้วให้เห็นสิ่งที่เห็นแล้วตกลงแต่ออกมาแล้วไม่มีอะไรนี้อาจเป็น เพราะคนปั้น เห็นแล้วสงสารก็ได้

(เทพต่อจากตอนนี้ไม่รักเจนนทมค้วน)

ผู้นำกลุ่ม: หลังจากแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันไปแล้วนะคะ สนุกสนานกันพอสมควร

มัท: ผมว่าตอนที่คินเหนียวนะอะ ก็เหมือนอยู่ในสภาวะจำยอม ต้องถูกกระทำ เราจะ

มได้ไหม ถ้าในภาวะที่เราต้องจำยอมอย่างแท้จริง(ไม่รัก) ....(หัวเราะ) บางครั้งถ้าเรา
เป็นจริงๆนี่(ไม่รัก) อยู่ในสภาพที่ทำอะไรไม่ได้เลย(นมัธ) เราก็เจ็บ ผมก็เจ็บด้วย

ในความรู้สึกตรงกันข้ามนะคะ บางครั้งเรารู้สึกอยากให้มันเป็น ดังที่เราคิด ถ้าไม่ได้
ที่เราทำไม่ได้ เราก็จะเกิดอารมณ์...ทุกคนเรา ก็เหมือนกับคนที่ต้องการบั้นไครขึ้นมา
หนึ่งแล้วทำไม่ได้ทั้งใจ เราก็เอาอารมณ์ใส่ ซึ่งเป็นผลเสีย อย่างพอเราทุบทุ่น มันก็ฉีกไปเลย
ว่า...เวลาจับ ก็ต้องจับเบาๆ คือเวลาเราจะบั้นไคร...(ไม่รัก)

ก็คือคิดว่าเวลาจะทำอะไร ก็ต้องเอาใจเขามาใส่ใจเราละ เวลาทำอะไร ถ้าเรา
รุนแรงกับเขา พอเขาโกรธกลับมา เราจะโดนบ้าง

อย่างอื่นโดนไรไหมครับ (หัวเราะ)

คะ(หัวเราะ)

แล้วทำไมเขาไม่รู้ใจเลยละ

ผมเหรอไม่รู้ใจ

ไม่ เขาอาจแหย่เล่นก็ได้

อืม....เอ้อ

คิดว่าพวกแหย่หัวนั้นเล่นแน่ๆเลย เพราะหัวนั้นเรียบร้อย เขาจะต้องแหย่หัวนั้น(หัวเราะ)

สำคัญ น่าอิจฉา น่าเอ็นดูด้วย

สงสัยที่บ้านคงน่าเอ็นดูด้วยเหมือนกัน (หัวเราะ)

เออ ผมอยากจะขอพูด ผมเห็นด้วยกับพี่มิก เพราะผมมีประสบการณ์ทางนี้ ผม

ถูกบีบบังคับมาหลาย คือ ผมมีแม่เลี้ยง บีบบังคับตั้งแต่เล็กๆ คือผม ผมยอมให้พ่อผมทำผม คำพี่น้องผม5คน

จนประสาทเสียไปคนหนึ่ง เพราะพ่อค้ำมาก เพราะพ่อเป็นคนดู พ่อแม่เสียแต่เล็กๆ แม่เลี้ยงก็เข้ามา

เราปรึกษากัน เมื่อเราโตขึ้นเราจะหาป็นอันหนึ่งมาฆ่าแม่เลี้ยง(หัวเราะ) คือผม พยายาม...ตอน

นั้น5-6ขวบ ยังเล็กๆอยู่ คือพยายามมาหลาย คือเราทำอะไรไม่ได้เลย คือ พ่อผมคล้ายๆกับถูกเล่นหัว

แม่เลี้ยง พ่อผมอายุมาก แม่เลี้ยงผมอายุ30พ่อผมก็50-60 ก็...ผมก็เกลียดแม่เลี้ยงมากเลย ผัง

จิตฝังใจ จนเกลียดหนูหึงมาตั้งแต่เล็กๆเลยจนโตขึ้นมา ค่อยๆเรียนรู้ ค่อยๆปรับตัวได้ เกือบ

ประสาทเสียเหมือนกัน ก็พอจบเสร็จ ตอนนั้นที่ยังบวช พ่อผมเสีย คือเพิ่งเสียได้2-3 เดือน

พอจบเสร็จ ผมก็รู้สึกว้า ต้องอโหสิอะ ผมก็อโหสิว้า ธรรมชาติต้องพยายาม ต้องคิดดู แม่เลี้ยง
 เขาก็ ความที่เขาเป็นศรัทธากับพี่น้องผมมาก เขากลัวมากเพราะพ่ออยู่ที่ไม่มีใครกล้าทำอะไร เขาก็กลัว
 ผมรู้สึกสงสาร ก็ทำไมเราต้องพยายามกันด้วยเขาร้ายแต่เขาก็ยังมีอะไรก็หลายๆอย่าง ผมคิดว่าถ้าเขา
 เกิดไม่เลี้ยงพวกผม เพราะแม่เสียตั้งแต่เล็ก ไม่เลี้ยงพวกผมความจริง ผมอาจไม่เป็นคน ก็มองไปใน
 แง่กลับก็ไม่พยายาม ซึ่งเรา ศาสนาพุทธ ผมก็ศึกษามากมีข้อหนึ่งว่าห้ามพยายามกัน เขาพยายาม
 เขาก็ให้อโหสิเขา เราไม่แค้น ผมคิดว่า เมื่อผมมีโอกาส คือตอนนี้พ่อผมเสียแล้ว ก็พี่น้องก็มาก
 คืออกโตกันหมดแล้ว ก็สามารถจะแค้นกับแม่เลี้ยงได้ ก็แต่ว่า ผมก็เข้าใจว่าทำไปก็ไม่ได้ประโยชน์
 อะไร เขาก็มีลูกของเขาอีก ดึกจากกรรมเขา เขาก็มาแค้นผม เขาก็คิดว่าคนเราอโหสิกันได้
 อโหสิได้ แต่ใจมันยากที่จะให้อโหสิ ส่วนมาก คนไทยพอทำอะไรเสร็จปีก็ว่า ว่าสักวันหนึ่งเราจะ
 แอกลับมาแน่ แต่ว่าเมื่อมองโลกกว้างขึ้น คนเราก็ต้องอภัยกันถึงจะอยู่กันได้ ก็แค้น(หัวเราะ)

หัว: ก็รู้สึก ที่ผมขี้บ่น ก็รู้สึกว่าต่างฝ่ายต่างก็..แบบ รักสนุกด้วยกัน ต่างคนก็ต่างบ่นกันเต็มที่เลย
 ไม่มีความอาฆาตอะไรกันนัก รู้สึกว่าตอนหลัง(อะ อะ...หัวเราะกันในกลุ่ม) เอาซะเต็มที่เลย

ป๋ม: (ไม่ชัด)

หัว: ผมรู้สึกกันเอง ไม่มีนั่นเลยนะ

ป๋ม: ให้อโหสิอะไร ก็ไม่มีหรอก(หัวเราะ)

หัว: อืม...อืม...อืม...ก็คิดว่าสังเกตุได้อย่างหนึ่ง ก็คือว่า เท่าที่รู้สึกนะอะว่า เวลาเราจะ
 ทำอะไรก็ตาม เราควรทำในสิ่งที่ไม่ทำให้อื่นเดือดร้อน หรือ ทำอะไรก็ตามแต่ในสิ่งที่ไม่ดี แต่
 คนอื่นไม่เดือดร้อนเป็นดีที่สุดเพราะสมมุติ เรามีโอกาส มันก็จะกลับเข้ามาหาตัวเราแน่ๆ

ลูก: อืม...อืม...อืม...คำว่าอภัยนะอะ ผมคิดว่า ในอนาคตคงจะมีราคาแพงมากเลย คำว่าอภัย

ป๋ม: ก็ขอให้สังเกตุให้ดีๆ บางทีเราก็ให้เหตุผลกับตัวเองถึงสิ่งที่ควรทำต่างๆ ก็เป็นความคิด
 ในระดับเหตุผล บางทีความรู้สึกของตัวเองก็ไม่ได้เป็นไปในทางเกี่ยวกับสิ่งที่"ควรจะ" อยู่เหมือนกัน
 ลองสังเกตุหัว... อืม...อืม...อืม... บางทีจะไม่มาพูด มาตัดสินหรืออยู่ในส่วนที่จะเป็นความถูกต้อง สมบูรณ์
 เองเหตุผล... อืม...อืม...อืม... บางทีมันอยู่ที่ว่าเราได้รับเอาสิ่งนั้นมาอยู่ในระดับเหตุผล แล้วความรู้สึก
 ของเราได้กลมกลืนอยู่ในตัวเราเพียงไร เรา ทักษะที่รวบรวมกันอยู่ในที่นี้ ต่างก็มีส่วนรับรู้ แลกเปลี่ยน
 ประสบการณ์ มีทั้ง...อืม...อืม...และการให้แก่กัน (อืม...อืม...อืม...)

กิจกรรม: การยอมรับและไม่ยอมรับของกลุ่ม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- อ้วน: อาชีพครูดีกว่าอาชีพหมอ
(เฮ.....เสียงปรบมือ)
- หนึ่ง: ใครจะเริ่ม ใครจะเสนออะ
- อ้วน: หนึ่งจะพูดก่อนก็ได้แบบ.....บอกว่า เราเสนอกันเอง2คน
- หนึ่ง: อ้วนจะเป็นครูอยู่แล้ววุฒิวุฒยานครูกี่ อย่างนี้แปลกกันนะ
- อ้วน: อย่างนั้นก็ได้อ้อ. เก.
- ผู้นำกลุ่ม: ตกลงอ้วน ผู้ที่กำลังจะเป็นครูจะเป็นฝ่ายสนับสนุนหมอใหม่ แล้วก็
หนึ่งผู้จะเป็นหมอคำจริงในอนาคตจะเป็นฝ่ายยกย่องอาชีพครู เอานะ เทียเลยจะ
- หนึ่ง: มีเพลงอยู่เพลงหนึ่งที่ว่า แสงเรืองๆที่ส่องประทีปอยู่ทั่วเมืองไทย
คือแม่พิมพ์อันน้อยใหญ่ เราจะเห็นว่าครูเป็นผู้ซึ่งแบกภาระความรับผิดชอบของ
ประเทศชาติทั้งหมดเอาไว้ทุกซอกทุกมุม ทุกตารางนิ้วของประเทศไทย ทุกคน
หลายๆคนเคยออกค่ายมาแล้ว ก็จะพบว่าในชนบทที่ยากจนแร้นแค้น มีหนุ่มสาว
คือในท่ามกลางคนที่เสียสละ รับผิดชอบต่อชน พวกเราทุกคนมีความปรารถนา
อย่างแรงกล้าที่จะเห็นเยาวชนของเราทุกคนเจริญก้าวหน้า นอกจากเราจะ
พัฒนาตนเองแล้ว หากความรู้เพื่อตัวเราเองแล้ว เราก็ประสงค์ที่จะให้สิ่งที่
กับผู้อื่นนั้น หมายความว่า ทุกคนมีวิถุฒยานของความเป็นครู มีความสามารถ
(เสียงปรบมือ) ที่จะให้ทุกคนนั้นได้สิ่งที่ดีไป(เสียงปรบมือ) มีความต้องการ
พัฒนาสิ่งต่างๆไปสู่ตนเองและผู้อื่น ที่จริงผมไม่ฝันที่จะเป็นครูตั้งแต่เด็ก แต่
ทำไม ๑ ๑ ๑ ผม จึงไม่ใคร่เลือกเป็นครูผมไม่เข้าใจ ต้องเข้าใจคือ(เสียงหัวเราะ)
ตัวเราปรารถนาเป็นครูมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย แต่เนื่องจากพ่อแม่สายตาสั้น(พร้อม
กับขยับแว่น เสียงฮา...หัวเราะ) คิดว่าเป็นครูไว้เกียรติแล้วก็ไว้เงิน(หัวเราะ)
แต่ที่จริงครูมีประโยชน์ต่อสังคมและตนเองมาก ข้อที่หนึ่งก็คือว่า ทำให้สังคมนี้เจริญ
ก้าวหน้า มีพระราชาธิบดีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า คนรุ่นแรกจะต้อง
เริ่มสะสมแสวงหาความรู้และมีหน้าที่ที่จะต้องถ่ายทอดความรู้และนำความรู้ให้กับคน

รุ่นต่อไป เราจะเห็นได้ว่า ครูเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องเป็น แล้วเรารู้สึกว่ามีวิญญาณ
ครู เป็นความรู้สึกที่มีต่อครูของพวกเรากัน (หัวเราะ) แต่หมอซี เคียวนี้ พวกเรา
พูดว่าค่าแรงขั้นต่ำของหมอ 5 นาที 50 บาทนะ (เสียงกลุ่มหัวเราะ) เข็ม หน้าเลือก
แค่นั้น (เสียงหัวเราะ) หน้าเลือกใหม่ ครู โครว่าเงินเดือนน้อย ไม่น้อยหรอก เรา
ทุกคนมานี้ อยู่ง่ายกินง่าย ทำไมเงินเดือนของครูจะไม่พอ เรื่องนี้เรื่องจริง ในสังคม
ยกย่องครู แล้วทุกคนก็ยกย่องครู ยกย่องคุณครูว่าจะไร้อุใหม่ เขาว่าอะไรนะที่มีพระ
คุณนี้ เดี๋ยวผมจากโคลงกลอนไม่เก่ง เลยไม่รู้ว่าเขาเปรียบพระคุณครูไว้สูงใหญ่เพียงใด
แต่ถ้าผมเปรียบ ผมว่า บุญคุณครูเปรียบเสมือนพันธไมตรีที่ให้ความร่วมมือ ร่วม
อันนี้ เป็นให้กับทุกคน จริงไหม

กลุ่ม: จริงงงงงงงง (เสียงหัวเราะแล้วปรบมือ)

หนึ่ง: หมอนี้หากจิตใจก็ยาก หนบตของเรานี้แสนจะยากจนแร้นแค้น มีหมอคนไหนออก
บังคับให้ออก ถ้าไม่ออกปรับสี่แสนบาท นึกดูจิตใจหมอนี้ร้ายขนาดไหน จริงไหม

กลุ่ม: จริง (ปรบมือ)

หนึ่ง: นอกจากหมอจะทำตัวเป็นประโยชน์ต่อสังคมไม่เพียงพอ ที่ผ่านมานะ หมอ ทำ
ตัวเป็นประโยชน์ต่อสังคมน้อยมาก จำนวนหนึ่งหนีไปอเมริกา 800กว่าคน ทั้งประเทศ
ไทยเรามีหมอ 3000คนกว่า แต่ปัจจุบันนี้อเมริกาก็กักกัน เพราะหมอไทยนี้เก่งเข้าไป
แล้วรู้จักเอาตัวรอด คือมีความสามารถ เก่งแค่เซดพิทมาก (หัวเราะ)

ซี: แจว

ตุ๊ก: อีกหน่อย

หนึ่ง: ผมจะบอกถึงหมอ ที่นี้ จะพูดถึงหมอบ้านาจำนวนมาก จริงนะ (เสียงหัวเราะ)

ใครบ้างที่มาหาหมอด้วยความสุข มีแต่ความทุกข์กายทุกข์ใจ ปวดหัว ตัวร้อน กินไม่ลง
ถ่ายไม่ออกก็มาหาหมอ แค่นี้ก็เลิกๆไม่หาครูด้วยความบริสุทธิ์ใจเลยเสีย ไปหาครู
ด้วยความจริงใจ แล้วครูก็มีความจริงใจตอบ แต่คนไปหาหมอเอาความทุกข์ไปให้
หมอแล้วหมอก็คิดเป็นเงินเป็นทอง นำใจใคร่ก็ไม่มี จนบัดนี้ไม่มีใครที่เห็นหมอมีบุญคุณ

ไปโรงพยาบาลก็คอยสายแฉ่งหมอตลอดเวลา คนเป็นครูหาบระโยธน์ให้กับนางน กฐ
 มีลูกศิษย์ลูกหาทั่วเมือง เวลาไปไหนก็เรียกครูสอนไป50ก็มีลูกศิษย์เป็นนายกรัฐมนตรี
 เจอหน้าเราพาไปเลี้ยงบ้าง พาไปเที่ยวบ้าง เจอหน้าเราได้เงินเราบ้าง เรามี
 ลูกศิษย์เยอะแยะ (เสียงหัวเราะ) เรามีความภูมิใจอย่างมาก ผมคอยฝังใจมานาน
 ว่าย่อย่างว่าคนสายตาสั้นอย่างพ่อแม่ผม ผมก็สายตาสั้น (เสียงหัวเราะ) ผมว่า
 ทุกคนในที่นี้พร้อมที่จะเป็นครู ก็ทุกคนเลยเป็นนักเรียน ก็หาทางให้นักเรียนเข้าใจได้
 และจะต้องเป็นครูที่ดีของเด็กๆนะเลย ผมคิดว่าดีไม่ดีผมจะทำงานเป็นหมอดักผัก
 ถ้าไม่พอใจอาจจะไปสอนเด็กก็ได้ ก็ถึงว่าปริญญาตรีสมัยนี้ทำอะไรก็ได้ แล้วก็ถ้า
 เกิดจะต้องเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่น ผมก็ยังมีความรักอาชีพครูอยู่อย่างมากเลย แต่
 อย่างว่านะพ่อแม่สายตาสั้น เป็นผู้มีบุญคุณต่อเราไม่อยากเห็นเราเป็นครู อยากเห็น
 ลูกสะดวกสบาย นี่พยายามให้เพื่อนเข้าใจ (เสียงโธและหัวเราะ) ผมก็จน ไม่
 สามารถทำให้พ่อแม่เข้าใจได้ ผมเห็นอ้วนแดงกลัวน่ารัก เรียบง่าย ไม่มีใครแกลง
 กลีบเง็งตรงไหนนี่ (หัวเราะ) แกลงตัวง่ายก็เป็นผู้หญิงน่ารัก เรียบง่ายเป็นครูที่ดี
 ใ้แต่ถ้าเป็นหมอมผมว่ายากแล้วอ้วนท้องผมแน่ถ้าเป็นหมอ (เสียงหัวเราะ ปรบมือ)
 หมอเวลาแล้วนะจะ

อ้วน: รู้สึกว่าหังฝ่ายเสนอแล้วก็เกลียดเกลียดคล้ายเหมือนกัน แต่มีความรู้สึกว่ามันเกิน
 ความจริงนะ สมัยนี้ อาชีพครูเป็นอาชีพที่มีเกียรติ เงินเดือนน้อย แต่ความมีเกียรติ
 เงินเดือนน้อย ทำให้เราอึดใจหรือเปล่า อยากรู้ โดยเฉพาะว่าสังคม ค่าครองชีพ
 ก็สูง เศรษฐกิจก็รัทตัว (เสียงกุกแหวกคังตลอดเวลา)... แล้วนี่ในสิ่งที่คุมข้องการ
 เพราะว่าสมัยนี้การทำให้อุณหภูมิความสุข ต้องซื้อบ้าน มีรถยนต์ก็ต้องใช้เงินไปใหม่อะ

ซี: แล้วร.ค.คนนั้นอยู่ไหน

อ้วน: อยู่...นอกเรื่องไม่เอา

ซี: คุณคิดว่าแล้วอย่างนี้คุณมีความสุข

อ้วน: มีซีคะ เรามีเงินเราก็มีความสุขใหม่ เมื่อเราพร้อมเรามีความสุข..

..... (ไม่รักเพราะเสียงกลุ่มคุยกันเอง) เพราะเมื่อมนุษย์อึดใจแล้วก็พอ หยุคแก่..

ชี: อืมแล้วก็มีอีก พอไม่ได้
 หนวก: พอไม่ได้ เงินมีค่า
 อ้วน: พอแบบไม่...
 หนวก: ไม่กินอีก
 อ้วน: ไม่ใช่ค่ะ พอในที่นี้หมายถึงว่า อะไรล่ะ พอหมายถึงว่าเรา
 ได้สิ่งที่ เราสบาย(มีเสียงคุยแทรกตลอดเวลา) ก็ทำให้เราวางแต่เราก็
 เดินทางต่อไป แต่เราไม่ตงถีบตัวสูง มีการแย่งชิง
 ชี: ถีบตัวเอง ใ้ค้ช่วยเธอ...
 อ้วน: เอ้อ.....เป็นค่าเปรียบเปรยนะคะ
 หนวก: อ้อ...ไม่เข้าใจ (เสียงผู้ฟังเฮ หัวเราะ)
 อ้วน: เลิกเล่นซะที จะฟังหรือไม่ฟัง
 หนวก: เอาเลย ฟังแล้ว
 หนึ่ง: เป็นผู้ฟังห้ามแซว
 หนวก: เลิกแซวแล้ว..เร้า
 อ้วน: แล้วอาชีพครูเป็นอาชีพทำเงินเอาเชียว อย่างว่า ค่ะสอน แม้ว่า
 จะต้องสอนหลายวิชาที่จริงนะ แต่พอไปสอนมันก็มีสภาพแบบเก่าๆ เกิน เข้าห้อง
 เขียนกระดาน ให้การบ้านในเนื้อหา มันจ๋าเจ อยู่กับที่ มันไม่ได้ออก วิ่งเต้น
 อย่างหมด เจอคนใช้แปลกๆ งานที่แปลก ใ้ค้ออกก่าดังกาย ค่าให้มีประโยชน์
 มาก เกิดการเคลื่อนไหว(มีเสียงคุยแทรก) เป็น...การเปลี่ยนแปลง
 และลคความเกรียกไ้ ส่วนอาชีพครูเห็นไ้ว่า คนเป็นครูนี้หน้าจะบึ้ง เกรียก
 อยู่กับงาน ดูเป็นถนบ้ำ ออกมาแล้ว มาแล้ว ถนที่สอนหนังสือ แล้วคนเป็นครู
 จะขี้น เวลาคเจอคนที่เป็นครู จะถามว่า เข้าใจไหม อะไร ู้สึกไม่เป็นกัน
 เอง มีแต่ระเบียน แต่อย่างหมอที่กทายกนใช้ อย่างขี้มขี้ม อย่างว่า

(อ้วนหันหน้าไปทางหนึ่ง พุก ยิ้มๆ)

มีค: ขอประกวดไปไหน... อย่าคุยกันสองคนกับ เห็นใจคนฟังด้วย
ขอคุยด้วย ขอฟังด้วย

เสียงกลุ่มแซว เขิน

หนวก: เขินแล้วเหอ (หัวเราะ)

เสียงคนอื่นๆแซวอ้วน ฟังไม่ชัด

หนวก: จะได้ให้ยาพิเศษ

มีค: อ้อ...เว...โอ.....(อัมเพลง)

อ้วน: (เสียงคังขึ้น) แล้วที่บอกว่าพ่อแม่สายตาสั้นนั้นไม่จริง เพราะพ่อแม่
คนที่เป็นคนๆ เป็นอาชีพที่ไม่น่าสนใจ น่าเบื่อ งานหนัก พ่อแม่จึงไม่เห็นคือด้วยที่
จะเป็นคนๆ ใครที่เป็นหมอได้เงิน เยอะ มีเกียรติสูงกว่า ใครๆก็ยอมรับ หมอจบมาก็ไม่
มีหมอตกลงาน แล้วก็ ไม่ได้ทำงานในสาขาที่ต้องการ หมอนี้คือ งานรออยู่แล้ว (เสียงไม
ชัด เสียงแทรก).....เตรียมพร้อมมีไฟที่จะออกไปทำงานใน
สิ่งที่ตนต้องการ(พูดเร็วขึ้น)

หนวก: ก็ไม่เอางานอื่น

อ้วน: เมื่อเรามีไฟ มีพลังที่จะทำงาน เขาก็ชวนชวาย ทะเยอทะยาน

ถึงตัว...ไปเมืองนอก ท างานซึ่งเขาต้องการทำอะไร

(มีเสียงกุกแทรกตลอดซึ่งไม่ชัด)

อ้วน: หลังจากรัฐบาลเห็นความ สำคัญ ของอะไร ...อนามัยที่สมบูรณ์
ใหม่....เพราะฉะนั้นต้องการหมอ เลยทำให้อะไร.....ก็เลยส่งเสริมให้หมอ
เห็นความสำคัญของอาชีพนี้มากขึ้น ให้ความสำคัญกับหมอมากขึ้นเพราะฉะนั้น..เลยต้อง

หนวก: (อัม) ต้องอะไรก็

อ้วน: (พูดเร็วๆ) จูงใจให้หมอรู้อา.....(ไม่ชัด)

.....

.....มีเสียงแทรก)

อ้วน: ก็สังคมอยู่ในสภาพเครียด เรายังต้องการหมอทางใจ ก็คือหมोजิตแพทย์ เป็น
ยาที่เยี่ยมยอด(เสียงแทรก หัวเราะ).....ก็เมื่อกำลังใจต่อสู้กับปัญหาในสังคมมากขึ้น(
..(เสียงแทรก)..ไซ้ใหม่ แคครู พอเข้ามาสอนหนังสือ ก็ไม่สนใจ นักเรียนเปิดหน้า
นี้ละ อ่านไป อ่านไม่ได้ ถูกหยิก บางทีนักเรียนกลัวมากจน.....รค(หัวเราะ) ครูไม่
เคย..ถึงนักเรียน แต่เวลาคนไซ้ไปหาหมอ หมอจะถามว่า ฉึดยาเจ็บไหมคะ อะไร
อย่างนี้(อู้.....อู.....) ก็ถามความรู้สึกของคนไซ้

ห่าว: คงยาก...สามนาที่ปักปุ่นหนึ่ง เสร็จแล้วไม่ได้...(หัวเราะ)

อ้วน: อะไร ที่เห็นเป็นหมोजิตยา เห็นคนไซ้เป็นเครื่องจักร เพราะอะไร เพราะ
คนเยอะ คนที่มาหาหมอมียมาก จนหมอไม่มีเวลา หมอมันน้อย ที่นี่เวลาที่หมอจะให้กับคนไซ้
ก็ไม่มี ก็ต้องทำแบบนี้ แล้วยังมีคนไซ้อีกหลายล้านคนที่จะคอยความเมตตาจากหมอ ความ
ดูแลเอาใจใส่จากหมอ เพราะฉะนั้นจึงทำให้หมอทำงานรีบเร่ง เพื่อจะรักษาคคนไซ้(พูดเร็ว)

หมดเวลาแล้ว(เสียงปรบมือ)

ผู้นำกลุ่ม: เป็นไงบ้าง อ้วนเหนื่อยหรือเปล่า

อ้วน : ไม่เหนื่อย (รับแก้วน้ำมาถือไว้).....ขอบใจ ใส่ยาเสน่ห์หรือเปล่า(หัวเราะ)
อยากพูดความรู้สึกที่มีนะ

หนวค: รู้สึกสนุกไหม

อ้วน: ตอนที่ตกลงจะเอาหัวข้ออะไรนะ ตอนแรกคิดว่าจะเริ่มเป็นฝ่ายเสนอแต่ว่า
หนึ่ง เขาจะเอาว่าเป็นครูดีกว่าหมอ ก็เลยพอหนึ่งพูดมาก็เลยเห็นด้วยทุกอย่าง ก็เลยศรัทธา
ความเป็นครูมาแต่ไหนแต่ไร พอมาได้ว่าที่แบบว่าหมอก็คือว่าครู มีความรู้สึกว่าจะไร มัน ชัก
กับความรู้สึก.....

.....
ก็นึกว่าหมอนี้คินะ แต่ว่าความรู้สึกชอบเป็นครูมากกว่า ก็ครู(หัวเราะ) มีความหมายลึกซึ้ง
บอกไม่ถูกหละ ....หมอก็คือหมอซึ่งจะตายก็ไม่สนใจขอได้กินคำว่าครูก็ชื่นใจ..(ไม่ซัก)

ใส: อยากถามความรู้สึกระหว่างตัวฉันเองกับคุณ

อ้วน: ก็รู้สึกว่าผู้ฟังไม่ค่อยเครียดกับการโต้ จะไรก็ได้ จะไรก็ได้อะไรอย่างนี้(หัวเราะ)

ใส: เปรียบเทียบหรือแปลว่าครั้งแรกกับครั้งที่สองต่างกันไหม เวลาพูด

อ้วน: แรกๆ เข้าข้างหนึ่ง.....(ไม่รัก)

อิน: ตอนแรกๆ พี่อ้วนใจเสียหรือเปล่า

อ้วน: เสีย ก็เสียนิดๆ แต่ด้วยความรักที่จะเป็นครู ครูจะต้องสวดมนต์ (เสียงกลุ่มหัวเราะแล้วปรบมือ) ก็ใจเสียนิดๆ

ตุ๊ก: ไม่รู้สึกสงสัยอะไรบ้างเธอ

อ้วน: คือว่าใจเสียเพราะคนพูดด้วยกันหรือว่าจากปฏิกริยาจากคนดู อ้วนพยักหน้า

ปฏิกริยาจากคนดูหรือพี่อ้วน

อ้วน: รู้สึกว่า เอะๆ ไม่สนับสนุนเลย ให้ความสนใจไปทางเขามากกว่า(หัวเราะ) ก็.....รู้สึกห่อเหี่ยว(หัวเราะ) ก็รู้สึกว่าคนดูเชียร์เขามากไป อยาก รู้สึก อยากโจมตีเขา มันไม่ใช่เป็นความผิดของคนดู มันเป็นคนผิดของเขา(หันหน้าไปทางหนึ่ง)ที่ทำให้คนดูเชื่อ

ผู้นำกลุ่ม: ตัวอ้วนรู้สึกห่อเหี่ยว ชาติกำลังใจที่คนดูเชียร์หนึ่งมากกว่า

ใส: เท่าที่สังเกตดู จะมีช่วงหนึ่งเสียงของอ้วนจะดังขึ้น ในขณะที่เสียงดัง พวกเราบางคนก็ร้องเพลง สังเกตดูเสียงอ้วนก็พยายามที่จะดังขึ้น พยายามที่จะให้คนดูเสียงที่ดัง.....

อ้วน: แต่ไม่ได้โกรธนะ เจ็บใจไหม เราต้องการเน้นความรู้สึกของผู้ฟัง เราไม่ได้โกรธ ถ้าโกรธก็ไม่มีทางให้รู้ (เงยบ)

ผู้นำกลุ่มอาสา: ก็คงพอสังเกตได้ว่าการที่เรายอมรับ ไม่ยอมรับใคร มีผลต่อตัวเขาหรือไม่ ยังไง อ้วนเองก็รับรู้ได้ว่ากลุ่มยอมรับหนึ่ง เชียร์หนึ่ง คีที่อ้วนของเราหนักแน่นพอสมควร อ้วนเองได้ช่วยสะท้อนถึงความสัมพันธ์ของเราในกลุ่มนี้ได้ว่า เราได้มีความรู้สึกใกล้ชิด ไว้วางใจกัน มากน้อย แคล้วต่าง พัฒนาเพิ่มขึ้นจากวันแรกที่เรามาอยู่ร่วมกันเพียงไร ก็ขอขอบคุณอ้วนกับหนึ่ง มาก(เสียงปรบมือ) เกี้ยวเรา พักเกี้ยวแล้วจะได้คุยกันต่อว่าเราได้อะไรจากกิจกรรมนี้ และจะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน

กิจกรรม: ถนนชีวิต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนชีวิต

เริ่มต้น

ผู้นำกลุ่ม

ก่อนที่จะเริ่ม ที่จะพูดให้ถึงที่ตักกลุ่ม ให้ฟังกลุ่ม อย่าพูดกัน 2 คน ลองเล่าเรื่องของตัวเองเพื่อแลกเปลี่ยนชีวิตกัน ใครพร้อมก็เอาเลย เวลาที่แล้วแต่

ชี :

ถนนชีวิตของผมลากเป็นเส้นตรง พูดย่าง ๆ ว่า ชีวิตผมไม่เคยเครียด สาเหตุที่เป็นอย่างนี้ ผมเชื่อว่าเพราะทางบ้านอบรมทำอะไรให้วางแผนล่วงหน้า ที่เห็นเป็นรูปดอกไม้ในวัยเด็ก เพราะที่ครอบครัวผมใคร่ความเอาใจใส่ดูแลมาก ผมเป็นลูกคนเล็ก มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผมเขียนเครื่องหมาย ? ช่วงนั้นผมจบชั้น ป.2 ร.ร. ไกลบ้าน แล้วเปลี่ยน ร.ร. ตอนนั้นผมปรับตัวไม่ได้ เป็น ร.ร. ใหญ่กว่า ร.ร. เดิม รู้สึกว่าตอนมาอยู่ ร.ร. นี้ ไม่มีความสำคัญ ไม่มีใครสนใจ ตอนเช้าตื่นมาจะไป ร.ร. ต้องเป็นไขทุกวัน ที่บ้านแก้ไขโดยไปพูดคุยทาง ร.ร. ให้เอาใจใส่เป็นพิเศษ ก็เลยค่อย ๆ หายไป ตอนจบ ป.7 เปลี่ยน ร.ร. รู้สึกไม่แน่ใจ ทางบ้านอยากให้เข้าสวนกุหลาบ ผมมองไม่เห็นความจำเป็นเพราะบ้านอยู่ไกลถึงบางเขน แต่ทางบ้านบอกว่าเข้าสวนกุหลาบจะได้มีพื้นฐานทางการศึกษาเพื่อเรียนต่อในชั้นสูง ๆ ผลที่สุดก็สอบเข้าได้ เข้าใหม่ ๆ ก็ตั้งใจว่าเราเข้า ร.ร. ที่คนอื่น ๆ เข้าอยากเข้าได้ ช่วงนั้นก็ได้เรียนวิชาการเมือง และตอนนั้นก็เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในที่สุดก็เลิกสนใจไป เพราะคิดว่าระบบการปกครองต่าง ๆ ก็มีเหตุผลเป็นของตัวเอง จากนั้นมาก็มาทำงานธุรการของชุมนุม ไคร้จ๊กเพื่อนหลาย ๆ ร.ร. ผมเป็นเลขานุการจากการที่ได้ไปทำงานด้วยตนเองหาทุน หาสปอนเซอร์ ทำให้ไคร้จ๊กคนเพิ่มมากขึ้น รู้ว่าสังคมรอบตัวเรานั้นกว้างขึ้นเยอะ ช่วงนี้ไคร้ทองเที่ยวไปที่ต่าง ๆ ตอนอยู่ ม.ศ.4 เล่นกีฬา 3 อย่าง ไปพร้อม ๆ กัน คือ เทนนิส วอลเลย์ บิงปอง ไคร้จ๊กคนอื่นอีกเยอะ จากที่ไคร้จ๊กคนในวงการกิจกรรม มาเพิ่มไคร้จ๊กคน ในวงการกีฬา และภูมิใจที่สุด ตอนได้รับเหรียญจากการแข่งขัน ภูมิใจ ตื่นเต้น เป็นช่วงเล่นกีฬาเอาจริงเอาจังตอน ม.ศ.5 ต่อมาก็มาเข้าจุฬาได้ ก็รู้สึกภูมิใจอีกครั้งที่เราเข้ามาสถาบันที่มีชื่อของประเทศ สิ่งก็ตามมาผมได้ความสัมพันธ์จากเพื่อน มีเพื่อนสนิท เห็นข้อดี ตอนอยู่ที่นี่มีโอกาสไปเที่ยวต่างประเทศรู้ว่าโลกยังกว้างอีกเยอะ ตอนนี้ก็เริ่มกินเหล้า เล่นไพ่ อยากจะรู้จักชีวิตทุกแง่ ทุกมุมพอมาถึงตอนจบตอนสุดท้ายที่จะรับปริญญา ในปี 4 นี้ ผมสงสัยว่าผมโตแล้วหรือยังที่ผ่านมา

ซี: คือตอนนี้ผมยังรู้สึก ว่าใช้ชีวิตไม่คุ้ม

ผู้นำกลุ่ม: คิดว่าอยากจะทำอะไร

ซี: ผมอยากลองทำสิ่งต่าง ๆ ดู

อิว: แล้วไม่คิดหรือว่า จะมีผลต่อเรด้าเป็นสิ่งไม่ดี

ไอ: คิดใหม่ หลากกับบุหรี

ซี: คิด

ไอ: แล้วทำไมบอกว่าทำเพื่อประสบการณ์

ซี: ตอนแรกก็คิดอย่างนั้น ตอนผมลองบุหรีช่วงนั้นผมบวชเณร มีคนเชิญไปฉันทเพล ผมรับประเคนจานบุหรีมาเลย จำใจต้องสูบตอนแรกไม่คิดว่าจะติด ตอนหลังรู้ว่า คนติดบุหรีไม่ใช่ผลทางจิตใจ แต่เป็นผลทางร่างกาย พยายามเลิกหลายครั้งแต่ทำไม่ได้ ชีวิตผมตรงเรียงยาวเกินไป ถ้าผมจบไปแล้วไม่มีพ่อแม่คอยดูแล ผมจะดูแลตัวเองอย่างไร

ผู้นำกลุ่ม: ซีอยากจะถามเพื่อนใหม่ว่าตัวเองยังเป็นเด็กหรือเปล่า

เจียบ

พล: พี่ว่าเรารัดที่การโต นี่แหละอะไรคือสิ่งที่บอกว่าโตแล้ว ถ้าเรารู้จุดนั้นพี่ว่าเราเป็นผู้ใหญ่ ถ้าเรายังไม่รู้ พี่ว่ายังเป็นเด็กนะ

ซี: ผมคิดว่าการยับยั้งชั่งใจ

มัก: ผมคิดว่าซีเป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ที่จะรับผิดชอบตัวเองได้ แต่ซีไม่ใช่ปฏิเสธลักษณะของเด็ก ก็เป็นทั้งผู้ใหญ่และเด็ก

ซี: ผมมีความรู้สึกว้าวางครั้ง ผมใช้เหตุผลตัดสินใจได้ แต่บางครั้งก็ใช้อารมณ์

ผู้นำกลุ่ม: ซีสงสัยตัวเอง

ซี: เป็นเพราะตัวเองถูกเลี้ยงดู มาอย่างดีจากพ่อแม่ ไม่เคยปล่อยเลย ผมอยากทำอะไร เรียนต่อ พ่อแม่ก็หามาให้

ไอ: คือตรงนี้นั้นก็มีส่วนนะ ทำให้เราเกิดคำถามขึ้นมา

ซี: ในบ้านยังเห็นผมเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ไม่ว่าจะโต

ไอ: มันก็มีส่วน ที่ทำให้เกิดความรู้สึกขึ้นมา

- ซี: ใสรู้สึกอย่างไร
- ไล: บางทีเป็นเด็ก เชนตอนเล่นกับอ้ว.. คิงผมมันเหมือนลักษณะของเด็ก แต่ในการตอบคำถาม ซีก็ใช้เหตุผลมันเป็นผู้ใหญ่
- บูม: ถ้าแบ่งกันแล้วซีเป็นเด็ก 80% ผู้ใหญ่ 20% ผู้ใหญ่ควรจะอดทน แต่ซีไม่ค่อยอดทนเท่าไร คนอื่นเขาอดทนกัน แต่เราแสดงพฤติกรรมออกมาว่าตัวเองไม่อดทน ผู้ใหญ่ในความคิดของเรา ต้องอดทน
- ผู้นำกลุ่ม: รู้สึกอย่างไรที่เพื่อนว่าไม่อดทน
- ซี: ผมยอมรับ
- บูม: อาจจะเป็นว่าที่บ้านไม่มีสิ่งที่จะต้องทน พอมาอยู่ในสังคมจึงปรับตัวลำบาก ไม่ทราบว่าเป็น อย่างนี้หรือเปล่า
- ซี: ก็ใช่ ที่บ้านผมเป็นใหญ่ ผมยอมรับ ผมเก็บไปคิด ค่ะนะที่พูดตรง
- พล: การใช้อารมณ์ในการตัดสินใจมีมากนะซี รู้สึกใหม่ แต่ซีก็กำลังพัฒนา ไปสู่ผู้ใหญ่ที่ดี ผู้ใหญ่ที่ดี ของพี่ต้องรับผิดชอบและใช้เหตุผล
- อ้ว: รู้สึกว่า ประสบการณ์ในชีวิตน่าอิจฉา ดีกว่าคนอื่น
- ซี: ตรงกันข้าม ผมยกย่องมากคนที่ต้องต่อสู้ หรือพวกเขาเงินเรียนเอง
- ผู้นำกลุ่ม: อยากเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า
- ซี: ตอนนี้ผมกำลังสอนวายน่า ผมภูมิใจมาก
- ไล: เรารู้สึกว่า ถ้าซีต้องอยู่คนเดียว โดยไม่มีพ่อแม่เราคิดว่าซีอยู่ได้ เขาส่งเสริมในทางที่ดี เรามั่นใจ
- อูด: ผมมีความเห็นเหมือนทุกคน เป็นชีวิตที่น่าอิจฉา ไม่มีอุปสรรค เป็นคนมีอารมณ์ராเริง ผู้ใหญ่ของผมต้องมีเหตุผลและความรับผิดชอบต่อ อารมณ์แบบที่คนในสังคมขาดกันมาก เป็นบุคลิก ที่ดีถ้าพี่ไปทำงานคงปรับตัวได้
- ซี: ผมมาอยู่ที่นี่ประทับใจมากเรื่องเพื่อน มีเพื่อนสนิทที่รู้ใจทั้งชาย และหญิง
- พล: สำหรับผมผมเริ่มต้นที่บ้าน อยู่กันทั้งหมด 10 ชีวิต ชีวิตตอนเด็ก หลังจากนั้น พ่อแม่เห็นว่า อยากให้เอาตามพี่ชาย ซึ่งเรียน ร.ร. ประจำ แล้วไคผลก็ จึงส่งไปอยู่กับพี่ชาย เป็น ร.ร. ประจำในกรุงเทพฯ ๗ จบประถมต้น ตอนปลาย ต้องปรับตัว แต่อยู่ที่นี้ได้รับความไว้วางใจจาก

เพื่อน อาจารย์ เด็กรุ่นน้อง พอจบ ป 7 ไปเรียนต่อ ร.ร.ประจำ อัสสัมชัญ ศรีราชา
 ที่รู้จักหลาย ๆ สิ่งเพิ่มขึ้น เป็น ร.ร.ชายล้วน ใ้รู้ความคิดของแต่ละคน เวลาอยู่ที่นี้
 จะอยู่เป็นกลุ่ม กลุ่มของผมเป็นเด็กเรียน ไม่ค่อยยุ่งกับใคร มากนัก เรื่องกีฬาผมรู้สึกอ่อน
 ที่จะไปเล่น จบ ม.ศ.3 มาสอบเข้าเข้เข้ตศาเบรียล นึกว่าจะมีอะไรดีพร้อม แต่เหมือน
 ดอกไม้ที่หล่นลงมาก็คือครึ่งแล้วไม่ครึ่ง แต่มีดีก็คือมีเพื่อนที่เข้าใจกัน จบ ม.ศ.5 เข้เข้ทรานซ์
 ก็แยกย้ายกัน ผมสอบติดคณะวิทยาศาสตร์ ที่นี้ผมมีความสุขมาก แรก ๆ ผมอาจจะไม่อยากจะเรียน
 ที่วิทยา ฯ เพราะผมเรียนที่เหมือนกัน ผมน่าจะติดอย่างต่ำแค่ หันตะ ผมรู้สึกพลาด

ผู้นำกลุ่ม: รู้สึกผิดหวัง

พล: ผิดหวังเหมือนกัน แต่คิดว่าลองเรียนไปก่อนก็แล้วกัน แล้วก็ไปเจอเพื่อนคนหนึ่งเป็นผู้หญิง
 บอกว่าน่าจะลองทำกิจกรรมดู ทั้ง ๆ ที่ผมไม่เคยทำมาก่อน เริ่มไปค่ายตั้งแต่ ปี 1 ทำให้เกิด
 ความประทับใจ ไปเจอรุ่นพี่ วิทยาศาสตร์ เกียรตินิยมอันดับ 1 ชื่อเตือนใจ สอนหนังสือชาวเขา
 ที่เข้ียงราย เป็นผู้หญิงคนเดียว ทำให้ผมได้ข้อคิดอะไรหลาย ๆ อย่าง เกี่ยวกับความเค็ด
 เค็ดว กลับมาคุยกับเพื่อนที่คณะว่าจะอยู่ที่นี้วิทยา ฯ ต่อ หรือ เข้ใหม่ ผมเลยเลือกที่จะอยู่
 ที่นี้ และเริ่มเข้งานกิจกรรมทำตั้งแต่ ปี 1-4 ตลอด อยู่ชมรมชาวเขา ส.จ.ม. ปี 4 ทำ
 งานฝ่ายพัฒนา ฯ ของคณะ ช่วงนี้มีความสุขมากได้ทำงานกับเพื่อนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน
 ได้ข้อคิด ตอนนี้งการ เรียนประสบปัญหา แต่ก็ได้เพื่อนช่วยทิว ก็เลยมีทั้งเพื่อนที่ทำกิจกรรม
 และเพื่อนเรียนช่วงปี 4 ผมเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในตัว เริ่มใช้เหตุผลเข้มาใช้เพราะ
 จากการพูดคุย เพื่อนี่ประเด็นจุดนี้ แล้วผมตีความ คือเข้บอกว่ผมเป็นคนใช้อารมณ์มาก
 ควรเอาเหตุผลมาช่วย พัฒนาตัวเอง เพราะถ้าไม่ใช้เหตุผลเราจะแคบ ตอนนี้งผมต้องใช้เหตุผล
 ตลอด กำลังฝึกอยู่

ผ: เห็นหน้าพี่เหมือนห้องสมุด แต่แปลกใจ ผิดคาดเป็นคนที่ได้ใช้ชีวิต ผมชื่นชมที่ได้เห็นพี่ออกค่าย
 ชอบ

มค: เป็นชีวิตที่ดี มีเหตุผล เป็นขั้นตอน

พล: ถามในกลุ่ม ถ้ามองบุคคลลักษณะอย่างนี้แล้วคิดเป็นไงบ้าง มีความเห็นอย่างไร, ต่อบุคคลิก
 อย่างนี้

ผ: เหมือนห้องสมุด

มค: รู้สึกได้ แต่ถ้าถามว่า... คุยด้วยกัน เห็นว่า... มีเหตุผล... ยากดี... อันนั้นผม

พล: ... ไม่... แผล... เก่ง

มัท: ผมพูดไม่ได้ แต่ถาเอาเวลาที่อยูด้วยกัน เชื่อว่าพล เป็นคนมีเหตุผลค่อนข้างมาก อ่อนซุ่ม ลมทน พูคาามีเหตุผล ผมตองอดทนฟังคนอื่นนาน ๆ ไม้ได้ แต่พล เก่ง

ใส: ก็กว่าหน้าตาเหมือนที่ทีโตะ ยังคิดว่าไม้คล้ายกัน เทที่สงเกตุ ก็ว่าเป็นคนสนใจจริง พยายามที่จะมีส่วนร่วม พยายามสรุป จับเนื่อหาที่เขายูคออกมา เช่นเมื่อเข้าพีชมซีในกลุ่ม แล้วพีพลก็พูคขึ้นว่า ถ้าหากจะไครับความรูอะไร มันขึ้นอยู่กับตัวเราเองคิดถึงเหตุผลก็พูคออกมา คือสวนออกมาเลย โดยไม้กลัวจะโกรธ ถ้าเอาอะไร ก็แต่เราไม้ยอมรับก็ไม้มี ความหมาย และก็ชอบคนทำกิจกรรม ไม้ไรเอาเกียรตินิยม เราควรจะไปลิ่งต่าง ๆ จากมหาลัย (บ่ม) มีอะไรจะฝากไหม กำลังจะออกไปทำงาน

ใส: มีอุคมการณ์ทำงานยังง

พล: ทำด้วยตัวเองทุกอย่าง ไม้เบียดเบียนคนอื่น แต่ยังไม่แน่ใจที่จะเป็นครุทีที่ต้อย กงมีโอกาศ
ใส: ไม้วาเราจะเตรียมตัวมาที่ยังง ชีวิตการทำงาน ไม้เหมือนชีวิตการเรียน เรายังตองไป เจออีกเยอะ

ใส: พูคเขยงเราตองไปเรียนรู

บ่ม: เป็นคนใจกว้าง open พร้อมที่จะเข้าใจคนอื่นว่าเขารู้สึกอย่างไร คือรู้สึกวา เอาใจเขา ใสใจเรา

อิว: เป็นกันเอง เห็นหน้าอยากจะเข้าไปคุย คุย ทำทางลื่อออกมา บอกไม้ถูก

อูค: ผมภูมิใจทีมาก อยากให้พูชายเป็นแบบที่ ผมอยากถามวากอนทีที่จะไคเข้ามาหาลัย พี่เรียน อย่างเดียวไรใหม่

พล: พักหน้า ชี้

อูค: แจกให้แจกการ ชอบช่วยเหลือเพื่อนโชใหม่ นิสัยเหล่านี้มีมาแต่เด็ก หรือเพิ่งไคจากมหาลัย,

พล: เกิดสมัยเด็กช่วง ร.ร.ประถม และสารทำกิจกรรมรวมกัน อยู่ ร.ร.ประจำ คุยเข้าใจ คนอื่นถึงจะอยู่กับเขาไค การทำกิจกรรมก็ช่วยให้เราคิด การศึกษอย่างเดียวไม้ไคช่วยให้ เราคิด เราตองมีการปฏิบัติ

อูค: ผมคิดว่า พี่ เข้าไปทำงานใหม่ คงไคเท่าภายในเวลาเร้ว ประทับใจ personality เป็นกันเองพกหลายผม

ใส: ก่อนที่จะพูค ก็คิดว่า... ผมรู้สึกวาเราควรช่วย ทาไม้ตองแยกกัน เพราะเราสนิทกันขอควร

ผู้: เราลงไปรวมกันได้ไหม

ผู้นำกลุ่ม: ดี แม่งกลุ่มย่อยเหมาะกว่า

ผู้: 14 คน มาด้วยกัน แล้วแยกเป็นกลุ่มย่อย

ใส: เขาก็อยากจะรู้ว่า เราพูดอะไรกัน เขาก็อยากจะรู้

ผู้: เขาก็รู้จักกันแค่นี้ก็ขาย แต่มีกขวาเรายังไม่รู้จัก

ผู้นำกลุ่ม: แต่เป็นความเห็นแก่กลุ่มเดียว

ใส: ลองส่งคนไปถาม

ผู้นำกลุ่ม: เราควรดำเนินการกลุ่มต่อไปดีกว่าเพราะกลุ่มมันใหญ่ไป เวลาผ่านไป

ผู้: เราลงไปตอนนี้ก็ทัน

ผู้นำกลุ่ม: คิดว่าเรานำเงินกลุ่มต่อไปดีกว่า เขาก็มีกระจุกอยู่หลายบาน ไม่ใช่คนสองคน

ใส: ส่งตัวแทนไปถามเขาดู

ผู้นำกลุ่ม: พี่คิดว่าไม่ควรทำไปซัดจังหวะเขา เพราะกลุ่มเขาคำเนินกิจกรรมไปแล้ว

พล: มันอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่กลุ่มใหญ่ เวลาแต่เพราะมันเลยไปแล้ว ผสมไม่ติด แต่ถ้านั่นที่คนมาด้วยควร

ผู้: จะให้พวกผมรับรู้ใน การตัดสินใจ

ใส: รู้สึกหงุดหงิด

มีค: มองถึงความจำเป็น 2 คน ใช้เวลาเท่าไร เอา 7 คน ให้เรารู้จักดีที่สุด ให้มองถึงความจำเป็นไปได้

ผู้: ความน่าจะเป็น ความสัมฤทธิ์ผลในการ รวมกลุ่ม

(เงียบ)

มีค: ผมเริ่มจากอะไรก็ไม่รู้ เป็นอะไรก็ไม่รู้ เริ่มจากไหน ลึนสุดตรงไหน รู้สึกว่าถนนก็เป็นถนน

ถนนผมไม่สวยงามโรยทุกหลาย แต่ก็ไม่มีความหมาย ผมรู้สึกว่าถนนผมต้องมีการพัฒนา

คอสู้ แยกชิง ... ให้ผมมาเล่าประวัติชีวิตผาน ๆ มา ผมรู้สึกไม่อยากเล่า ไม่ใช่ไม่

อยากเปิดเผย ผมรู้สึกมันเป็นอย่างนั้น ผมไม่มองอย่างพิพล หรืออีมอง มันวูบมา ต่างคนต่าง

วูบมาถึงจุดนี้ ผมเองไม่พร้อมที่จะเล่าผมเหนื่อยแล้วผมไม่อยากทำอะไร นอกจากพัก ไม่ได้

ประสพนะ ผมเหนื่อยมาก จะให้กลั่นกรอง ออกมาจากความรู้สึกจริง ๆ ก็ไม่ไหว มันไม่ไหว

ผู้นำกลุ่ม: คนอื่นเห็นยังไง

ผู้: พี่มีคเป็นคนดี

ดู: เท่าที่ ไคยินยอมก็ว่าจะเอียง แล้วคนเป็นคือบิน มีอะไรบางอย่าง คิดว่าอันนี้ มันสื่อ
ไคยิน มั่นลึกรั้ง

พื้ค: ขอโทษด้วยนะ มันเป็นลักษณะที่แย

ดู: ฐฐาชีวิตพื้คไม่น่าเบื่อ ทำให้โลกนี้สดใส น่าอยู่สำหรับเขา พื้คเล่น เลื่อมใ้เฒาก

พล: บางทีการที่เราให้แล้วเขาไม่ไ้รับ มันมีความรู้สึกเหมือนกัน สิ่งเหล่านี้ตัวเองก็ตัดสินใจ
ว่าจะบอกหรือไม่บอก ตัวเองก็ตัดสินใจเอง เรื่องชีวิตนี้ผมไม่เคยพูดให้ ใครฟังอย่างละเอียด
แต่มาที่นี้พูดให้ฟัง ผมวางใจทุกคน การมาคราวนี้ ผมเปิดเผย และพูดออกมา บางสิ่งบางอย่าง
ที่ตี ไม่ตี ผมก็พูดออกมา เพราะผมรู้ว่ามันจริง ลองงล้ากับสิ่งจริงไม่เช่นนั้นมันก็ไม่สามารที่จะ
สรุปได้

มค: เขาใจค้แต่ไม่พูด

พื้ค: ไปเก็บไร

มค: ...

ดู: ชีวิตผมไม่... ผม... เป็นตัวรักแค้ เกิดมาก็เจอตกไม้ พออายุ 5 ขวบวางนิกก็...
5 ขวบแม่เสีย ส่ามาก แม่เสีย เจอแม่เลี้ยง ก็อมีศาง ผมสูญเสียความมั่นใจเพราะแม่เลี้ยง
มีอีกาปากเหล็กคือ ครูใจร้ายแม่เขารายมาก หยิกผมประจำ ครูตีผมเขาคาผมแถ่โง่มาก
อยู่ ป.1 น้องอยู่อนุบาล ถูกตีเลี้ยงร้องไห้... กัน เราขาดความอบอุ่น ผมไม่ได้อยู่กับพ่อ
พ่อเป็นพ่อค้าเอาไปฝากกับคนรู้จัก ช่วงนี้เรียกว่าชีวิตขบขบ ผมขาดความมั่นใจในตัวเอง ผม
ตัวสั้นที่ความ... ใจหายหมดเลย ถูกแม่เลี้ยงรังแกมาก ๆ เกือบขี้หนูขึงมาก
พออายุ 8 ขวบ คุณพ่อรับตัวมาอยู่กรุงเทพ ปรับตัวอะไรไม่ได้ ไม่มีเพื่อน อยู่ได้ ปีเดียวไปเรียน
ที่มาน ที่ภาคใต้ ไปอยู่ประจำ ร.ร. ของ คริสต์ ชีวิตดีขึ้น ไม่มีแม่เลี้ยงคอยรังแกวู มีแม่ช้
คอยดูแล ผมเรียนรู้อะไรขึ้น แต่ไม่สนิท อยู่กับ น้องชาย 2 คน จบ ป.7 มาอยู่ในตัวจังหวัด
แม่เลี้ยงเริ่ม... เรียนจนจบ ม.ศ.3 หนีมา กรุงเทพฯ เข้า ร.ร. พาณิชยั แถวสีลม เรียน
อยู่ 3 ปี ได้เป็นหัวหน้าชั้น... ใจความกล้าเพราะได้ฝึกพูดหน้าชั้น ลดความขี้อาย ไม่ยอมสบตา
... ก่อนผมมุคติดไม่ดี พอจบก็สอบเทียบ ม.ศ.5 ติจุพา ชีวิตและ
ความคิดเริ่มที่มหาวิทยาลัย ชีวิต... เหมือนทองคำ... ผมเริ่มเป็นผู้ใหญ่ในความคิด ตั้งแต่
ม.ศ.1 ถึง ม.ศ.5 มีเพื่อนน้อย เพื่อนสนิทมีคนเดียวหรือแทบจะไม่มี ถ้าเหงาผมก็อ่านหนังสือ
อ่านหนังสือมาคะ การเมื่อก่อนที่... ที่หาล้วยเจออาจารย์คนหนึ่งที่ผมประทับใจ เขาบอกว่า

มาเรียนมหาลัยทองหัตถ์วิจารณ์ ไม่ใช่เรียนอย่างเดียว ผมคิดว่าความคิดผมเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ปี 1 ผมได้พบกับเพื่อที่อยู่ชมรมพุทธ คุณเขาเรียบร้อยและมีการพูดที่ใจเย็น เขาให้ผมหนีไปเข้าชมรมพุทธ ผมเข้าชมรมพุทธชมรม เพราะผมต้องการแสวงหา เป็นชีวิตที่หันมาหาความหมาย ผมเข้าค่าย ส.จ.ม. วิจารณ์เขามาก ผมถือว่าผมรู้มาก อ่านมาก คิดว่ารู้อะไรๆ เหมือนเบ่ง คืออ่านมา มาก มันเลยคลั่ง อยู่ค่าย 2 วันผมวิจารณ์หัวหน้าค่ายซึ่งอยู่ขณะสควา ผมวิจารณ์เขาแปลก ว่าเขาน่าจะมีมนุษย์สัมพันธ์ ตอนอยู่ปี 1 ผมรุนแรง มีพี่หลายคนวิจารณ์เป็นกลาง บอกว่าผมควรจะอยู่ต่อไป ไรชีวิตค่ายก็ไปการปรับตัวกับชาวค่ายไม่ไผ่มากเท่าไร ออาศัยที่ใจดี คิดว่า 1 ปี ผมโคโยะ ความคิดแบบผู้ใหญ่เติบโตขึ้นไผ่มาก ปี 2 ผมศึกษาศาสนาจริงจัง อยู่ชมรมพุทธ แต่เห็นว่ามีวิธีที่ ถูก เพราะหลับตาแล้วไม่ใคร่ช่วยสังคม มาที่วัดชื่อสนธิ อโศก ผมไปศึกษานั่น 5-6 เดือน ตอนนี้หยุดพยายามทำตัวให้เข้ากับสังคม ผมคิดว่าศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี ผมเป็นคนมีปัญหา มาก ผมต้องยึดศาสนาเป็นที่พึ่ง เพราะพอผมไม่สนใจผมเลย เจอหน้าบอกว่าในคนไทย 40 คน มีงะโง่งเหมือนควาย พอผมร้ายมาก พูดกับลูก ๆ ไม่ถึง 10 นาที บางทีจำชื่อลูกไม่ได้ ให้เกิดมา แล้วก็ให้เงินไปเรียน ๆ เขาไม่สนใจมีเมีย 6 คน พอผมมีเงินทำตัวเหมือนอาเสี่ยว ใครจะอยู่กับเขาก็ได้ เขาไม่สนใจเอาแต่ค้าขาย ศาสนาทำให้ผมระเบียบ ทำให้ผมสบายใจ ตอนนี้พอผมเสียแล้ว ผมก็เฉย ๆ ผมแสวงหามาก ศาสนาช่วยสังคมได้ไหม ผมคิดว่าช่วยได้ ศาสนาบอกให้ ให้ทำตัวเองให้บริสุทธิ์ไปช่วยสังคมได้ ผมกำลังทำการชะล้างตัวผมอยู่ มากลุ่มจิตวิทยาก็เป็นส่วน หนึ่งของศาสนา ผมมองเห็นศาสนาหมคจะว่าเป็น ego ก็จริง คือผมศึกษามากันนี้มันทำให้ผม สบายใจ ถ้าทำแล้วผมสบายใจผมจะยึดจะไม่ปล่อย ผมรู้สึกหลังจากศึกษาศาสนามามาก ศาสนาช่วยสังคมได้ ผมคงจะไปไคส่วยถ้าไม่หวังกิเลส ตอนนี้ผมก็ถือศีล 5 ผมไม่อยากจะ ประสพการณ์อะไรแบบลูกผู้ชาย ผมไม่อยากจะพิสูจน์ ผมคิดว่าจะดูจากประสบการณ์ของคนอื่น ๆ ว่าเป็นยังไง ผมก็รู้ว่าไม่ดี ผมคิดว่าผมสน สน อยากหยุดแค่นี้

อิว: ตอนนี้ยังรู้สึกหรือเปล่าว่าตัวเองรู้มาก

อูค: ผมยังรู้สึก ผมรู้สึกเสมอว่าตรามโคที่ยังทำไม่ได้ความรู้ผมไม่ควร เอามาพูด อย่างถ้าผมพูด เกี่ยวกับสังคมว่า รัฐมนตรี ชั่วอย่างนั้นอย่างนี้ ผมทำไม่ได้ เพราะตัวเองยังโง่ ยังกิน เหล้า สูบบุหรี่ ผมจะไม่พูด ถึงการสร้างสรรค์สังคมว่าควรจะเป็นอย่างไร ผมไม่มีสิทธิ์วิจารณ์ เพราะตัวเองยังเลว ผมต้องเอาตัวผมให้รอดก่อน ศาสนาช่วยได้มาก ทำให้ผมสบายใจ

ทั้งๆ ที่บุคลิกผมไม่ดี ผมไม่เถียงว่าจิตวิทยาไม่ดี แต่คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา ศาสนา มั่นลึกกว่า

ผ: ผมอยากให้อูพูดในสิ่งที่ conclnde กว่านี้

อ: อะไรนะ ผมไม่ไคยีน

ผ: รู้สึกว่าอูพูดกว้างเกินไป อยากให้เกี่ยวกับเส้นทางชีวิต

อ: อยากจะยกเหตุการณ์ที่ผม heart ที่สุด ผมเกลียดแม่เลี้ยง เกลียดขี้หูขี้ตา แล้วก็มาเปลี่ยน ตอนผมอยู่มหาาลัย คือจุฬามีบรรยากาศหลายอย่างไปคลุกคลีเข้ากับชมรมต่างๆ

ผ: ถ้าอูพูดอะไรกับแม่เลี้ยงได้ อูคอยากพูดอะไร

อ: คือมันพูดกันไม่รู้เรื่อง เขาโง่มาก ผมอาฆาตเขา แต่ตอนนี้โอโหสิแล้ว ศาสนาสอนให้ผม ไม่พยายามท จุฬงหมายของเขากับผมไม่เหมือนกัน เขาอยากได้เงินก็เอาไป จุฬงหมาย ของผมมีชีวิตเรียบง่าย เป็นครู ผมไม่มั่นใจว่าจะเป็นครูที่ดี แต่ถ้าเป็นไค้ผมจะเสียสละ ผมต้องดูว่ามีอารีพอะไรที่มีประโยชน์สูงกว่า ผม expect ไร่สูงมาก ผมเป็นกนช่างฝัน พยายามเอาหลักศาสนาทำให้ความฝันเป็นจริง ผมกินเจมา 6 เดือน ฝึกอดทน ผมพูดแล้ว นอกเรื่อง เพราะจุดผมอยู่ที่ศาสนา คือตอนนี้ผมจะให้ถาม

อ: ถ้าเกิดเราอยู่มาก แล้วสิ่งที่เราอาจจะผิด แล้วเขาเสนอมา ตัวเองจะยอมรับไหม

อ: ผมยอมรับ และส่วนหนึ่งผมจะไปถามผู้เขี้ยวขามู ตอนนีผมนับถือวัดพระวัด สนถือโศก และ อาจารย์ที่คณะครุศาสตร์ ผมนับถือมาก เพราะอาจารย์เป็นคนปฏิบัติจริง แล้วตอนนี้เขามีโอกาสเรียนต่อ ค.ร. แต่เขาก็ไม่เรียน ถ้าเป็นเรื่องธรรมดา ผมก็จะไม่ปรึกษา ถ้าเป็น เรื่องสังคมอะไรผมจะไปถามเขา

ผ: ใครนะที่บอกว่าคุณตาชานากแล้ว

อ: พี่สาวผม

ผ: พี่ขออะไรอย่างหนึ่ง ขอให้พวกพี่ ๆ นั่งทรงนี้ดูตาอูทุกคน แล้วพวกเรามีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับตาของ เขา อัยมงน้อยที่สุดก็ 7 คน ลองทำปกติ ทุกคนต้องการจะมองใหม่

ผ: พี่อยากจะทำอะไรเพื่อการสร้างสรรค์นะ อันนี้แล้วแต่คุณนะที่จะตัดสินใจ

อ: ตามสบายอะ ผมชอบวิธีของพี่จะได้ปรับปรุง

ผ: มองปกติ อูก็มองไค้

อุค (ต่อ-

พล: มอง แลวดองนิ่งอย่างธรรมดา ยึดตัว

อิว: รู้สึกว่าเวลานิ่งอย่างอยู่นิ่งตองกมตัว พวกเราตองตั้งใจฟัง หั่งไปนาน ๆ แล้วไม่อยากหั่ง
อยากให่ประสานตากกับคนฟัง

พล: ไม่ทราบวาพวกเรารู้สึกอย่างไร ก็ไม่เห็นวาจะแปลกอะไร อันนี้เป็ความคืดของฉฉ ตาอุน
ก็เหมือนกบคนอื่น อันนี้ฉฉอยากจะถามความคืดเห็นของคคนอื่น ๆ

อุค: คือฉฉไม่มั่นใจในตัวเองตั้งแต่เล็ก ฉฉไม่กล้าสบตากกับคนอื่น

ผู้นำกลุ่ม: ทุกคนลองบอกบุคลิกอูควาเป็นไง

ทุกคน: คู้ (พูดขึ้นพร้อมกัน)

ปุม: รู้สึกเป็นตัวของตัวเองใหม่ ถ้าทำอย่างนี้

อิว: รู้สึกวาถ้าเราประสานตากกับคนอื่นจะทำให้เราพบสายตากที่เป็นมิตร อุ่นใจ

มค: ขออุหนอย อยาหลบ

พล: อูคมองตาเพื่อน ๆ ไม่มีอะไรที่แปลกเลย จำไต่ใหม่ จำไต่ใหม่ที่เราเล่นเกมสคนตาบอด
(blind walk) อูครู้สึกมิต มองอะไรไม่เห็น แต่คนที่มิตากลับมองเห็น ตามีคุดคากกับเรา
ใหม่ ? ถ้ามีทำไมเราไม่ให้เกียรติกกับตากของเรา ในการที่จะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ มันก็เหมือน
กับหลักศาสนา สิ่งทีคี้จะให้ประโยชน์แก่เราไม่ค้หรือ ทำไมเราตองหลบ กลัว ซอน
ผู้นำกลุ่ม: ในอูคตองสบตากทีละคิน คว้าเรารู้สึกอย่างไร อูคไปหาแล้วพูดอะไรก็ได้ เข้าไปนั่งตรงหน้า
เลย

(เดินไปนั่งข้างหน้าพล)

พล: ยินคิตี้อูคมาคราวนี้ คีใจทีไครู้จัก

ฉี: ตานองบอกว่าเป็นคนทีมีความคืดเหตุผล ตัวฉฉเองยังไม่มีย่างนี้เลย อยากจะค้ตากทีมีความ
คืดอย่างนี้ คนทีสบตากุนจะรู้ว่าคินใจเหตุผลคืดสิ่งต่าง ๆ

ปุม: ทีมีความจริงใจกับอูค ลองคุดากที แล้วจะรู้ อยากให้อูคมั่นใจในตัวเอง

อุค: ฉฉจะพยายาม

อุค: ฉฉอยากให่พี่สาวฉฉเป็นอย่างพี่ใส

ใส: พี่วาตาอูคไม่นากลัว เหมือนคนอื่น บุคลิกภาพตอุนนี้คู้ขึ้นกว่าเกาเยอะ อยกให่รักษาแบบนี้
ไว เราอคทนคอยๆฝึกไป มันเป็นสิ่งที่หัดกันค้ได ถ้าอูคไปถามอาจารย์นะ อาจารย์ตองคืดวา

ความกติกของพี่ดี ที่จะช่วยกันปรับปรุงบุคลิกของอู๊ด
ผมขอโทษที่พี่พูดรุนแรง

อู๊ด:

ผู้นำกลุ่ม: ไม่ใช่สิ่งที่รุนแรงถ้าเราแสดงเหตุผล อยากจะบอกอู๊ดนะว่าตาอู๊ดเหมือนคนอื่น ๆ ทั่วไป
ไม่นานแล้วอยากให้เป็นแบบนี้อีกตลอดไป

อู๊ด:

ผู้นำกลุ่ม: ผมจะพยายาม ผมรู้ที่ว่าไม่คอยชอบดูสายตากัน ผมจะปรับปรุง
เพื่ออยากให้อู๊ดเชื่อ มันตัวเอง ตัดสินใจด้วยตัวเอง เพราะเราจะเป็นผู้ใหญ่ ตอนนี้เรา
กำลังไม่สบายใจ

มัก :

อู๊ดสร้างภาพความกล้าหาญให้ตัวเอง ผมเชื่อมั่น

พล:

ผมมือให้กับความกล้าหาญ (ผมมือ)

ใส:

เดี๋ยวอู๊ดลงไปข้างล่าง แล้วทำอย่างนี้ดูสิว่า เพื่อจะรู้สึกอย่างไร

อู๊ด:

ผมชอบดีกว่าตอนนี้ ผมเชื่อมั่นเพิ่มขึ้นเป็น 60%

ใส:

อีก 40% ไปไหน

อู๊ด:

คล้าย ๆ กับว่าเวลาผม โกรธ มีตาหน้ากลัว

อิว:

ไม่เห็นแปลก ถ้าโกรธต้องแสดงทางหน้าตา

มัก:

เป็นสิ่งที่ดีด้วยซ้ำ ถ้าเราโกรธแล้วแสดงให้เขารู้ โกรธที่อยู่เฉย ๆ นี่น่ากลัว

อู๊ด:

เวลาผมทอมโตอะไร คล้ายกับน้ำตาจะไหล เวลามองตาใคร ผมไม่ค่อยมั่นใจไม่รู้ว่า

เพราะอะไร

อิว:

ลองดูถ้าจะไหลก็ปล่อย ให้ไหล ตาจะไค้ชุ่มน้ำ

ใส:

อาจจะเป็นเพราะแสงไหม

อู๊ด:

ไม่เกี่ยวกับแสง เวลาผมพูดผมไม่แน่ใจมั่นใจ ในคำพูดแต่ละคำที่พูด ผมยังจำอดีตที่ฝังใจ

ทำผม hurt ความแค้นยังมี

ผู้นำกลุ่ม:

อู๊ดอยากทำอะไรกับแม่เลี้ยงไหม ถ้ามีโอกาส

อู๊ด:

ผมไม่พยายาม ผมกลับส่งสารเขา ผมคิดว่าผมเป็นคนโชคร้าย ประสบการณ์ในอดีต

มันคอยเตือนให้ผมไม่กล้า ไม่มั่นใจ ผมกลัวว่าถ้ามองตาใคร เขาจะเคาะความรู้สึกผมได้

ว่า ผมมีปมคอยผมไม่เปิดเผยความลับ แต่ผมยินดีพูดที่นี่

อิว:

อยากถามอู๊ดคำเดียวว่า อู๊ดคิดว่าใครผิด พ่อ หรือแม่น้อย ให้เลือกมาคนเดียว

อูค: ผมไม่อยากจะบอก ใครนึก

อิว: อยากจะรู้

อูค: ผมไม่อยากจะบอกใครนึกตู่ก สถานะการณ์แต่ละคนไม่เหมือนกัน คนเรามีทั้งดีและเลว ในใจคนที่ดีก็แสดง ส่วนที่ออกมา

อิว: โหแม่เลี้ยง ว่านึก

อูค: ไช

มัท: ตอนนี้อยู่ควาไม่มีอะไรแล้ว แต่ผมรู้สึกว่่า ที่ไม่มีอะไรมันกลับมามีผลต่ออูค

อูค: มันคล้าย ๆ กับผมหลอกตัวเอง ผมไม่เข้าใจ

มัท: อูคบอกว่่าอโหสิ อูคหลงหลับตาชิ แค่นเขาไชใหม่ที่ทำให้เราเป็นอย่างนี้ เจ็บใจใหม่ เพราะเขาไชใหม่

อูค: ผมเคยแค้นมามากตอนเด็ก ตอนนีถ้าเขาเป็นอะไรไปผมรู้สึกสาสม แต่ผม มีศาสนาคอยบงการให้อโหสิ ถ้าเขามีอันเป็นไปในทางร้าย ผมสาสม ความแค้นมันพุกขาก จิตที่สั่งสมมาแต่เด็กมันล้างขาก ผมเห็นด้วยกับพี่มัท ที่ว่าหลอกตัวเอง

มัท: ไม่ใช่ แต่อูคพยายามทำตัวเองให้ดีขึ้น ผมนะขนาดแม่ ไม่ส่งเงินให้เดือนเดียว ผมเกลียดแม่ไปปีหนึ่ง แม่ทนไม่ไคทองลงมาขอโทษให้อาเงิน อูคยังคีคิอโหสิ พี่มัทไมนะ พี่ทรง พี่ชั้นชมกับอูค

อูค: ผมอยากขอร้อง ให้พี่ทุกคนปกปิดเรื่องนี้

ใส: อูคสัญญาะ ว่่าจะลงไปข้างล่างแล้ว เป็นอย่างนี้

อูค: ผมสัญญา

ผู้นำกลุ่ม: ใครมีอะไร อยากจะบอกอูค ให้ไปปรับปรุง

ชี: โลกนี้ว่่าร้อนรมย์ ถ้าเราคิดจะทำอะไรให้ร้อนรมย์ ถ้าทำให้ไม่ร้อนรมย์ ก็ไม่ มันอยู่ที่ตัวเราเอง

ใส: พี่อยากเสนอว่่า อยากให้อูคคีคิอโหสิ พ่อ และแม่เลี้ยง ถ้าลืมสิ่งนี้ไปไค เราไม่ต้องคิดถึงเขาตั้งต้นใหม่

อิว: ให้คิดว่าสิ่งนั้น ไม่มีความสำคัญต่อเรา

ผู้นำกลุ่ม: อยากบอกอูคว่า ผ่านมาแล้วก็ข่างมัน

อูค: ผมบอกตัวเองว่่าต้อง ทำตัวเองให้คี มีมนุษย์สัมพันธ์ แต่ทำไม่ได้ แต่เมื่อคี 5 นาทีสัมผัสผิผดมาก

ชี: สิ่งที่ผ่านมาคีเป็นบทเรียนเรา ตั้งต้นใหม่

ผู้นำกลุ่ม: ทบมือให้กำลังใจออก

(เสียงทบมือกราวใหญ่)

มัก: ผมเริ่มต้นจากการร้องไห้เมื่อเห็นรถไฟ พ่อแม่ส่งผมมาเรียน ผมเป็นคนต่างจังหวัด ผมรู้ว่าเขารักผม ผมรักเขาเกินไป เขาไม่น่าส่งตัวมาจากถิ่นที่ผมรัก ผมโกรธเขา ผมร้องไห้ทุกครั้งที่ได้เห็นรถไฟวิ่งกลับบ้าน ม.ศ.5 ก็ยังร้องอยู่ ผมเริ่มเข้าตามาทางสิ่ง ผมติดเหล้าแห่ง ทำร้ายตัวเอง กรีดแขน ผมไม่รู้สึกรู้สีกว่าอะไร ผมทำประชดไปว่า เขาส่งผมมาทำไม ผมต้องการเขา เขาไม่ต้องการผม ผมสติปัญญาดีนะ เท่าที่สังเกตตัวเอง ปี 1.- มศ.4 ก่อนจะมีความคิดเข้าแค้นเขา ผมได้ที่ 1 ตลอดจน ม.ศ.5 1.4 อยากรู้เขาแต่ไม่คิด คิดอะไร อาศัยมูญเกา ปี 1 ปี 2 ผมเข้าใจว่าชีวิตไม่รักกับพ่อแม่ โกรธแค้นแล้วใช้ชีวิตจนถึงบั้นปลาย ผมเริ่มคิดถึงสายลม แสงแดด แคนานนั้นมา ผมรู้สึก เป็นอิสระเสรี ทำอะไร ถ้ามันใจผมทำ ผมไม่ขึ้นกับใคร ผมไม่เคยนึกเสียใจอะไรที่ทำ อะไรลงไป มันค่อย ๆ เปลี่ยนแปลง เพื่อน ๆ หลายคนเริ่มเปลี่ยนแปลงผม จากการไป ร้องเพลง ใน คลับ กินเหล้าแห่ง ยุ่งกับ ทารทเนอร์ หันมาร้องเพลงเพื่อชีวิต ที่มีเนื้อหาสาระมากขึ้น เล่นไคซวงหนึ่งก็ขัดแย้งกับพวกก่อน ผมเล่นใสอารมณ์ เขาโจมตีว่าเหมือนฝรั่ง เพลงเพื่อชีวิตธรรมดาของน้องร้อง ต้องเรียบร้อย ผมก็ทิ้งมัน แต่รัก ตอนนี้ผมยังไม่รู้ว่าเส้นชีวิตถึงไหน ผมอาจจะมองมันไม่สวยงาม ผมเห็นหวัะโหลกใส ทรายมีปีกปีก ตัวผมเอง ผมมีดอกไม้ในตัว มีดอกไม้ตัดหู และที่สำคัญหัวใจของผมอยู่ที่หัวใจ ของผม ไม่หายไปไหนผมมีแฟนมาก

ชี: ผมเห็นหวัะโหลก ใสทรายของพี่มีชีวิตจิตใจ เหมือนคนธรรมดาคนหนึ่ง พี่มักเป็นคนใช้ชีวิต คู่จริง ๆ สังคมมหาลัย สอนให้เราคิด ผมคิดว่าพี่มักทำอะไรมาก

ผู้นำกลุ่ม: ผมยังพยายามบอกให้กลุ่มเข้าใจผม ผมสมัครมากกลุ่มเป็นคนแรก ผมอยากมาจริงๆ ผมสนใจ ที่จะรับรู้ตนเองและผู้อื่น ผมบอกเพื่อน ๆ ได้แค่นี้ ประสบการณ์ผมเจ็บปวด มีน้ำตา เจ็บปวด มีความสุขบนหยาดเหงื่อ

ผู้นำกลุ่ม: ตอนนี้ยังเจ็บปวดอยู่

มัก: ยังเจ็บอยู่ เจ็บทุกอย่าง เจ็บกับคนที่ลืมเก็บดอกไม้ แม้กระทั่งการเอาหัวใจมาเก็บในตัวผม เองยังเจ็บ บางครั้งการที่ยืนอยู่เป็นตัวของตัวเองยังทำไม่ได้ ในการที่จะยืนยันความเป็น แต่ผมไม่ยอม ถ้าไม่ยอมก็ไม่เจ็บ

ผู้นำกลุ่ม: มีคอยากจะบอกว่าเราต้องเลือก ถ้าเราต้องการสิ่งนั้นเราก็ต้องเจ็บ

มีค: อะ ผมคิดว่าคนอยู่ในสังคมเจ็บปวดกันทั้งนั้น เว้นแต่เขาจะมีความสุข กับการเจ็บปวดมาก มากน้อยแค่ไหน เขาใจผมไหม

ผู้นำกลุ่ม: ลองบอกให้กระจ่างใหม่ เพื่อนเขาจะได้เข้าใจ

มีค: สังคมไม่มีความหมาย แม่แคพ่อแมที่รักผม เขารักผมเพราะหน้าที่ที่เขาเป็นพ่อ หน้าที่ที่ผมเป็นลูก เขาต้องรัก เขาไม่รักไม่ได้เขาคงรัก ผมไม่คิดว่าเขารักเพราะเขารัก มันเป็นคนละกัน เป็นส่วนประกอบของอะไรทั้งหมด มันไม่เป็นชีวิต หัวใจ วัตถุ

ผู้นำกลุ่ม: มันเป็นวัตถุ

มีค: ไอ้การทำตามหน้าที่ที่สังคมกำหนด เป็นวัตถุ เป็นสิ่งที่เขากำหนดขึ้นมา

มีค: ...ที่รักเขาแบบที่พ่อแม่รัก พี่รักเพราะรักหรือเปล่า

มีค: ...เขาเคย ... เขาร้องเพลงเพราะพี่ก็เคยไปรักเขา เขาถามว่าแก่นั้นหรือ เราก็อยู่ที่ใดไม่นาน ก็คงไม่มีใครอยู่ได้นานด้วยกับการที่มารักผม

มีค: ...รักมีค จ ต้องมีคนเจ็บหรือ

มีค: ...ผมไม่รักเขา ... ผมไปชอบเจ็บอะไร แต่ถาเกิดลักษณะการทวงแทนขึ้นมาก็เจ็บ

มีค: ...ถ้าเราเห็นว่าสิ่งที่ทำให้เราเจ็บก็ไม่ใช่เรารัก

มีค: ผมคิดว่าความร้ายของผมจะเป็นอะไรก็ตาม แต่เราก็คงมัน จะตายก็ตายไป เราก็คงรักอยู่ พี่จะรักมองดูตัวเองหนึ่ง สวย อยากได้แต่ไม่ใช่ เจ็บแล้ว

มีค: ...ผมอยากให้นายพูด ใครๆ ก็อยากรู้มันมีประโยชน์ นายใจ ... นาย เราไม่รู้ว่าเราจะเข้าใจหรือเปล่านั้น

มีค: ...สิ่งเหล่านี้ก็เกิดขึ้นมากเหมือนกัน ไม่ใช่ขายคนเดียว เราคล้ายกันนะชีวิตก็มีความหวัง ไม่รู้ว่านายหวังหรือเปล่า เราหวังว่าถ้าดาวดวงหนึ่งร่วงลงไปก็ยังมีดวงใหม่ แต่ของนายร่วงไปแล้ว แล้วไม่มีอะไร คงค้างกันที่จุดของความหวัง ไม่มีมันก็แคว้ง ไม่มีจุดหมายที่จะดำเนินต่อไปมันเป็นความคิดเห็นของคนคนหนึ่งที่เราเห็นมา เรารู้ว่านายเป็นผู้เข้าใจ ... ในสังคม ถ้ามีความหวังอะไรสักอย่าง เริ่มอีกครั้งก็คงได้ นายลองมองจุดที่จะไปต่อไป เราก็คงใจที่ให้นายเป็นเพื่อนรู้จักเร็วในตอนนั้น

มีค: ...ผมคิดใจความรักของพี่ ยังไม่ค่อยเข้าใจ

- มค: ความรักเป็นสิ่งมอบให้ ไม่หวังอะไรตอบ
- ช้: ผมไม่เข้าใจว่าถ้าสูญเสีย ความรักไป พี่มักจะเจ็บไหม
- มค: ตอนนี้ก็เจ็บ แต่คิดไปแล้วว่าทำไมเราต้องเจ็บปวด เราสูญเสียสิ่งที่เรารักไป แต่เราไม่ได้สูญเสียความรักที่มีต่อสิ่งนั้น สูญเสียแฟนที่เรารักมาก ๆ แต่ไม่ได้สูญเสียความรักที่มีต่อเขา
- ช้: พี่บอกว่าพี่มีแฟนมาก ผมกับพี่ก็คงคล้ายกันตรงนี้ แล้วผมมีคนที่รักที่สุดเป็นแฟน คนเราเลิกกันไปแล้วก็เจ็บ คนนี้ก็ยังมีอยู่ ถึงจะมีแฟนใหม่ นึกถึงเขาที่รักก็เจ็บทุกทีทำไมพี่เจ็บตอนแรก แล้วตอนหลังทำไมพี่ไม่เจ็บ
- มค: ผมรักเพราะผมรัก ความรักทำไมต้องเจ็บ ความรักไม่ใช่สิ่งเลวร้าย ถ้ามีความรักก็ทำให้ทุกสิ่งเป็นสุข เราไม่ได้สูญเสียความรัก คุณรักสิ่งนั้นสูญเสียสิ่งนั้น แต่คุณไม่ได้สูญเสียความรัก (เงียบ)
- ช้: ผมรู้สึกวาท่อไปคงรักใคร่ไม่ได้
- มค: ผมอยากให้เข้าใจว่าเหมือนเราทุกคน เพียงแต่ว่าความคิดเป็นไง แล้วก็ทำตามความคิดขึ้นมา
- ปม: พี่มีคริกผู้หญิงคนนั้นอยู่ แม้ว่าเขาจะไปรักคนอื่น อย่างนั้นหรือเปล่า
- มค: พี่ไม่แน่ใจว่าเขาจะเป็นอย่างไร พี่ทำความเข้าใจว่าความรักคือความรัก
- อิว: เราไม่สนใจว่าเขาจะแสดงอย่างไร แต่ขอให้เรารักเขาอย่างนั้นใช่ไหม
- มค: ใช่ ไม่ใช่ว่าผมจะเก็บรักเอาไว้แล้วไม่ให้ใคร (เงียบ)
- ช้: ผมไม่คิดว่า พ่อแม่ผม พี่น้องผม จะมามีอิทธิพลกับผมมากมายนัก แต่เขาก็เป็นพี่น้องที่มีความสัมพันธ์กันลึก ๆ ทางจิตใจ แต่เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะมาบงการให้ชีวิตของผมเป็นยังไงผมสนใจ ความหวังใจ ความรักที่เขามีต่อผม ผมไม่ปฏิเสธ แต่มาบงการไม่ได้ชีวิตผมไม่ได้ใกล้ชิดกับเขา มาตลอด ชีวิตผมตอนนี้ 22 ปี
- ผู้นำกลุ่ม: รู้สึกน้อยใจ
- มค: ไม่ได้ด้วยสิ ~~.....~~ รู้สึกน้อยกว่าน้อยใจ ผมชี้แจง ชอบนั่งร้องไห้
- ปม: พี่บอกว่าไม่ได้ใกล้ชิดกับพ่อแม่
- มค: พี่อยู่วัด สมัยก่อนวัดโหด พี่ตัวเล็กที่สุด
- ปม: พี่เกิดความรู้สึกหรือเปล่าว่าพี่ โคน Beat จากทางวัดแล้วพี่ไม่ได้รับความคุ้มครองจากทางบ้าน ทำให้เราเป็นอย่างนี้หรือเปล่า
- มค: ...

มัท: ไอ้ตัวมันตะนะ ที่บ้านพี่ไม่เคยเลย จะไปไหนที่ ที่บ้านก็ให้ความสบายทุกอย่าง พอดูมขึ้นรถ มอเตอร์ไซค์

ปุม: อาจเป็นเพราะว่าประสบการณ์หมันไม่เข้ากับประสบการณ์เดิมของเรา เราเลยปรับตัวหรือรับไม่ได้

มัท: นี่เป็นจุดที่ทำให้พี่ไม่มีใครมีอิทธิพลต่อพี่ได้ แต่อิทธิพลที่ทำให้พี่เปลี่ยนแปลงคือ

ผู้นำกลุ่ม: มัทอยากให้พ่อแม่ทำอะไรแก้มัทบ้าง

มัท: เขาให้ผม เขารักผม ผมรู้ ผมก็รักเขา แต่ผมแค่นเขา

อูค: ตอนนี้ผมอยากศึกษาพี่ เหมือนที่พี่อยากศึกษาผม ถ้ามองกันอย่างผิวเผินผมคิดว่าผมเข้าใจ ถ้าผมดูจากรูปที่เขียนผมคิดว่าพี่คงเรียน ถ้าขี้มาแน่ ไม่ได้เรียนครู เพราะมันแสดงหลายอย่าง สังคมทำให้เราเจ็บ

ผู้นำกลุ่ม: อยากให้ดูคสตามกับมัทหน่อย

อูค: ผมเห็นควยกับพี่ แต่คล้ายผมมองพี่เหมือน Gnitar Classic เล่นเพลง Classic ใช้พีรคาร์ Classic กับชีวิต บางที่ธรรมชาติสายลม แสงแดด ไม่สามารถช่วยเราได้ มันทำให้เราขมไปมันต้องมีสิ่งดีกว่านั้น ถ้ามีมิด มันต้องมีสว่างบางที่ เวลาผมแค่นใคร ผมเก็บกอดไว้ เป็นนิสัยที่ไม่ดี ต่อไปผมจะแสดงออกผมคิดว่าพี่มัทหยิ่งในความคิดตนเอง ไม่แคร์ใคร แต่ผมชอบ เพราะเราอยู่ในสังคม ไม่จำเป็นต้องแคร์ใคร ผมคิดว่าอยากมีพี่อย่างพี่ มัทอีกคน

ผู้นำกลุ่ม: อูค ตอนนี้ยังเกลียดผู้หญิงไหมวะ

อูค: เลิกแล้วอะ พอดูมาเรียนพาณิชย์ มีเพื่อนผู้หญิง ถูกแหวอะ ก็ทำให้ผมสนุกมีเพื่อนเยอะแยะ ถ้าพูด 2 ต่อ 2 กับผู้หญิง ผมจะเขิน พอดูอยู่พาณิชย์ได้ 3 ปี ผม ก็คิดว่าผู้หญิงก็เหมือนกับผู้ชายนั่นเอง เป็นเพื่อนกันได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นแฟนแต่ก่อนผมดูถูกผู้หญิงมาก ผู้หญิงเป็นตัวปัญหาทั้งหมด แม่แต่แม่ผม ถ้าไม่มีแม่ผมก็จะไม่เกิดมา บางทีผมคิดว่าไม่อยากจะให้มีผู้หญิงเลย

ผู้หญิงไรสาระจู้จี้ ทำให้ผู้ชายเสียสมาธิ

ผู้นำกลุ่ม: อยากให้ดูคมองผู้หญิงทั้ง 4 คนนี้ (ในกลุ่ม) คิดว่ามีลักษณะอย่างอูคคิดไหม?

อูค: คิดว่ายังไม่มี

ผู้นำกลุ่ม: ...

ผู้นำกลุ่ม: แต่ละคนเหมือนกันไหม

อด: ไม่เหมือนกัน

ผู้นำกลุ่ม: เห็นไหมว่าแต่ละคนไม่เหมือนกัน ไม่อยากให้อุคเอาลักษณะ แม่เลี้ยง ที่อุคคิดอยู่ในใจมา
ตัดสิน ว่าผู้หญิงทองเหมือน แม่เลี้ยงทุกคน ผมไม่อยากเข้าใจ แต่ผมก็อยากจะมีแฟนเหมือนก
คนอื่นแต่มาคิดอีกทีว่าเอาไปทำไมมันฝังใจว่าผู้หญิงเป็นสิ่งที่ทำลายเรามาก เวลาจับกันก็ต้อง
พูดแต่เรื่องไร้สาระ

ธ: ยังคิดผู้หญิงอยู่ในเรื่อง ไร้สาระ นินทา อ่อนไหว ก็อย่างนั้นเพราะประสบการณ์เดิมใช่ไหม
อุคตาเจอพี่ที่คณะอุคจะพบว่า พี่ก็ชอบนินทา ไร้สาระ แล้วก็อ่อนไหว เช่นกัน ลักษณะอย่างนี้
ต้องมีบ้างในบางครั้งของผู้ชาย

อด: ผู้หญิงตากุยกั้นเป็นกลุ่มใด ถ้าตัวต่อตัวผมจะรู้สึกมีอคติ แต่ผมก็ยอมรับว่าผู้หญิงเก่ง เช่น
อินทิรา คานธี มาร์การเร็ต แทชชาฮอร์

ธ: อุคตาอุคเจอพวกที่ผู้หญิงที่มาคุยกันอีก อุคก็จะได้เรียนรู้ว่า ผู้หญิงเป็นเพื่อนที่ดีได้เท่า ๆ กับ
เพื่อนผู้ชาย บางครั้งผู้หญิงจะเป็นเพียงไต่ดีกว่าผู้ชาย เขาแตกต่างกับเราเพียงแครงกาย
เท่านั้น เมื่อไรที่เรารู้สึกว่าเขาคอยกว่าเพื่อนผู้ชาย เราอย่าเอาข้อนี้มาวัดเขา

อด: ผมเข้าใจดีกว่าที่พยายามอธิบาย ผมจะพยายามพัฒนา

อิว: ตั้งแต่เล็กฟังยายเล่ามา ยายมีแม่ เป็นลูกคนเดียว แม่มีลูก 7 คน ลูกทุกคนที่เกิดมายายจะเลี้ยง
ไกลชีวิตกับยาย พออิวเกิดมา พ่อของแม่ก็ตาย พ่อดิศหวัง ที่อิวเกิดมาเป็นผู้หญิง มีคนมาขอไป
เลี้ยง ไปตามพ่อว่าให้ไหม? พ่อบอกว่า เกิดมาแล้วก็เลี้ยงไปรู้สึกว่าเป็นประโยชน์
ชีวิตตอนเด็กมีความสุข แม่กับยายให้ความอบอุ่น เขา ร.ร. โกลบ้านตั้งแต่อนุบาล
ถึง ม.ศ.3 ตอนอยู่ ม.ศ.3 ประทับใจมาก เจอเพื่อนมาก ไต่อะไรหลายอย่าง ไต่เป็นผู้นำ
ในบางโอกาส พอ ม.ศ.4,5 ย้ายไปอยู่ ที่ ร.ร. หาดใหญ่วิทยาลัย มีปัญหาเหมือนกัน
ไม่ใช่เรื่องปรับตัวหญิงกับชาย แต่เป็นเรื่องสภาพ ร.ร. สภาพเพื่อนร่วมห้อง มันไม่ดี
ร.ร. เกาแบบออนโยน ร.ร. นี้พูดจาไม่น่าฟัง มีปัญหาเรื่องเรียนด้วย ครูสอนแบบให้พน ๆ
ไป บางทีแบบให้ความรู้โดยเลือกคน ใครน่ารักใครประจบ ก็แคร์ ชีวิตข้ามหาดัย ก็รู้สึก
ว่าแหวเรียนเสร็จก็กลับบ้าน เหอม 2 ก็เดินดูตามชมรม เวลาเขาเปิดรับสมัคร แต่ก็ยังไม่
เข้า คิดว่าพอเข้าชมรมมันผูกมัดตัวเอง แค่นี้ไปก่อน ไปหาเพื่อนที่ชมรมหนึ่ง ให้ภาพพจน์

ไม่มีแม้แต่ไปเที่ยวอย่างเดียว ชอบตอนนี้เลย จะเล่าตอว่าพ่ออิวไม่มีเมียน้อย อิวถึงได้ถามอู่ว่าใครผิด อูตอบกเมียน้อย แต่อิวว่าพ่อผิด เพราะคนของเราไม่ดี ถ้าอิวไปเปรียบกับเมียน้อย เราก็ดองกอบโกยอยู่แล้ว พ่อเขาได้กับเมียน้อย เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เราไม่เคยได้รับความอบอุ่นจากพ่อ ไม่สนใจว่าเป็นอย่างไร มีก็ได้ไม่มีก็ได้ ขออย่างเดียวให้เขาส่งเสีย เขามากก็เฉย ๆ อยากรักก็รัก เหมือนเป็นแขกมาเยี่ยมบ้าน การที่เราขาดความอบอุ่นจากพ่อจะมีผลต่อบุคิกรเราไหม แต่คิดว่าไม่มี สิ่งที่สำคัญที่สุด อิวได้รับความอบอุ่นจากแม่ พี่

ซี: ผมมองอิวเหมือนไม่มีปัญหาอะไร ไม่ก็ไม่รู้ แต่รู้สึกวาอิวช่างคิด เวลาว่าง ๆ อิวจะคิดอย่างครุ่นคิด

อิว: อาจจะเป็นท่าทางก็ได้ ตอนนี้ไม่มีปมตอว่าเราขาดพ่อ อิวใจเย็น

ผู้นำกลุ่ม: อิวอยากรูใหม่ ? ว่าความรักที่พ่อให้เป็นอย่างไร

อิว: เจียบ (ร้องไห้)

พล: ตอนที่พ่อยุ่บ้านก็มีปัญหา เหมือนกัน กับอิว มันซาชิน พี่ที่ไม่ได้พูดคิดความมันจอย ที่บ้านพี่ตอนเด็กฐานะแย พ่อเล่นการพนัน พี่ไม่ได้รับความรัก และความอบอุ่นเหมือนกัน พี่น้องไปอยู่ร.ร.ประจำ ส่วนใหญ่จะได้ความรักจากแม่ ซึ่งน่าจะเป็นจากพ่อกว่า มีความรู้สึกเหมือนขาดแต่ขาดอะไร ก็ไม่เห็นว่ามันจะส่งผลอะไร ก็เลยไม่กังวลจากมัน แม่แต่ตอนนี้ผมก็รู้สึกไม่ยอมมี ไม่อยากได้

อิว: แล้วที่พี่ถามว่า ต้องการความรักจากพ่อไหม ?

พล: พี่ไม่ต้องการ

อิว: อิวก็ไม่ต้องการ

พล: เราเหมือนกันนะ

อิว: เราอยู่ไกลควยความอบอุ่นจกคนอื่น

พล: อิวแกลงถามน้องว่าถ้าพ่อตายดีใจไหม ? น้องบอกดีใจ ะขามาที่บ้าน ทะเลาะกับแม่ อิวยังคิดเลยว่า ทำไมแม่ไม่เอาปืนยิง ให้ตาย เพื่อตัดปัญหาไป แต่ คนเดียว บางที่อิวยังคิดว่าจะลองยิงเอง แต่ไม่มีประโยชน์อะไร ที่จะเอาตัวเราเข้าไปแลก

อิว: อิวคิดว่าพ่ออิวผิด คนของเราไม่ดี

- อุค: อัจฉริยะแตกต่างกัน แม่เลี้ยงผมเคยคิดว่าจะเอาปิ่นมายังแม่เลี้ยง แต่ผมก็กลัวติดคุก ถ้าทำไปก็ใจ กล้าย ๆ กับมันไม่เจ็บยิ่งไปที่ตายทันที ผมก็เลยมานะ พยายามเรียน ถูกตำรา ทั้งที่สมองผมไม่ดี จนผมสามารถสอบ Entrance ได้ ที่ผมมีเมีย น้องผม ติดคุก พี่สาว 2 คนกินยาตาย แต่ช่วยไว้ได้ พี่สาวอีกคนปัญญาอ่อน มีผมคนเดียวที่เรียนสูง ผมใช้ความมกคณที่มีอยู่ในตัวมาเสริมสร้างตัวเองให้ดีขึ้น ผมเข้ามหาวิทยาลัยได้ ผมก็ใจพอหันมาดีกับผม ลูกของแม่เลี้ยงไปเรียนสิงคโปร์ แม่เลี้ยงผมหน้าเสีย มันเป็นการ แก่แค้นอย่างหนึ่ง เขาอธิบายที่ผมได้
- อิว: อิวรู้สึกว่าคุณองทุกคนไม่ได้อะไรสิ่งนี้มาใส่ใจ แต่อยากจะถามว่าสิ่งนี้มันมีผลต่อบุคลิกภาพไหม?
- ใส: ถ้าไม่เลาไม่รู้
- มค: อิว เก่ง เก่งที่สามารถที่จะเอามันออกไปจากตัวเรา
- ใส: กลัวที่จะมาเข้ากลุ่ม มาจาก... มาเพื่อต้องการจะรู้ ถ้าเป็น พี่อาจจะไม่ไป เพราะรู้สึกโศกเศร้า
- อิว: บางทีก็ให้ความรู้สึกว่าเป็นคนนอก เช่นที่ใส ซี อ้วน เล่นกันสนุกสนาน
- ใส: พี่ก็ต้องคอยดูที่ท่าเหมือนกัน ถ้าไปเล่นแล้วเขาไม่เอาตัวก็หงายหลัง
- อิว: สิ่งที่น่าประทับใจมากที่สุดคือความอบอุ่นจาก แม่ ยาย พี่ ๆ
- อุค: ผมนับถือคนที่เรียนราม... มาก เพราะเขาต้องดิ้นรน... ปัญหาต่าง ๆ
- พล: ความร่าเริงเป็นส่วนประกอบสำคัญ มันจะช่วยให้เราได้มาก อิวมีมนุษยสัมพันธ์ดี ปัญหาต่าง ๆ เราก็คงคล้าย ๆ กัน
- อิว: รู้สึกเป็นห่วงน้องชาย เขาไม่มีพี่ชายเป็นผู้นำว่าจะทำอย่างไร อิวบอกว่ามีปัญหาอะไรก็ให้บอก แล้วเขาก็คบเพื่อนไม่ดี ถ้าเขาทำผิด อิวจะโทษเขาน้อยแต่ จะโทษมาก เพราะเขาขาดผู้นำที่ดี
- ผู้นำกลุ่ม: อิวคิดว่า พอนาจะเป็น แบบที่ดีให้กับน้อง
- อิว: ใสคะ
- พล: เราก็อำนาจของเราให้ดีที่สุด เกิดอะไรขึ้นมันก็แค่นี้เราก็อำนาจให้ดีที่สุดแล้ว.

กิจกรรม: การสรุปร่วมกันหลังจากการฝึกความใจในการรับรู

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- ซี : คือ อยากจะบอก ผากไว้กับกลุ่มว่า มีข้อคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า ทุกวันนี้เราถึงสิ่งที่ถนนรอบตัวเราพูดและได้ยิน และรู้ว่าเขาพูดอะไร แต่สิ่งที่เราละเลยไปอย่างหนึ่งคือ เราไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรจริง หรือเขารู้สึกยังไง เราถึงเรารู้แต่เนื้อหา แต่ไม่รู้อารมณ์ความรู้สึกของเขาจะทำให้เราเข้าใจเขาผิด ถ้าเราพยายามทำความเข้าใจในน้ำเสียงที่เขาพูดมาจากอารมณ์ความรู้สึกที่เขาแสดงมากับประโยคที่เขาพูดนี้ผมคิดว่าจะทำให้เรา คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับคนพูดนี้ดีขึ้นแทนที่จะรู้จักเขาเฉยๆถ้าเรามองให้ลึกซึ้ง.. (ไม่รัก)
- หวัน : ตอนแรกก่อนจะมานี้รู้สึกไม่ชอบหน้าคนบางคนและเป็นคนเขียนเองว่าประสาท(หัวเราะ) :
- ดูค : ผมก็รู้นะ คนในคณะ คือแบบ..ผมเป็นคน ไม่ยอมรับใครๆ
- หวัน : แต่ตอนนี้รู้สึกอยากขอโทษ และก็เข้าใจด้วย
- ดูค : ผมยอมรับมากเลย ว่าผมเป็นอย่างนั้นจริงๆ (หัวเราะ) แปลกจริงๆ คือผมให้ความหมาย คือผมไม่ก็ คล้ายกับผม เข้าข้างตนเอง ผมเข้าข้างตนเองเสมอ คือผมเป็นคนคล้ายๆกับ.....(ไม่รัก) แปลกผมยอมรับทุกอย่างทุกอย่าง
- ซี : ก็แน่ๆ (หัวเราะ)
- ดูค : (ไม่รัก) ผมเป็นแค่ ผมมองโลกในแง่ดีขึ้น ผมรู้สึกว่าผมออกไป ผมจะปรับตัวได้ยังไง ผมก็พยายามปรับตัว ขณะนี้นั้น.....(ไม่รัก) ผมก็พอใจ
- ซี : ก็อยากจะฝากอะไรอีกนิดหนึ่งต่อจากที่หวันพูดเมื่อตะกี้ หวันพูดบอกว่าหวันไม่ชอบหน้าดูค ตอนนี้อะไร จะขอโทษเขา เข้าใจเขาดีขึ้น ก็อยากจะฝากเพื่อนๆว่า เปิดใจให้กว้าง ยอมรับเขาที่เขาเป็นอยู่ ไม่ ตัดสินตัวเขาด้วยความคิดของเรา และเราจะรู้จักเขากว้างขึ้น กว้างกว่าที่ เรา พอเห็นหน้าเขาปุ๊บก็ตัดสินเขาด้วยประสบการณ์ของเราว่าเขา น่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนั้นนะ เราจะได้หลายๆแง่หลายๆมุมของเขามากกว่าที่จะตัดสินด้วยประสบการณ์ของเราแต่ละคน
- (เงียม)
- พล : ก็ว่า เราก็รู้จักกันมานานพอสมควร เรา คล้ายๆกับว่า เคยทำงาน เคยทำอะไรกันมา มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น ผมคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดี ถ้าเกิดว่าสิ่งเหล่านี้ เราได้นำเอาไปปรับปรุง เอาไปไว้ในกาที่ว่า ชีวิตของเรา บางทีเราจะพบว่า มันเป็นเรื่องที่ มัน

พอจะเชื่อถือได้ เพราะว่า จากที่นี่ เรามีความสุข แล้วเรา นานออกไปใช้ข้างนอก
เรา เราก็จะมีความสุขได้ เช่นกัน

หนึ่ง: ก็ใจ..รู้สึกสบาย มีความสบาย พอเงยขึ้น อยู่ๆก็สบสายตากับอ้วน กับจู้ค
ใจก็รู้สึกอวบอวบไปเลยตะโกนอยู่ว่า เฮ้ย..นั่นไงเพื่อนกู จิบหาย...เฮ้ยแปลกจ...
นั่น แปลกเลย รู้สึกผมพิทวง พิทวงอย่างมากเลยว่าเขาเปลี่ยน จู้คเขาเปลี่ยนแปลง
ได้ขนาดนี้ รู้สึกว่าเขาเป็นเพื่อนรักเรา เป็นส่วนที่น่าที่ง

ซี: ผมมีตัวอย่างหนึ่งคือในตอนแรกนะ ผมก็ไม่ได้เปิดใจกว้างนัก อย่างหมอ(หมายถึง
หนึ่ง) ผมหลับตานึกถึงหมอแบกตาราเล่มโตๆ วันหนึ่งๆก็ส่องไฟฉายตารายูเรอโย แต่
พอคืนแรกที่มาค้างที่นี่.....(ไม่รัก แล้วมีเสียงหัวเราะ) ผมนึกไม่ถึงว่าหมอมจะมี
คือ ผมไม่คิดว่าหมอมจะเป็นแบบนี้ ไซ้ไหม ผมรู้สึกที่ผมแคบไปนะ ถ้าผมเปิดใจกว้าง
กว่านี้ ผมก็จะได้รู้จักหมอมือขึ้น ตั้งแต่วันนั้นมาผมรู้สึกว่าได้รู้จักหมอในหลายแง่หลายมุม

หนึ่ง: ตลก (เสียงหัวเราะชอบใจ)

ซี: นี่เป็นตัวอย่างให้เห็นว่า การเปิดใจเราให้กว้างนั้นมีผลที่ยังไงบ้าง

อ้วน: เรายอมรับอย่างหนึ่งว่า ครั้งแรกที่เห็นหน้าพี่มึครู้สึกประสาธ รู้สึก ผมก็ยุ่ง...(ไม่ชัด)
มันไม่สมเป็นรุ่นพี่เราละ แต่พอได้รู้จัก รู้สึกเสียกายที่รู้จักพี่มึค ้าไป

มึค: นั่นนะซี

อ้วน: รู้สึกเสียกายนะ ถ้าสมมุติว่าได้รู้จักพี่มึคเร็วกว่านี้ เราจะได้อะไรดีจากพี่มึคแยะ ผม
เผากรุงวังท่าได้คิดว่าพี่มึคเป็นคนดีคยาเหลวแหลก ยิ่งพี่มึคอยู่ในห้องกรรมการ ก็รู้สึกว่า
บ้า บ้ารับใช้สังคม บ้าบอคอแตกพวกนั้น คิดอยู่เสมอ แต่ทำไมเราไม่ยอมไป
คิดว่าเราไม่พร้อม เห็นแล้วรู้สึกกลัว ก็เลยคิดว่า มาครั้งนีทำให้รู้สึก คิด และยอมรับว่า
การจะมองคนหรือคบคนไม่ใจดูแต่ภายนอก ถ้าลองสัมผัสกับความรู้จัก ความเป็นเขาแล้ว
เราจะรู้ว่า ประสบการณ์ที่ได้รับ มันมีค่ามากเลย เพราะได้หวังไว้ว่าจะได้อะไรอยู่
แล้วไซ้ไหม รู้สึกว่าได้รับเท่าไร... ละก็ (หัวเราะ)

หนวด: รับได้เท่าไร ใส่กระเป๋ามา... (เสียงหัวเราะพร้อมๆกัน)

อ้วน: ก็.. รู้สึกว่าจิตใจที่ตักสินใจ ที่โหมหาประสบการณ์ ก็จิตใจและเสียกาย ไม่อยากจะพูด
คำว่าเสียใจ ก็ต้องเสียใจ ความรู้สึกหลายๆอย่าง แต่ก็คิดว่าจากกันแล้วก็ต้องพบกัน
ใหม่ มีความรู้สึกที่เราผูกพันกัน มีความรู้สึกที่ได้รู้จัก ได้ใช้ชีวิตร่วมกัน มันเป็นความ
รู้สึกที่...มันไม่อยากจะพูดยังไงนะ ก็คิดว่าขอบคุณ..... (ไม่ชัด)

เพลงวงนี้ขาดหายไปเป็นช่วงๆไม่ชัดประมาณ 10 นาที

ป๋ม ที่อ้วนบอกว่าเสียใจที่ต้องจากเพื่อนไป รู้สึกว่า(ไม่ชัด) สิ่งที่คุณคิดว่าเราไปคือความเป็นเพื่อน
ของเราทุกคน(ไม่ชัด)... ..รู้สึกว่ามันครึ่งใจ ในตัว มันจะเป็นภาพที่คงไว้ มัน
จะไม่ลืม(ไม่ชัด มีเสียงรถแทรก)

เสียงถอนหายใจ หลากหลายคนหัวเราะ

หนวด: ผมคิดว่าการเปิดเผยบางครั้งมันมีประโยชน์มาก รู้สึกว่าจริงๆแล้วทุกคนมีความคิด มี
ความ..... รู้สึกว่าทุกคนเป็นเพื่อนกัน .....การเปิดเผยออกไปทำให้เราเข้าใจ
กันและช่วยเหลือกันมากขึ้น

ใส: คือลักษณะของคนบางคนไม่เหมือนกัน ลักษณะของหนึ่ง ท่าทางว่าเริง เปิดเผย แจ่มใส
คนกล้าที่จะเข้าไปเล่นด้วย มีความรู้สึกที่หนวดไม่ค่อยยิ้ม ไม่ค่อยอะไรเลยในขณะที่เปรียบ
เทียบกับหนึ่ง พอเราแสดงความจริงใจ จริงๆแล้วเขาก็ขี้นเหมือนกัน พอเราต่อล้อต่อ
เถียง หนวดก็เลยกล้าเล่นกับเรา ทำให้เราเกิดความคิดว่า คนเรา ลักษณะไม่เหมือนกัน
ลักษณะหนึ่งเปิดเผย .... (ไม่ชัด) ลักษณะหนวดเงียบเฉย.....

ผล: ผมมีข้อสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง (ไม่ชัด) ที่ว่าความจริงใจอย่างนี้ ถ้าออกไปจริงๆ
ข้างนอกนี้ จะมีความมั่นใจขนาดไหน... ในเมื่อข้างนอกมีหลายๆสิ่งหลายๆอย่าง
หรือมันแล้วแต่บุคคล

อ้วน: ถ้าเขาจริงใจมาให้เรา เราก็จริงใจไปให้เขา เราเริ่มแสดงความจริงใจ
ให้เขา ถ้าเขาโอ. เค. จริงใจต่อเราเราก็เปิดเผยให้เขา.....

.....

ผู้นำกลุ่ม: ผลได้คำตอบที่ต้องการหรือเปล่า

พล: ไต่บางส่วน

หนวก: คือถ้าต้องการความจริงใจบางส่วนจากใครก็ต้อง รู้จักค่อยๆสัมพันธ์กับเขา

พล: ชอบคุณมาก การจับประสบการณ์นี้ดีมากคือว่า...ก็ชอบมู๋น่าด้วย (เสียงหัวเราะ)

หนวก: ปรบมือให้มู๋น่า (เสียงเฮ ปรบมือและเสียงหัวเราะ)

เจียบ

ตุ๊ก : คิดว่าสิ่งที่อยากจะทำเพื่อนๆได้ไหมมาแล้วตั้งแต่วันแรกถึงวันนี้ และสิ่งที่ได้รับ
ก็จะเก็บเอาไว้ในความทรงจำ และจะนำเอาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด
ความรู้สึกครั้งนี้ เป็นความรู้สึกมากที่สุด เท่าที่เคยมีมา เป็นความรู้สึกเศร้า
ฉวย เศร้าที่สุดตั้งแต่ สันธม ..... เพื่อนๆจะรู้สึกเช่นเดียวกัน
หรือเปล่า โดยที่เราไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นได้ขนาดนี้ สิ่งที่คิดว่าอยากจะทำนั้น
ไว้ก็คือ " ทุกสิ่งล้วนแปรไม่แท้เพียง

มีอาจเสียงกาลเวลาที่มาถึง
แต่ความรักจักจิตสนิทจริง
แม้สักหนึ่งนาทีไม่มีลม "

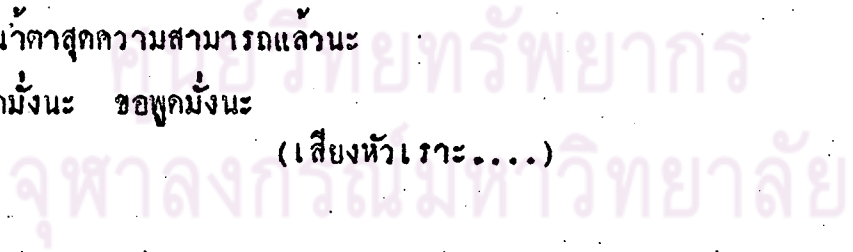
(เจียบ)

(เสียงหัวเราะ ขึ้นพร้อมกัน)

ใส: นึกถึงน้ำตาสุดความสามารถแล้วนะ

ห่าว: ขอพุดมั้งนะ ขอพุดมั้งนะ

(เสียงหัวเราะ.....)

เทพมวณที่ตัดจากม้วนนี้มีเสียงแทรกของรถที่ผ่านทางมาเนื่องจากเป็นช่วงบ่าย
วันอาทิตย์ จึงไม่สามารถถอดความได้

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวเมธาวี เวียงเกต เกิดเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2496 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิต เมื่อปีการศึกษา 2518 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย